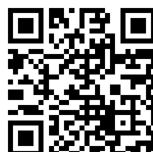
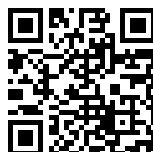

DOMI NUS ILLU
MINA TIO MEA
Taylor Institution.

HEIÐARVÍGA SAGA

UDGIVEN FOR

SAMFUND TIL UDGIVELSE AF GAMMEL NORDISK LITTERATUR

VED

KR. KÅLUND

KØBENHAVN

S. L. MØLLERS BOGTRYKKERI

1904

LIBRARY OF THE TAYLOR INSTITUTION
UNIVERSITY
17 JAN. 1934
OF OXFORD

Blandt de håndskrifter, som Islænderen Jón Eggertsson 1682—83 på sin fædrene ø indsamlede for det svenske antikvitetsarkiv, anfører han som nr. 5 blandt kvarterne et bind indeholdende „Wigastir Saga“, „Wigabarda S.“, sagaen om Ravn og Gunnlaug, Rolv Gautrekssons saga og Olav Tryggvasons saga. Denne codex svarer til **nr. 18, 4to** blandt de islandske pergamenthåndskrifter i Stockholms kgl. bibliotek, med undtagelse af at de 12 første blade, som ved udlån til den bekendte håndskriftsamler Arne Magnusson forgik ved Københavns brand 1728, er tabte. Denne membran, som er beskrevet af V. Gödel i „Katalog öfver Kongl. bibliotekets fornisländska och fornnorska handskrifter“, består af 54 bl. fordelte på 7 læg, af hvilke de 3 første er indsyede i et omslag af beskrevet pergament, medens de følgende ligger løse i dette. Af indholdet optager Heiðarvíga saga (svarende til „Wigastir Saga“ og „Wigabarda S.“) 1. lægs 8 bl. og de første 3½ bl. af 2. læg, men har oprindelig talt ét blad mere, idet læggets andet blad er udskåret, 2. læg tæller nu 9 (opr. altså 10) bl., 3. læg tæller 7 bl. (det 8de bortskåret), 4. læg 10 bl., hvorefter en lakune på sandsynligvis et læg, 5. læg 6 bl. (opr. 8), 6. læg 8 bl., 7. læg 6 bl. (opr. 8). Håndskriftet udmærker sig ved sine mange og i påfaldende grad ulige hænder; alene det bevarede brudstykke af Heiðarvíga saga er

skrevet med 3 (ikke som antaget med 2) hænder, I. hånd omfatter bl. 1—8, II. hånd bl. 9 (hvorefter som bemærket 1 bl. mgl.), III. hånd bl. 10—12r. Af disse hænder genkommer kun II. hånd i det følgende, idet den nemlig har skrevet bl. 12v og første ord bl. 13r. Bl. 13—24r optages i øvrigt af en udpræget, snirklet diplomskrift (IV. hånd, næppe som antaget norsk, retskrivningen er islandsk). Bl. 24r ender sagaen om Ravn og Gunnlaug (G. ormstunges saga) temlig langt nede på bladet, hvorefter bladets ubenyttede nederste del er bortskåret; bl. 24v, som oprindelig er ladet ubeskrevet, er senere udfyldt med et opbyggeligt æventyr (V. hånd), dog således at skriften ikke når helt ned til bladets fod. En VI. hånd har skrevet bl. 25—34 (Rolv Gautrekssons saga), en VII. hånd bls. 35—54 (Oláv Tryggvasons saga). Også alderen af disse hænder synes meget forskellig[1]. Heiðarvíga sagas 1. læg er skrevet med en stiv og gammeldags hånd, hvis hele præg henfører den til 13. årh., hvad der bestyrkes ved, at den nöjagtig skelner mellem æ og œ; Heið. s. II. og III. hånd samt hovedhånden i Gunnl. (IV. hånd) må efter håndskriftets beskaffenhed nødvendigvis være samtidige og kan efter retskrivning og bogstavform temlig sikkert henføres til 14. årh.s 2. halvdel. Det lille æventyr (V. hånd) er vel skrevet c. 1400, VI. hånd (4. læg, Rolvs saga) tilhører efter sin karakter snarest 15. årh.s begyndelse, VII. hånd (5—7. læg, Olav Tryggva-

[1] Af I. hånd foreligger en litograferet skriftprøve i Ísl. sögur II, Kbh. 1847, tavle IIII, og et fototyperet faksimile af membranens bl. 4r vil blive optaget i det af Kommissionen for det Arnamagnæanske Legat forberedte Palæografisk Atlas, Oldnorsk-islandsk afdeling. Om II. hånd giver en kobberstukken prøve i udg. Kbh. 1775 af „Sagan af Gunnlaugi ormstungu“ en forestilling (sagaens overskrift og tre første tekstlinjer). III. hånd gengives Ísl. sögur, tavle V, IV. hånd Ísl. søg., tavle VI. Af VII. hånd findes en litograferet prøve i Munchs udg. af Saga Olafs konungs Tryggvasunar, Chran. 1853.

sons saga) er en fra flere andre membraner kendt skriverhånd, der næppe kan göres yngre end c. 1300. Sandsynligvis har da en tid bl. 1—24 hørt sammen (således at sidste side stod ubeskreven), hvorimod de to efterfølgende sagaer først senere er bleven forenede med læg 1—3. Men heller ikke 1. læg kan have været oprindelig sammenhørende med 2.—3. læg; skrift og sprogform viser, som nævnt, en betydelig aldersforskel, og denne får en yderligere bekræftelse ved, at II. hånd, som begynder 2. læg, tillige har opfrisket skriften på den sidste linje af bl. 7v—8r. Sammenhængen hermed forklares lettest ved den antagelse, at 1. læg er en rest af den membran, hvorefter II. og III. skriver afskrev Heið., således at 1. læg bevaredes (uden at afskrives), medens i øvrigt forskriften efter endt benyttelse på grund af en eller anden mangel ved denne tilintetgjordes. At ingen opfriskning spores på den nu så stærkt medtagne side bl. 8v, må vel da have sin grund i, at denne endnu den gang var ubeskadiget.

Også den ydre udstyring sætter skel mellem 1ste læg og de to følgende. Bl. 1—8 mangler ganske illumination og kapitelinddeling; den eneste antydning til underafdeling gives ved, at hist og her en versal, som oftest noget forstörret, er udrykket i marginen. II. hånd (bl. 9) har både på for- og bagside udgang for kapitel med tilhørende initial og overskrift, på bagsiden er overskriften („kapitulu*m*") rød, initialen gul, på forsiden ses af bægge kun svage spor. Bl. 12v (Gunnlaugs sagas begyndelse), som er skrevet med samme hånd, har en rød overskrift på 3 linjer. III. hånd (bl. 10—12r) har udgang for kapitel og plads for initial og overskrift, men med undtagelse af første initial, som er sort, ses ingen eller kun svage spor til pladsernes udfyldning. Ligeledes kan bemærkes, at

1ste læg er hæftet til omslaget ved en skindrem, som sammenholder læggets blade ved at være trukket gennem dettes nedre halvdel, hvorimod i 2. og 3. læg bladene er sammenfæstede med hampetråd, som tillige forbinder disse med omslaget. Indridsningerne i ryggen synes at antyde, at samtlige læg, för de fik det nuværende omslag, har været forenede ved fælles indbinding, men desuden forekommer i ryggen på 1ste læg nogle særlige indsnit, som lader formode, at dette læg en gang tidligere har været anderledes indbundet. Skriften på 1ste læg er af en ejendommelig mat, gullig farve, på 2.—3. læg derimod glinsende sort, også pergamentet har i 1ste læg — uden at være mørkt — en ejendommelig uren grund, så at bogstaverne fremtræder forholdsvis svagt. Stærkt fordunklet er bl. 1, noget mat bl. 2^r^, 3^r^, nedre halvdel af 5^r^, 7^v^ er temlig mat, 8^r^ fordunklet og foldet, 8^v^ yderst medtaget ved slid og sværtning. Af 2. læg er bl. 9^r^ temlig slidt og skjoldet, og også i Gunnlaugs saga møder adskillige slidte og sværtede sider.

Af Jon Olafssons s. 1—2 aftrykte oplysninger om de til Arne Magnusson udlånte skindblade, hvis fortsættelse den endnu bevarede membran er, fremgår, at de udgjorde 2 ark i 4to, sammenfæstede med hampetråd, hvoraf det ene indeholdt 8 blade, det andet 4 blade; fragmentet var nogle steder lidt slidt, dog stærkt slidt på sidste side; teksten havde kapitelinddeling (uden tal) og røde overskrifter. Bladene var skrevne med god og regelmæssig fraktur, af megen lighed med latinsk bogtryk og efter Arne Magnussons mening fra c. 1360. Denne beskrivelse passer i de fleste henseender bedre på blade skrevne med II. eller III. hånd end med I. hånd. Aldersbestemmelsen vilde være rigtig, de røde overskrifter vilde stemme med hvad der hos II. (og III.?) hånd forekommer, læggenes sammenhæftning

med hampetråd er som i 2. og 3. læg; at det sidste af de til A. M. udlånte læg kun bestod af 4 blade, kunde bero på, at det var skrevet for at passe til et allerede foreliggende læg (det nuv. 1ste), og skrivemåden i Jon Olafssons citater minder ligeledes ingenlunde om 1ste hånds former, men viser adskillige spor af en original med sen retskrivning. Kun sammenligningen med latinsk bogtryk er måske nok så betegnende for I. hånd.[1]

[1] Den defekt ved sagaens begyndelse, som Jon Olafssons genfortælling af de til Arne Magnusson udlånte blade udviser, har håndskriftet utvivlsomt haft ved overførelsen til Sverig, da allerede i en arkiv-fortegnelse af 1693 „Vigastyrs och Vigabarda Historia“ betegnes som *sine initio.* Om udlånet til Arne Magnusson vides — ud over J. O.s oplysninger — alene hvad der kan udledes af registreringen i en antikvitetsarkivet tilhørende, omtrent samtidig katalog (aftrykt hos P. A. Munch, Saga Olafs konungs Tryggvasunar, Chran. 1853, s. XVII—XVIII), hvor der til angivelsen af håndskriftets indhold föjes „Obs. Wiga Styrs og Barda Saga bestående af 24 fol: begge utan begyndelse, öfver sändes 1725 til W. Commissions Secretaren Silfver Skiöldh som åter her böra in sättas“. Da den nævnte mand — ifg. velvillig meddelelse af Bibl. Amanuens Dr. K. H. Karlsson — er den senere lagmand Carl Gustaf Silfverskôld (1692—1741), som i 1720-årene var ansat ved den svenske legation i København, er bladene sandsynligvis 1725 gennem S. bleven udlånte til A. M.; når det udlåntes störrelse opgives til 24 blade, er dette vel en fejlskrift for 24 sider. Hos A. M., som i det hele var langsom i sine beslutninger, har bladene da henligget, indtil J. O. omkring nytår 1728, efter hvad han i indledningen angiver, afskrev dem for A. M. Allerede langt tidligere har dog A. M. været betænkt på dette udlån, som det fremgår af et brev dat. 25. 5. 1691 fra A. M. til sysselmand Markús Bergsson på Island, med hvem han udvekslede saga-afskrifter og lign.; her skriver han blandt andre oplysninger om oldlitteratur: „Heidarvïga og Vigastirs sögur hefi eg ei ennu feingid fra Svïum“ (AM. 410, fol.).

Til underretning om den mand, hvem vi skylder kendskabet til de brændte blades indhold, kan anføres: *Jón Ólafsson* (1705—1779), en præstesön fra det nordvestlige Island, opdroges hos lagmand Páll Vídalín i Videdal i Húna

I sin redegørelse (s. 1—2) for gengivelsen af de af ham afskrevne og kort efter opbrændte membranblade udtaler Jon Olafsson, at han af fragmentets begyndelse kun erindrer hovedtrækkene, således som han her har fortalt dem, men at beretningen om Styrs drab, foranledningen hertil og den påfølgende hævn i indhold og anordning temlig nöje svarer til hvad der stod i membranen, og at det samme gælder om det næste afsnit, hedekampens forberedelse og tilknytning til de forangående begivenheder. Der er næppe heller tvivl om, at J. O.s referat i det hele er pålideligt. Hans tekstcitater må have samme gyldighed, som den tids afskrifter efter membran, og disses anvendelse som det tømmer, hvorom fortællingen opbygges, bestyrker dennes troværdighed, hvorom også indholdet selv afgiver vidnesbyrd. Af Styrs første drab giver J. O. kun et ganske kort referat, og ved anvendelse af gotisk kursiv antyder han her — ligesom på flere steder i det følgende —, at der ikke er tale om nogen egenlig genfortælling. Der er en noget påfaldende ensartethed i Styrs fremgangsmåde ved dette drab og de senere overfald på Einar og Torhalle, men da J. O. har et citat vedrørende den

---

vatns syssel på nordlandet og havde ophold hos ham, indtil han 1726, nogle år efter at være dimitteret fra Skalholt skole, rejste til København for at tjæne professor Arne Magnusson som skriver, og efter dennes død 1730 forblev han knyttet til det Arnamagnæanske legat sit hele lange liv, i de senere år dog under temlig kummerlige forhold. Hans hukommelse, som med årene svækkedes, har efter genfortællingen at dömme på denne tid været god; han var, hvad også hans egne tillæg antyder, ukritisk og overtroisk, men med et rigt forråd af hjemlig tradition. Sine ungdomsår har han tilbragt i samme bygd, hvorfra Barde med sine fæller drog ud til Hedekampen, derimod har han, efter hvad han i indledningen fremhæver, ikke haft lejlighed til at se skuepladsen for den af ham genfortalte del af sagaen, Snefjældsnæs-halvøen og Borgarfjords-bygderne.

dræbtes begravelse, har det vel sin rigtighed med fortællingen. For det følgende store stykke om bersærkerne indeholder Eyrbyggja saga en parallelltekst til JO.s genfortælling, og da det ikke kan betvivles, at stoffet har været JO. bekendt, har denne omstændighed selvfølgelig lettet ham genfortællingen. Hvorvidt han under denne har lånt fra Eyrbyggja saga, er vanskeligt at afgöre, dog indeholder hans fortælling flere træk, som ikke stemmer med Eyrb. og utvivlsomt skyldes en afvigende fremstilling i Heiðarvíga saga. Således bor Styrs broder Vermund ifølge Heið. på Laugabol i Isafjord, og anledningen til hans udenlandsrejse — at hente bygningstømmer — er også helt forskellig fra Eyrb.s fremstilling, som heller ikke véd noget om, at han med gråkapper og skindvarer indynder sig hos jarlen. Ligeledes er skildringen af Styrs besøg hos broderen Vermund, da denne tilbyder ham bersærkerne, temlig forskellig fra Eyrb.s, og nogle enkeltheder i Vermunds forhold til bersærkerne fortælles hos JO. afvigende. Om Styrs tog med bersærkerne mod Torbjörn kjalke véd JO. adskilligt mere end Eyrb., som forbigår alle enkeltheder, men der er ingen grund til at betvivle, at JO. virkelig har taget disse fra sin original; ved beretningens afslutning har JO. to citater, som viser en fra Eyrb. forskellig fremstilling.

De derefter følgende beretninger om Styrs drab først af Einar, dernæst af Torhalle, har intet tilsvarende andensteds; en indflettet oplysning om den af Styr på hans gård byggede kirke genfindes dog i Eyrbyggja saga, og ligeledes stemmer Eyrb.s kortfattede angivelser om Snorre godes optræden i anledning af svigerfaderen Styrs drab med de tilsvarende oplysninger hos JO., således som de forekommer i hans udførlige fortælling om, hvorledes Torhalles sön Gest

hævner faderens drab; ved siden heraf forekommer der i enkeltheder nogle afvigelser. Gests flugt til udlandet efter drabet på Styr og hans forfølgelse her ved Torstein Styrsson har været et for Heið. særligt afsnit, hvortil Eyrb. intet tilsvarende kender, og for hvilket der i sagaens kronologi ingen plads er; i Heið. forudsættes det derimod af de følgende begivenheder. Hvor hos JO. Snorres opbrud til hævntoget mod Borgfjordingerne som Gests beskyttere berettes, nævnes blandt Snorres sönner Gudlaug, som senere gik i kloster i England og den 9 år gamle Tord kause. Dette stemmer ikke med Eyrb.s hovedtekst, hvor Gudlaug ikke nævnes og Tord kause allerede på et tidligere tidspunkt optræder som voksen, men et til en særlig redaktion af teksten föjet genealogisk tillæg bestyrker angivelsens rigtighed, her opregnes nemlig først Snorres samtlige ægtefødte börn, hvoriblandt Tord kause og Gunnlaug munk, og desuden tre uægtefødte, blandt hvilke endnu en Tord kause. Flere steder her og i det følgende bekræftes JO.s tekst ved den for ham ubekendte i Stockh. 18 bevarede del af sagaen; således har hans angivelse om, at Borgfjordingerne efter Snorres drab på Torstein Gislason vedtog som lov, at hver mand i lignende tilfælde skulde være pligtig til at eftersøge drabsmanden, sit tilsvarende i teksthenvisningerne s. 78 13-16 og 87 23-25. At det efter Snorres strid med Borgfjordingerne følgende afsnit om hedekampens foranledning ikke har begyndt nogen ny saga, er allerede af JO.s genfortælling tydeligt, men rimeligvis har der været en nöjere forbindelse mellem de to stykker end JO. lader formode. Han har netop her et ubenyttet citat („Hallr Guðmundarson var nú fulltíði at aldri“), hvoraf det fremgår, at G. og hans slægt ikke her for første gang nævnes, hvad man efter genfortællingen måtte formode; at JO.s hukommelse

her ikke slår fuldt til, ses også af, at han kun giver Barde 2 brødre, af hvilke den enes navn oprindelig har været ham uklart,[1] og at han ingen indledende oplysninger har om Hårekssönnerne. JO.s følgende fremstilling af forholdet mellem Barde og hans moder og mellem Barde og Torarin bekræftes ganske af Stockh-membranen. Også Lyve-Torve (hos JO. Narve) har han rigtig opfattet, om end denne mands besøg hos slægtningen i Hvítársíða (ɔ: Þorgautr) næppe som JO. fortæller kan være endt, uden at også her et sværd erhverves. Til Bardes langmodighed under bøde-kravet og Borgfjordingernes spottende tale hentyder Stockh.-membranen s. 78 8-11 og 101 9-10. At henimod fortællingens afbrydelse nogen navneforveksling og lignende unöjagtighed indsniger sig, kan ikke forundre, dog har JO. rigtig erindret, hvad originalen allerede her har haft om engen ved Hvitå (Gullteigr) og om Torarins list at forhindre alle møder i Vatnsdal og Videdal. Hvorledes det forholder sig med det sidste navn JO. nævner, Tordis spåkone fra Spákonufell, er ikke let at se, da hverken hun eller nogen af hendes pårørende forekommer i Stockh.-membranen. Et eksempel på, at JO. ikke har fået alt med, frembyder fragmentets begyndelse, hvor det om arbejdet hjemme hos Barde og hans brødre siges, at nu gik det godt, „da anordningen var bedre end för“, uden at det kan ses, hvortil dette udsagn hentyder.

JO. har på nogle steder afsnits-overskrifter og i ikke få tilfælde angivelse af, hvor der begynder nyt kapitel, uden at man bestemt kan se, hvorledes det hermed forholder sig. Overskrifterne er vel næppe gengivelse af originalens rubrikker, og efter omstændig-

---

[1] hvorimod han i en efter Laxdœla saga tillagt anmærkning nævner alle 4 brødre.

hederne synes det rimeligst, at angivelsen af nyt kapitel beror på en erindring om, at den pågældende beretning indledede et sådant, uden at man tör antage, at netop den sætning, som hos JO. begynder afsnittet, ordret har dannet kapitelbegyndelse i originalen (således som det udtrykkelig angives s. 24); en undtagelse danner måske genfortællingens allerførste sætning, som rimeligvis ordret er erindret.

Foruden at begynde defekt indeholder Heið. som nævnt en lakune, ved at et blad efter bl. 9 er udskåret. Om dennes indhold har der dannet sig en til det bekendte *Borgarvirki* i Videdal knyttet tradition. Denne mærkelige oldtidslævning, enestående på Island, er en befæstning i lighed med de forhistoriske bygdeborge, som er kendte andenstedsfra i de nordiske riger, beliggende en mils vej syd for Bardes gård Asbjarnarnæs, mellem de to gårde Borg. Der hæver sig her fra et höjdedrag en kastel-lignende basaltklippe, som ved menneskeværk — opstabling af stengærder, indretning af bodvægge samt, som det synes, en brönd — er indrettet til forsvar.[1] Traditionen, som JO. hentyder til i sine „Tilgátur“,[2] men forkaster på grund af forudfattede meninger, anføres for første gang af lagmand P. Vídalín († 1727) under ordet „Virki“ i hans „Fornyrði lögbókar“. Man fortæller, siger han, at Barde, da han efter hede-kampen kunde vænte ufred af Borg-

[1] Borgarvirke, som også omtales i nærv. udgivers Bidrag til en hist.-topogr. Beskr. af Island, er senere særlig hehandlet af Professor B. M. Ólsen i „Árbók hins ísl. Fornleifafélags“ 1880—81, s. 99—113 (som tillige drøfter det hertil knyttede sagn) og D. Bruun i „Fylgirit“ til „Árbók“ 1899 (Særtryk af Geografisk Tidsskrift) s. 39—47, med talrige afbildninger også i W. C. Collingwoods's og Jón Stefánssons „A pilgrimage to the sagasteads of Iceland“ findes forskellige afbildninger af Borgarvirke.

[2] Sml. Antq. Ann. II, 172—74.

fjordingerne, lod virket bygge og trak sig tilbage til dette, da han af de på to af omegnens höjeste tinder udsatte vagtposter havde fået nys om fjendernes fremrykning; her udholdt han nu nogle ugers belejring, hvorefter Borgfjordingerne trak sig tilbage efter et mislykket forsøg på at udsulte ham: efter én sagnform, fordi Barde virkelig havde rigelige forråd, efter en anden — som nu er den almindelig udbredte — narrede ved en krigslist, idet Barde, da hans lævnedsmidler næsten helt var slupne op, fik fjenden til at tro, at han endnu var rigelig forsynet, ved at slynge den sidste rest ud i blandt dem; dette var en pølse (mörsiður), og derfra skal stamme talemåden at „kasta út mörsiðrinu", når nogen griber til en sidste, fortvivlet udvej. Dette sagn skulde, efter hvad man på Island senere almindelig har antaget, stamme fra membranens udskårne blad, og til udfyldning af denne lakune findes det anvendt i flere i nyere tid forfattede udtog af sagaen, således som det af udgaven Reykjavik 1899 kan ses, hvormed AM. 278, 8vo kan sammenlignes. Om i virkeligheden det tabte blad har indeholdt noget til sagnet svarende, lader sig næppe afgöre. Af sagaens beretning bl. 8^{v}—9 erfares, at Barde, da han er vendt tilbage fra hedekampen, modtager tilskud fra venner og slægtninge for at kunne holde mandskab samlet om sig i Asbjarnarnæs, at Snorre gode ved sin snildhed afværger et sammenstød mellem Barde og Borgfjordingernes ven Torgils Arason, og at Barde og hans fæller i forening med Torarin derefter, tilfredse med forholdenes udvikling, nu tager deres beslutning, men hvilken denne er, skjuler sig i lakunen; og hvor fortællingen igen tager fat, er det i forligsforhandlingerne på altinget næste sommer. Det manglende blad kan kun have optaget c. 3 trykte sider og altså ikke have indeholdt så særdeles meget stof, og en del af dette

har utvivlsomt drejet sig om altingsforhandlingerne, da tinget efter hedekampen har været særlig mærkeligt og mindedes som et af de störste ting på Island.[1] Af den efterfølgende beretning kan sluttes, at i mellemtiden intet nyt mandefald er sket; til nogen udførligere kampskildring har her heller næppe været plads, derimod kan naturligvis i al korthed være berettet om et mislykket togt mod Barde. At et sådant har fundet sted og man på besynderlig vis med uforrettet sag har måttet vende tilbage, kunde måske antydes ved kong Olavs meget stærke fremhævning overfor Barde af, at han ikke vil have noget at göre med ham, „fordi han og hans mænd har noget trolddom og den slags tro“, som er kongen imod, og som han i höj grad har skilt sig fra; det synes mindre rimeligt, at dette alene skulde skyldes Bardes forhold til fostermoderen för hedekampen (hendes beskyttende beføling af hans person og hendes skærmende halsbånd); snarere kunde man antage, at fjenderne efter hedekampen ved hendes trolddom er blevne stansede, hvad enten det nu har været under et angreb på Asbjarnarnæs eller Borgarvirke. Så forstår man også bedre, at hendes død forud for Bardes og stalbrødres tilbagevenden fra Norge udtrykkelig fremhæves. Muligvis er bladet netop bleven udskåret for sit mislige indholds skyld, dersom trolddom har været omtalt heri, da i 16—17. årh. en sand trolddomsepidemi gik over Island.

P. Vídalín, der åbenbart ikke selv bar kendt Heið. — lige så lidt som Arne Magnusson, eller så vidt vides, nogen af deres samtidige på Island —, nævner for bægge sagnformer hjemmelsmænd, ifølge

[1] Vid siden af tinget efter Njåls-branden og tinget, hvor Gunnlaugs og Ravns holmgang fandt sted. Se Ísl. II, Kbh. 1847, s. 259 (Gunnl. s. ormstungu).

hvilke det af dem fortalte skulde stå i Heiðarvíga saga. Sagnet kan gennem disse mænd følges tilbage til 17. årh., og udsagnene vilde vinde i betydning, dersom det kunde godtgöres, at Heið. på denne tid havde været bekendt eller dens indhold erindret. Men hertil findes få eller ingen spor, og om nogen anden afskrift af membranen — som er den eneste kendte — end den, som JO. tog af de 12 til Arne Magnusson udlånte blade, og som brændte sammen med originalen, forlyder intet.

Indenfor sagalitteraturen citeres Heiðarvíga saga under dette navn i Eyrbyggja saga, som angiver, at Snorre gode optræder i denne, og Wolfenbüttelmembranen af Eyrb. tilföjer, at han ved siden af Gudmund rige var den, som mest hjalp Barde efter hedekampen, hvilket synes at forudsætte umiddelbart kendskab til sagaen; ligeledes véd Eyrb., at Bardes hustru, som her kaldes Unnr, senere blev gift med Tore hunds sön Sigurd fra Bjarkø i Hålogaland. Barde kaldes så vel i Eyrb. som i Landnámabók og Vatnsdæla saga Víga-Barði; af Ldn.-teksterne er det især Melabók, som kender noget nærmere til sagaen, som her benævnes Víga-Barða saga; denne tekst nævner Bardes rådgiver Þórarinn spaki, og til Ldn.s angivelse „Þorbjǫrn Brúnason at Steinum [á Veggjum *Heið.*] fell í Heiðarvígi“ föjer den „sem ritat er í sǫgu Víga-Barða“. At Gunnlaugs saga nævner Heiðarvíg, er allerede anført. Udførligst berøres Barði Guðmundarson i Grettes saga, hvis forfatter öjensynlig har kendt Heið. godt, men vistnok frit har tildigtet det her fortalte optrin, ifølge hvilket Barde og Grette kort för toget til Borgarfjord har et sammenstød, som dog ender venskabelig, idet Grette får et betinget løfte om at deltage i toget. Under Bardes påfølgende samtale med Torarin spage formoder denne („spá er spaks

geta") hvad der er gået for sig, og Grette kommer for sin ustyrligheds skyld ikke til at deltage („duga mun þér, þó at ek sjái fyrir", siger T.). Grette lægger sig da i baghold i Toreyjargnup (en af de tinder, hvortil folkesagnet senere henlægger vagtposterne), da Barde med sine mænd kan væntes tilbage efter hedekampen på Tvidøgra. Her er Grettes sagas fremstilling noget forskellig fra Heið., Barde kommer nemlig ridende selv sjætte, alle hårdt sårede, og de ankommende siges at være Barde og hans brødre samt Eyjulv fra Borg. Grette tøver dog med at angribe, og snart kommer der folk fra den nærmeste gård, som skiller dem. Ved bægge lejligheder optræder Barde meget behersket.

Fra 14. årh. findes de 6 første linjer af et af Erik vidsjås vers (Styrr lét snart ok Snorri) optaget i IV. grammatiske afhandling (Snorra Edda II, s. 191—92), og det er anført i nærv. udg. (s. 31—32, noten), at i samme håndskrift (Codex Wormianus) forekommer et fra Heið. hentet halvvers (Gestr hefr Geitis etc.), og at muligvis verset „Vasat of sár en sáran" også kan have stået her på nogle nu tabte blade. Dermed taber alle sikre spor af sagaens benyttelse sig. Når man har antaget, at præsten Magnús Ólafsson († 1636) har benyttet Heið., fordi de sidst nævnte 1½ vers er optagne i den af ham affattede Laufás-Edda, kan dette kun blive en usikker formodning, da versene muligvis bægge er hentede fra Codex Wormianus. I det af M. Ólafsson for O. Worm udarbejdede Specimen lexici runici citeres ikke Heið., og vel forekommer 1 gang som citatkilde „Viga Barde", men den sætning, som henføres til ham, er det ovenanførte i Grettes saga forekommende ordsprog „spá er spaks geta". Hos Jón Ólafsson træffes kun få og usikre spor af tradition. Dersom det s. 27 anførte uægte vers før JO.s afskrivning af Heið.-

bladene har været tillagt Styr, kunde man heri se et minde om sagaens beretning om et af den døde Styr til den nysgerrige bondedatter kvædet vers, og dersom sætningen „þar launaði eg þér lambið gráa“, som JO. lægger Gest i munden uden at fremhæve den som citat, har været husket af ham som en kendt talemåde — således som den nu skal forekomme —, havde man muligvis også her et fra sagaen mundtlig bevaret folkeminde. JO.s fortælling i „Tilgátur“ om nordlændingernes forskellige vagthold ovenfor Hvítársíða minder noget om den ægte saga-beretning, men hans videre udmaling af kampen på heden fjærner sig ganske fra denne. Under sådanne forhold bliver det vel sandsynligst, at Heið. i 17. årh. (og rimlv. ligeledes i de nærmest foregående) ikke har været tilgængelig gennem afskrift eller almindelig læst. Traditionen, som knytter Borgarvirke til Barde, lader sig ikke modbevise, men længer end til 17. årh. kan den ikke følges tilbage, og synderlig fast synes den ikke at have været, da virket også henførtes til Króka-Refr eller Finnbogi rammi. Som gætning er antagelsen ikke urimelig, hvis ikke Borgarvirke tilhører en endnu ældre tid (landnamstiden), hvorved man vilde komme den for de norske bygdeborge antagne tid nærmere — dog har man ikke her nogen bestemt begivenhed at henføre det til.[1]

[1] Ifølge Borgarvirke-sagnet skal at „kasta út mörsiðrinu“ være et almindeligt ordsprog; dette vilde tyde på fortællingens ælde; nu bruges det dog næppe således. Som eksempel på, hvor usikre gætninger der knyttedes til Barde, kan nævnes, at ifg. JO. et af ham som ordsprog anført udtryk „hér brunar fyrir Barða“ skal stamme fra hedekampen, uagtet „barða“ her åbenbart er en skibsbetegnelse og ikke vedkommer Barde. — At der dog virkelig har været sagn om Víga-Styr i omløb för JO.s afskrift, ses af nogle optegnelser af Arne Magnusson, hvorefter præsten Jón Halldórsson i Hitardal tidligere havde tilsendt ham nogle „Relationes um Vigastyr“, som brændte 1728 (AM. 454, fol., sml. et brev fra JH. til AM. 30/9 1729, hvori han lover påny at sende disse, Access. 1).

Heiðarvíga saga har tidlig vakt opmærksomhed ved alderdomlighed i sprog og stil; en vis gammeldags ubehjælpsomhed er ejendommelig for fremstillingen, der hyppig bevæger sig i spring, fortællerens bemærkninger indskydes i de optrædende personers samtale, og sagaen indeholder adskillige modsigelser og mangelfulde oplysninger, som om her forelå nedskrift efter en art improviseret fortællen uden gennemsyn af den derved fremkomne skriftlige fremstilling, — at vort håndskrift, selv dettes ældste del, er en afskrift, er dog udenfor al tvivl. I noterne til udgaven er allerede fremhævet, hvorledes ved fordelingen af Bardes styrke i tre flokke to mænd ikke er nævnte, og at forholdet med de af Lyve-Torve bortførte sværd er noget uklart. Angående antallet af de i hedekampen faldne sydlændinger er en besynderlig vaklen. Ifølge prosa-beretningen ved kampens slutning (s. 95) er der faldet 8 sydlændinger, Tind nævner i sit første vers (s. 95) 9 faldne, Erik vidsjå siger (s. 104) i sit ene vers, at på heden faldt 11 mænd og desuden var Gisle tidligere død, i sit andet vers, at af nordlændingerne faldt 3, af sydlændingerne 9. Under den ved det endelige forlig (s. 101—2) foretagne opgörelse opregnes 9 faldne sydlændinger incl. Gisle, men blandt disse nævnes hverken Torgaut, hvem Barde straks ved kampens begyndelse giver banesår, eller Torljot fra Veggir, som falder for Erik vidsjå, og hvis død bekræftes af Ldn., som lader „Ljótr Þorbjarnarson á Veggjum“ falde i hedekampen. Ifg. kampbeskrivelsen synes 10 sydlændinger (foruden Gisle) at have fået dødelige sår, men af de samtidige skjaldevers fremgår, at kun 9 incl. Gisle har fundet døden; dette tal, som må være det rette, har opgörelsen rigtig fastholdt, men fejler i navneopregningen (rimeligvis har Þorgísl hǫggvandi og Eyjólfr Þorfinnuson overlevet deres sår). Af sydlændingerne siges 25 at have del-

taget i kampen, men hvorledes dette tal udkommer, kan ikke bestemt ses; angående Tormod Torgautsson findes en ligefrem uoverensstemmelse, idet denne mand s. 88 siges selv 5te at ride op på heden, men s. 94 ankommer til kampstedet selv 4de.[1] Forunderligt er det, at Hermund Illhugeson fra Gilsbakke, som samler og fører sydlændingernes store hovedstyrke, ved ankomsten til kampstedet helt træder i baggrunden eller rettere forsvinder for faderen Illhuge svarte, som tidligere ikke er nævnt og ifg. s. $88_{18\text{-}21}$ endog snarest måtte antages død eller alderdomssvækket. Det mest påfaldende eksempel på, at de nødvendige forudsætninger for forståelsen kan mangle, frembyder det flere gange gentagne udsagn (s. 96—98), at Barde og hans følge på tilbagevejen fra hedekampen beholder „samme dragt“ og derfor anses for kvinder, uden at tidligere med et ord er nævnt, at de på toget til Borgarfjord havde nogen særlig udrustning. Angående de endelige forligsforhandlinger synes fortællerens hukommelse at svigte ham (sml., foruden personerne i opgörelsen, s. 101, l. 17, 25—28); den s. 102 nævnte nordlænding, som ikke er i stand til at forlade landet, er vel den ifølge kampbeskrivelsen s. 94 hårdt sårede Þorgísl Hermundarson. Fejl, der snarere skyldes en afskriver end fortælleren, er sådanne som den s. 103 forekommende öjensynlige forblanding af Gudmund gamle og hans sön Eyjulv, ligeledes den flere gange forekommende forveksling af Videdal og Vatnsdal, og former som Ambárdalr og Saxalœkr, — hvorom se udgiverens „Bidrag til en hist.-topogr. Beskrivelse af Island.[2]

---

[1] Hermed kan sammenlignes den fejle talangivelse s. 86^5 „Barði ok IIII hans fǫrunautar“ til betegnelse af Barde selv 4de.

[2] Blandt betingelserne for Bardes og hans fællers 3årige forvisning overrasker det at se en bestemmelse om, at der ikke må gives „fé til farningar“, samtidig med at de pågæld-

Da sagaen uheldigvis slutter med det intetsigende „ok lýkr þar þessi sǫgu“, får man ikke herigennem nogen oplysning om dennes navn; fra middelalderlige kilder kendes som anført navnene Heiðarvíga saga og Víga-Barða saga, af hvilke det første fortjæner forrangen, for så vidt som hedekampen må siges at være fortællingens hovedbegivenhed. Efter sit indhold kunde sagaen meget vel som i de tidligere udgaver benævnes „Af Víga-Styr ok Heiðarvígum“, men der foreligger ingen ældre kilde for dette navn.

At beretningerne om Víga-Styr har udgjort en del af samme saga som hedekamps-skildringen og ikke dannet nogen særlig saga, fremgår med tilstrækkelig tydelighed af Jon Olafssons genfortælling, der viser, at indenfor disse afsnit ingen ny saga er begyndt,[1] og bestyrkes ved, at membranfragmentet på adskillige steder forudsætter det i genfortællingens tidligere afsnit berettede. Også visen „Styrr lét snart ok Snorri“ (s. 104 27) opfatter tydelig nok de af Styr og Snorre udførte bedrifter og hedekampen som optrin i en og samme hovedhandling. Hele sagaen er sandsynligvis fortalt på nordlandet og altså fjærnt fra Styrs hjembygd; dette forklarer også de ikke få afvigelser mellem Heið. og Eyrb., hvor den större historiske troskab synes at være på Eyrb.s side. I det hele har vistnok Heið.s beretter uden nöjere kritik genfortalt og udformet den mundtlige tradition, som den mødte ham. Derom vidner også sagaens kronologi. Fra de tidligere afsnit af sagaen frembyder tiden for Snorres

ende frit disponerer over deres ejendom (s. 102—3, 104—5), ligeledes at den 3årige forvisning kun omfatter 2 år, efter at de har tilbragt den første af de tre vintre som skibbrudne på Island. — Med bemærkningen om Faxalœkr i Bidrag II, 22 bedes sammenholdt s. 419.

[1] At JO. i „Archaismi“ ved en overskrift angiver begyndelsen af „Heiðarvíga saga“, har overfor dette ingen betydning.

hævntog mod Torstein Gislason et påfaldende eksempel, idet dette efter Eyrb. og Resens annal skal være foregået året efter Styrs drab, men ifg. Heið. først 4 år senere, da denne saga her indskyder fortællingen om Torstein Styrssons forgæves forsøg på at ombringe Gest i udlandet. Herved skydes også de følgende begivenheder længere frem i tiden end hvad der stemmer med andre kilder. Styrs drab sætter Eyrb. og annalerne til 1008, og den eneste annal, som nævner Torstein Gislasons drab, sætter dette til 1009. Hall Gudmundssons drab sætter 3 annaler til 1011 (Flatøann. 1010), hedekampen 2 af de samme til 1014 (den 3dje er her defekt, Flatøann. 1013), også Grettes saga forudsætter 1014 for denne; ifølge JO.s udregning skulde Halls drab være foregået 1014, hedekampen 1018. Membranfragmentet viser, at hedekampen efter sagaberetterens opfattelse har fundet sted endnu senere. Snorre gode († 1031, 67 år gl.) mægler endeligt forlig efter kampen som en affældig mand (s. 107), og da Barde efter en vinters ophold hos Gudmund rige og 2 års landflygtighed vender hjem til Island, er Gudmund død, og dette dødsfald henføres efter G. Vigfússons „Tímatal“ til 1025.

Det i Stockh. 18, 4to indeholdte membranfragment af Heið. skulde efter den i det foregående (s. I ff.) fremsatte opfattelse være skrevet af 3 hænder, bl. 1—8 af en ældre fra 13. årh., bl. 9 og 10—12r af to yngre, bægge samtidige og fra 14. årh.s 2. halvdel. Hovedgrunden til at henføre I. hånd til en så tidlig tid er, at den skelner mellem *œ* og *æ* uden at vise spor af norsk herkomst, og denne omstændighed må betragtes som afgörende for aldersbestemmelsen, selv om skrivebrug og sprogformer i nogle tilfælde kan synes forholdsvis unge. Til oplysning om retskrivningen hidsættes følgende:[1]

[1] Her og i det fg. kursiveres forkortelserne ikke og *s* anvendes overalt.

e forekommer af og til i endelser istedenfor det sædvanlige *i* (dog langt fra så hyppig som *o* for *u*), således lande 86_{8}, herðe 84_{2}, skilðe 67_{15}, sumre 64_{2}, gyrðe 75_{4}; *e* står for *æ* i fregr 64_{19}, frendr 65_{24} og flere andre former af dette ord, men bestandig således, at *e* står interlineart til betegnelse af et foran udeladt *r*; *e* står to gange for *ei* (teginn 84_{18}, helinn 91_{7} — men heilinn 91_{9}); forlænget til *ei* er *e* i adskillige tilfælde foran *g* (leingi 64_{9}, dreingr 64_{31}, spreingðan 69_{22}, feingit 77_{24} o. fl.).

i for *y* forekommer i þickir 63_{11} og andre former af dette ord, samt i ifir 68_{11} (men yfir 69_{23}); for ordet fyrir (sål. 67_{10}) er firir den almindelige form, forkortet skrives hyppig f$^{\infty}$, som er opløst til fyr; *i* indskudt eftir *g* og *k* forekommer i formerne af gera og koma.[1]

o forekommer i endelser for *u* påfaldende hyppig, men uden nogen regel (raðom 73_{4}, kendo 72_{6}, riðo 72_{20}, rioðom 89_{22}, unðo 84_{30}, bygðom 78_{15}, rǿddo 84_{15}, sættoz 63_{17}, hꜹfðo 68_{20}, heyrðo 87_{19}); *o* kan stå for *á* efter v (von 67_{33} pp, men van 90_{2}, kvoðuz 85_{2}) — eller med udeladt *v* (koðvz 87_{9}); *o* står nogle gange for ǫ: miok 92_{24}, miorkva 96_{7}; *o* er den sædvanlige form for den nægtende forstavelse, dog vreynda 65_{30}.

y står for *i* i kykvan 83_{9}.

æ har ved siden af denne form, som er den sædvanlige, formen ę (vęttir 65_{14}, fęr 69_{25}, ofstęki 80_{26}, kostgęfi 88_{33}).

ǿ er formen for *œ*, som abbreviatur bruges dog ˎ (det sædvanlige tegn for *er*); for *ø* er tegnet benyttet i

[1] De med fuldt udskreven stammevokal forekommende former af disse ord er giǿrir 69_{21}, giora 78_{9}, gǿrt 87_{1}, giorðim 90_{6-7}, -gior 93_{17}, -giorðar 95_{13}, giorðo 96_{14}, og kemr vekslende med kiemr og kiomr (69_{28}, 65_{6}, 69_{27} o. fl.), kiǿmi 84_{24}, kiǿmiz 87_{22}, kvomv 68_{19} o. fl.

hǿggr (86_{14}, ellers hꜹggr, præs. sg.) og nogle af de i foregående note anførte former af gera og koma; i boiar 72_{18} står *o* for *ó*.

ꜹ betegner sædvanlig *ǫ* (Hꜹskulld 63_{15}, hiꜹluðoz 64_{3} — men hiolvðo 70_{18} pp, lꜹngum 64_{4}); *ꜹ* står for *ø* i hꜹggr 94_{5}, ꜹngu 82_{10}, ꜹrvænt 96_{34}; *ꜹ* betegner enkelte gange tvelyden *au* (hlꜹpa 86_{4}, lꜹn 97_{18}), som dog sædvanlig skrives *au* eller *av*.

ey anvendes i nogle tilfælde for *ø*, således seyrui 77_{14} (men sꜹrvinu 91_{18}), neyrðra 80_{23}, eyrendi 96_{2}.

c bruges stundom for *k* (hnyct 81_{15}), almindelig er forbindelsen *ck* (þyckr 63_{14}); oftere forekommer afledningsendelsen -lict (70_{28} o. fl.); glꜹct (64_{4}) står ved siden af -glꜹgt (82_{9}).

ð er bevaret (uden forandring til *d*) efter *k, l, m, r, lg, ng* (lycðom 71_{4}, eykð 68_{17}, skilðe 67_{15}, dreymði 83_{19}, uirðo 66_{23}, fylgðar 64_{19}, teingða 66_{2}); *ðr* står for *nnr* i fiðr 63_{11}, forkvðr 66_{30}, þvðra 92_{23}; *ð* står ikke sjælden for ældre *t*, således i perf. part. neutr. getið 65_{2}, brytiað 73_{24}, setið 74_{8}, seð 76_{1} (men skilit 70_{8}, raðit 70_{29}), i adj. ntr. litið 66_{20}, i dualis af 1—2. pers. pron. uið 76_{3}, ið 74_{28} (men þit 75_{3}, it $93_{11\text{-}12}$), i den efterhængte artikel slatrið 69_{7}, and-litið 86_{14}; konjunktionen at er 1 gang skreven að (77_{28}); *ð* står for *þ* i iðrottvm 73_{2}; for *ð* står *d* i middegis 71_{25}.

f har overalt formen ꝼ; det står for *p* i Hofs 64_{6}, 69_{20}; for *f* står *p* i hapt 74_{10} og hvspreyia 82_{21}.

h i forbindelserne *hl, hr* er navnlig i førstnævnte tilfælde temlig ofte udeladt (lutar 67_{14}, lyða 77_{20}, liop 84_{26}, rinda 74_{15} — men hrundit 93_{8} —, ræ 81_{20}), derimod skrives overalt *hn*.

m står for *f* i emnin 84_{5} (men efni 84_{10}), for *fn* i iam 78_{28} (men iafn 86_{31}), iamt 82_{1}.

-r er 1 gang overgået til -ur i oðgalldurs 84_{21} og betegnes ved abbreviaturen ∞ (*ur*) i fagurt 74_{29}.

s (ss) står for *rs* i hvesv 69_{14}, 91_{2}.

t står ikke sjælden for ældre *ð* i 2. pers. præs. pl. (segit 74_{29} o. fl. — dog leitið 92_{4} —, set 79_{28}, men seð 78_{24}), i perf. part. fem. (ka̸llvt 64_{15}, men ka̸llvð 70_{7}, vilivð 70_{10}) og i afledningsendelser (herat 68_{15}, ofmetnat 76_{10}) samt i det besynderlige hat (d. v. s. háð, 78_{10}).

z er den almindelige refleksivendelse, en undtagelse danner kun bersk (91_{32}, 92_{7}), som viser den ældre endelse; *z* forekommer jævnlig for *s* með foregående tandlyd (moz 64_{3}, manz 74_{6}, allz 92_{13}, Gvðbranz 92_{4}), eller står for *s* efter tandlyd (orðz 66_{22}, Oddz 67_{31}); i superlativer, hvor *s* er regel, står *z* i hvatazt 80_{22}, sterkaztr 91_{23}.

þ står for *ð* i heþan 67_{10}.

Som sproglige ejendommeligheder kan fremhæves den hyppige brug af ei ved siden af eigi og þi ved siden af þvi. Næsten enerådende er formen yr (ur, vr kun c. 5 gange). Enestående er det neutrale substantiv yxin, gen. yxins ($69_{6, 26}$, 73_{22}). Gamle former er dali (dat. sg., 77_{25}), orv (73_{1}), of (4 gg.), umb (71_{13}, 77_{22}), hvortil kommer adskillige sjældne ord og udtryk; i modsætning hertil står former som dyrvm (76_{16} pp), dyranna (76_{24}), ligeså oglict*t* 65_{28}, vndan*n* 88_{32}; höjst besynderligt er þickr (89_{16}) for þickir. Den sjældne form þyrfa træffes 97_{19}; kpnni (70_{9}) er skrevet med et *y*-lignende tegn, som dog mangler prik. Endvidere nævnes: hinn (best. artikel, 68_{16}, 83_{25}, 90_{5}), Þurið (nom. sg. 73_{18}), fa̸rna (65_{2} pp.). Blandt forkortelserne kan fremhæves den her hyppige, men ellers usædvanlige abbreviatur for slutnings-*i* ved streg over foregående konsonant (eig*i* osv.)[1], og ł for *ll*; af de som dobbelt-

[1] I analogi hermed er Lygi-Torfi's tilnavn, som i de tidligere udgaver læses „Lyng", her opløst lyg*i*, således som allerede Rask har det.

konsonant anvendte kapitæler må vistnok ʀ undertiden opfattes som enkeltbogstav og ligeledes *s*, hvor det ved linjeudgang (eller stundom i forkortelser) står interlineart.

II. hånd har som de væsenligste ejendommeligheder:

a står for *e* i ainni 98_{17}.

e står i endelser enkelte gange for *i* (korne 99_{20}, hefdem 100_{17}), men bruges overordenlig hyppig for *œ* (mela 100_{9} pp, etlar 98_{21}, þer 99_{11}, beta 99_{11}, erin 100_{18} osv.), *e* er forlænget til *ei* foran g (geingr 99_{12}).

i står for *y* i firi (100_{9} pp.); *i* indskydes efter *g* og *k* i gioraz 99_{10} og kiot 99_{9}.

o står for *á* efter v[u] (uor 97_{29}, huorigir 98_{1}, suo 99_{1}, uotta 98_{4}), samt i siouar 99_{20}; *o* står for *u* i endelser i fylgio 98_{8} og kirkior 99_{14}; *o* gengiver ǫ i oldri 99_{5} og mógr 99_{16}.

œ forekommer regelmæssig kun i þær og ǽ 99_{26}, men står for *e* i æinn 98_{14}, for *ei* i hædnir 99_{15}.

ⱥ gengiver som regel ǫ (tⱥkum 98_{18}, þⱥrf 98_{29} osv.), som dog også ofte gengives ved *au* (aunnur 98_{24}, -faurum aullum 100_{2}; i ⱥsskotu (99_{29}) betegner ⱥ tvelyden.

ő forekommer kun 1 gang og da uregelmæssig anvendt (þőftu 99_{29}).

d, som foroven ender med en snirkel til höjre, anvendes overalt for ð, som ikke forekommer i dette stykke eller i de med denne hånd opfriskede linjer bl. 7ᵛ—8ʳ; det er uregelmæssig fordoblet i edda 99_{12}, (ellers eda); *d* står for *t* overalt i partiklen ad undtagen 98_{23} (at); *dr* står for *nnr* i fidr 99_{17}.

f har 2 gange den sædvanlige latinske form (fidr, fura 99_{17}).

m og *fn* veksler (iam 98_{24}, iafn 100_{1}).

n fordobles foran *d* (fu*n*ndir 99_{7}, stan*n*di 99_{18} o. fl.).

-*r* er 3 gange i abbreviatur gengivet ∞ (slat*ur*in 97_{29}, satt*ur* 99_{3}, helld*ur* 100_{5}).

t står for *d* (ð) i bunat 98_{13}, -stat 98_{22}.

z, som er refleksivmærke, står i superlativ uiþaz 99_{14}, som også har *þ* for *d* (*ð*).

Akcenter anvendes forholdsvis ofte: mág 98_{7}, éia 98_{19}, grér 99_{15}, hús 99_{21}, uórr 99_{22}, éuin- 99_{25}, ǽ 99_{26}, á 98_{28}, mál 100_{5}, ná- 100_{15}, átt 100_{15}, -mótz 100_{23}, og uregelmæssig anvendt mógr 99_{16}, huérr 99_{22}.

Yngre sprogform antyder: -gils 98_{10} (I. hånd: -gisl), gyma 99_{21}, hanum 98_{12}, 100_{22} (honvm 99_{18}), kallar 99_{20}, krisnir, krisna $99_{14.\,21}$.

Som i I. forekommer þi (97_{30}, 98_{31}), og Illhugi med *h*.

Klassisk sprog viser f. eks. myklu 98_{6}, sakar 99_{10}, sonr 100_{1}, oldri 99_{5}.

III. hånd er så vel i bogstavtræk som retskrivning forskellig fra II.:

aa bruges for *á* 105_{10}.

e står nogle gange i endelser for *i* (Þorarenn 104_{12}, fallner 104_{21}, uiner 105_{26} o. fl.).

e står nogle gange for *œ* (melti 101_{1}, Ventu 102_{20}, og interlineart i frenðr 102_{2} og forskellige former af dette ord); *e* er forlænget til *ei* foran *g* (feingit 107_{20}, o. fl.).

i indskydes foran *é* (fie 102_{12}) og *œ* (biænum 105_{15}, biæði $107_{13.\,15}$, samt — efter *g* og *k* — i agiæztu 108_{11}, kiær- 107_{30});[1] *i* står for *y* i fir*ir* $105_{15,\,23}$, ifir 106_{3}, skillðu 101_{4} ff.

[1] Af gera forekommer giorðiz 104_{25}, gort 103_{14}, giorð 101_{15}.

o bruges hyppig for *ǫ* (oðrum 101_{8}, hofðu 101_{16}, togr 103_{16}), men *ǫ* betegnes dog også ved *au* (þauk 101_{2}, laugðis 104_{17}); tegnet *ǫ* er kun 1 gang brugt og da uregelmæssig (Halǫgaland 107_{10}).

y er skrevet for endelsens *i* i synyz 103_{25}.

æ står enkelte gange for *e* (læita 101_{12}, uær 104_{23}, 105_{25}).

ð — med tydelig böjle midt på den over linjen gående streg — bruges både for *ð* og *d*, hvilket sidste tegn kun anvendes undtagelsesvis (kuodðu 105_{16}, ydrir 105_{27}, ðaudir 106_{18}); *ð* står for *t* oftere i perf. part. neutr. (leitað 101_{7}, brotið 103_{30}, getið $106_{3, 31}$, seð 106_{30}), samt i subst. haustið 106_{22}, og adj. litið 107_{16}.

f — altid angelsaksisk — står for *p* efter *t* (oft 101_{4}, aftr 103_{24}, eftir 106_{3}, skift 107_{25}, gift 108_{9}).

g betegnes oftere i indlyd ved *gh* (laghu 104_{17}, fræghir 103_{17}, uirðulegha 105_{11}, magha 106_{28}); *g* står for *k* i miog 105_{31}, sig 108_{1}.

h er en enkelt gang bortfaldet foran *l* (lutum 107_{25}).

t står for *ð* i 2. pers. pl. erut 105_{21} og i afledningsend. (manniofnut 101_{16}, herat 102_{31}, atrvnat 105_{24}).

v (*u*) er indskudt foran *o* i uorðnir 103_{29}, og for *v* (*u*) forekommer flere gange *w* (wer 101_{1}, wt 102_{11}).

z er som regel refleksivendelse, men ved siden af forekommer *s* (skatt-yrðis 101_{9}) og *st* (ferst 105_{12}); *z* bruges i øvrigt på sædvanlig måde til betegnelse af tandlyd + *s* eller for *s* efter tandlyd; i superlativer forekommer *z* i uænligaz 101_{22}, heilaztʀ 103_{28}.

Akcenter forekommer i ʀáð 101_{7}, 103_{25}, sárt 101_{16}, -bót 102_{19}, ẃt 102_{26} ff., imót 106_{6}. Uregelmæssig forenkling af konsonant er ikke sjælden (þauk 101_{2}, 105_{33}, ein 102_{11}, fær 102_{12}, kan 102_{12}, fer 106_{11}, uetrin 107_{11}, uil 105_{4}, vil 107_{23}, Hallðor 103_{5}), uregelmæssig fordobling forek. i of*f*t 102_{10}, byr*r* 103_{14}, hu*a*rra 102_{3}, foruden

at *R* oftere anvendes for *r*. Formerne ei og þi forekommer hver 1 gang (105_{31}, 106_{30}), og Illhuge med h; eðr findes udskrevet 101_{8}, nom. Þurið 106_{27}, -gils er gennemgående, -ulfr står for -olfr. Yngre sprogform viser gen. sg. systr (102_{5}) og foðr- (106_{8}, men foður, fauður $106_{16, 23}$); besynderlig nok skrives Aðr (108_{9}) og Aði (107_{22}) ved siden af Auðr (106_{21}). Ældre sprogbrug antyder van (107_{3}), oru (104_{22}, vers), storugi ($101_{6\text{-}7}$).

Særlige forkortelser er et over linjen fuldt udskrevet *m* eller *n* til betegnelse af en forangående udeladt vokal (biæn^{m}, h^{n}s etc.); ligesom i I. kan slutnings-*i* betegnes ved streg over foregående konsonant (uig*i* 102_{25}, eig*i* 103_{23}, haf*i* 105_{23}; men 103_{17} er opløst skip*it* med samme abbreviatur); *af* i haf (103_{16}) er sammenslynget.

Det Stockholmske membranfragments i flere henseender enestående karakter og de til dette knyttede ejendommelige forhold gör en diplomatisk nöjagtig udgave ønskelig. Skindbladene er derfor bleven aftrykte bogstavret med kursivering af de opløste forkortelser, dog således at interlineare bogstaver — hvortil ikke ꞷ regnes — betragtes som fuldt udskrevne; ligeledes er originalens interpunktion bleven bibeholdt. I nomina propria er store forbogstaver gennemført, og ved bindestreg er de sammensatte stednavnes skilte led forbundne (og bindestreg ligeledes i enkelte lignende tilfælde anvendt). Originalens kapital-bogstaver er bibeholdte, da det stundom kan være tvivlsomt, om de betegner konsonantfordobling, til adskillelse fra *s* — der i reglen betegner *ss* — er originalens *ſ* bibeholdt, hvor dette tegn forekommer; som *s* er ligeledes gengivet det undertiden ved linjeudgang eller i forkortelser interlineart skrevne *s*. I I. hånd er overgangen mellem *v* og *u* ofte flydende. Membranens *i* skrives uden prik, men i II. jævnlig med akcent.

Angående transskriptionen bemærkes: h foroven gennemstreget (70 6) gengives h*on*, þólat (74 9): þolat, eycð (81 25): over *c* muligvis prik, feing*it* (82 20): forkortelsesmærket er en vandret streg over *g*, at (83 4): over *t* står, temlig höjt, en prik, v*er* (90 7): bag ved forkortelsestegnet står et *ı*-lignende mærke, Lǒ- (96 15): ǒ er utydeligt og ligner derved *e*, 98 9-15 (mbr. 9r 8-10) findes i nogle ord en uskadelig opfriskning, þiliu (99 29): þ9iliu tilsyneladende mbr., vitr*ir* me*nn* (106 30): sammenskrevet i mbr. Det flertydige forkortelsestegn ' er foruden *er*, *ir* opløst *r* (e*r*, e*r*u), *ei* (þ*ei*r), *eir* (þ*eir*ra); i III. bruges tegnet tillige som nom.-mærke i Eyiulf*r*. S. 107 3, 6, 8 er ved inkonsekvens med opløsning af dette tegn skrevet f*er*R for f*e*R.

Breviarium med „Archaismi" og „Tilgátur". JO.s tekstcitater eller, som han kalder dem, Archaismi et loqvendi modi rariores har han optegnet til brug under afskrivningen af sagaen, således som han selv erklærer i en fortegnelse over sine litterære arbejder.[1] Et års tid senere har han så med disse som grundlag og karakteriserede ved betegnelsen „siger sagaen" genfortalt indholdet af de afskrevne blade, og endelig har han endvidere det følgende år (1730) redigeret det hele arbejde ved at tilföje indledning og noter, samt efter genfortællingens slutning hertil knytte dels sin liste over samtlige optegnede Archaismi med tilhørende forklaring, dels sine formodninger om beskaffenheden af, samt tid og sted for den ved de af ham genfortalte begivenheder forberedte og i forskellige kilder nævnte hedekamp, og de traditioner, som han mente hertil knyttede sig. Dette lille arbejde foreligger i 3 egenhændige eksemplarer *AM. 450 b, 4to (A), AM. 1024, 4to (B)* og det

[1] I AM. 990, 4to og 998, 4to, henholdsvis fra 1757 og 1762.

store kgl. bibl.s *Thottske sml. 1772, 4to (T),* hvortil kommer en fra Island stammende afskrift i *Rask sml. 30 (R),* uden noter, defekt ved enden og med ændret retskrivning. Intet af disse eksemplarer er uforandret afskrevet efter noget af de andre, og de er derfor alle benyttede ved denne udgave. Nærmest ved JO.s første udkast står *R,* derefter følger *T* i sin oprindelige skikkelse, med hvilken den dog vistnok lidt yngre *A* er nær beslægtet; senere er *T* — som gör indtryk af længe at have befundet sig i forf.s besiddelse — bleven forsynet med adskillige rettelser og tilföjelser, og omtrent i denne skikkelse er redaktionen *B* bleven nedskrevet, som altså repræsenterer arbejdet, efter at forf. har lagt sidste hånd på værket. Af hensyn til de tidligere udgaver er også her *A* lagt til grund, men teksten er berigtiget fra de andre håndskrifter, særlig *B* og *T,* hvor disse stemte overens, og samtlige realitetsvarianter anførte i nedre noterække. I JO.s tekst og noter — øvre noterække — så vel som i hans efterfølgende tillæg er forf.s retskrivning og tegnsætning bevaret (dog med ukursiveret opløsning af forkortelserne), som den foreligger i *A,* uagtet han ingenlunde konsekvent følger sine regler og hans forskellige afskrifter ved mangel på agtpågivenhed indbyrdes afviger.[1]

[1] JO. benytter — som han nærmere udvikler i sin „Orthographia“ (AM. 435, fol.) — som længdetegn dobbelt akcent eller ved *i* og *y* dobbelt prik (uagtet han teoretisk foretrækker sammenskrevne dobbeltvokaler) og *ő* som betegnelse for *ö (ø);* med store bogstaver vil han betegne foruden nom. propr. begreber og genstande, der fortjæner at udmærkes; i tegnsætningen skelner han mellem „punctum majus“ og „punctum minus“, med stort bogstav efter det første, men meget hyppig glemmer han akcent og fordoblingstegn, og brugen af store og små begyndelsesbogstaver er regelløs. Forskellen i bogstavform mellem versal og minuskel er ved initial ofte flydende, og i så tilfælde normaliseres.

Så vel citatlisten (Archaismi) som de af JO. i teksten optagne citater aftrykkes bogstavret efter *A* med kursiverede forkortelser og gengivelse af JO.s særlige bogstavformer; mellem håndskrifterne indbyrdes forekommer ortografiske småforskelligheder, således som det ved aftrykket af „Archaismi“ kan ses, hvor under teksten enhver afvigelse i de andre håndskrifters stavemåde er anført. Mellem citatlisten og tekstcitaterne — hvor en jævnføring hurtig lader sig udføre med benyttelse af de som 1. Tillæg (s. 133—34) aftrykte krydshenvisninger — findes sådanne i et noget större omfang, idet her flere nyislandske former er trængt ind; desuden forekommer nogle afvigelser i sætningsbygning, og enkelte tekstcitater eller dele af sådanne genfindes ikke blandt „Archaismi“, medens på den anden side JO. ikke i teksten har fundet plads for alle sine citater, — alle sådanne forskelligheder, der mere eller mindre har karakteren af realitetsafvigelser, er i noterne til de pågældende tekstcitater fremhævede, ligesom de af listens citater, som ikke har fundet anvendelse i teksten, er ved asterisk fremhævede i citatlisten. De til citatlistens varianter svarende betydningsløse retskrivningsafvigelser mellem tekstcitaterne i de forskellige håndskrifter er ikke optagne i variantapparatet, men for at det samlede materiale kan foreligge, er de aftrykte som 2. Tillæg (s. 134—35), således at her er sat i parentes, hvad der i JO.s tekst ikke er fremhævet eller hvortil intet tilsvarende forekommer i citatlisten.

Ved undersøgelsen af JO.s citater, hvor det vil være rettest at lægge citatlisten (Archaismi) til grund, fremgår utvivlsomt, at nogen diplomatisk tro gengivelse af originalen foreligger ikke, selv om udstyringen med gammeldags bogstavformer kunde synes at pege i denne retning; den originale liste er uheldigvis tabt, og ingen

meddelelse om denne haves ud over det s. XXVII anførte. Frakturbogstaverne ꝼ, ꝛ, ſ er åbenbart kun pynt, nyislandsk akcentuering er trængt ind (betegnet ved dobbelt-akcent, og om den nogle gange forekommende enkelt-akcent er bevaret fra originalen, kan være tvivlsomt nok), og forkortningerne er vistnok også ofte vilkårlig anbragte. Der er heller næppe tvivl om, at det så overordenlig hyppig forekommende nyere islandske *e* for *i* i endelsen i mange tilfælde skyldes JO.; hans egen retskrivning skyldes også det nogle gange forekommende *ǒ* som betegnelse for *ǫ*-lyden. I brugen af *-r* og *-ur*, *-it* og *-ed* vakler han ligeledes; *ð* forekommer kun undtagelsesvis og ikke uden vaklen; refleksivendelsen *-z* forekommer kun én gang (kvaz 111_{18}), overfor 8 tilfælde af *-st*, hvad der også er mistænkeligt. At JO., som nedskrev sine citater til eget brug, samtidig med at han afskrev (som det må antages bogstavret) membranen for Arne Magnusson, skulde have moderniseret sine citater i den grad, at intet spor af originalens ejendommeligheder blev tilbage, kan dog ikke antages og modsiges også af forskellige bibeholdte ældre former. JO.s citater synes snarere at gå tilbage til en afskrift (som II—III) af den original, hvoraf I. er en rest, end direkte at stamme fra I.; det har sin betydning, at disse i ingen henseende minder om I.s mange ejendommeligheder (bæn 110_{23}, intet yr), derimod står retskrivning og sprog de i II. og III. foreliggende former forholdsvis nær — en vaklen mellem *i* og *y* som sandsynligvis i ꝼrigiarn (112_{20}) kunde også i disse lettere forklares, men næppe i I.[1] Sent i 14.

[1] „uylir“ (113_{12}) vilde frembyde et lignende eksempel på uregelmæssigt *y*, men ordet, som ikke ellers forekommer og nærmest måtte svare til nyisl. víla (-aði), bör vistnok, som s. 58_{26}, udgå til fordel for nyſir, selv om det ved *u (v)* frem-

årh. vilde sådanne former som tægia, tædu, ægia, hveruger, eiged og vaklen mellem sva—svo—so, at—ad m. v. (mig, þig, og) være mindre påfaldende. Om III., som har en tilböjelighed til forenkling af konsonant i udlyd, minder en skrivebrug som got (114_{2}), ver (113_{12}), muligvis også det refleksive *-st*. At JO. som regel anvender *d*, kunde også tyde på, at hans original ikke har skelnet mellem *ð* og *d*. De ikke få alderdomlige ord og ordformer vil kunne forklares ved originalens ordrette afskrivning af sin kilde, hvorom også II. og III. bærer vidne.

S. III er den formodning fremsat, at II. og III. hånd har afskrevet efter den original, hvoraf I. er en rest, således at forskriften efter endt afbenyttelse tilintetgjordes og nuværende 1ste læg alene bevaredes uafskrevet; derved lader visse overensstemmelser mellem de tre hænder og den ved disse bevarede tekst — ved siden af forskellighederne — sig lettest forklare. Hvor vel den antagelse ligger tilsyneladende nærmere, at II.—III. er afskrift af et søsterhåndskrift til I., og at på denne måde en defekt membran udfyldtes, bliver dette mindre sandsynligt ved at intet andet håndskrift af Heið. har efterladt spor, og på grund af stilens store ensartethed i sagaens forskellige dele. Om JO.s citater er den opfattelse udtalt, at de skulde være afskrevne efter blade med samme hånd som II.—III. (eller en dermed samtidig), og at de 12 blade JO. afskrev for A. Magnusson altså på lignende måde har udfyldt en defekt foran det nu bevarede 1. læg som

kommende bogstavrim i det pågældende ordsprog kunde tale for hint. JO. er selv mest tilböjelig til at læse nyfir; i hans gengivelse af ordet står 1. bogstav på overgangen mellem *u* og *n*, 3. mellem *f* og *l* endende i en snirkel til höjre. Det bægge steder efter ordet forekommende spörgsmålstegn er tilföjet af udgiveren.

II.—III. efter dette, hvordan det så end har forholdt sig med sagaens sporløst forsvundne begyndelse; det sandsynlighedbevis, som kan føres herfor, er dog ifølge sagaens natur svagere, men formentlig taler adskilligt for denne mulighed, om end antagelsen af en direkte afskrivning af en I.-original giver langt mindre indviklede forhold. Som utvivlsomt resultat af den i udgaven foreliggende tekst vil sikkert i hvert fald fremgå aldersforskellen mellem den ældre I. og de yngre samtidige II.—III.

Efter Københavns brand 1728 ansås hele Heiðarvíga saga for tabt, indtil den senere islandske biskop Hannes Finnsson (Finsen) under et ophold i Stockholm 1772 opdagede den i Isl. perg. 4to, 18 bevarede rest. Hans ved denne lejlighed tagne afskrift kendes ikke, men afskrifter efter denne er det store kgl. biblioteks *Ny kgl. sml. 1188 b, fol., 1764, 4to* og *1765, 4to,* af hvilke den sidste er forsynet med hans egenhændige indledning; også i *Rasks sml. 76* foreligger en lignende afskrift, som på Island er blevet rettet efter H. F.s egenhændige udkast. Efter et fra H. Finsens afskrift stammende eksemplar aftryktes teksten 1829 i den ældre række Íslendinga sögur I., efterfulgt af JO.s genfortælling, vistnok aftrykt efter AM. 450 b, 4to. Denne ganske utilfredsstillende udgave afløstes 1847 af en ny i den yngre række Íslendinga sögur II., under titel „Saga af Víga-Styr ok Heiðarvígum". Dette aftryk grunder sig på en af Islænderen Ólafur Pálsson (senere præst på Island) 1841 i Stockholm efter membranen tagen afskrift, som af ham og hans bekendte landsmand Jón Sigurðsson sammenholdtes med originalen. Hertil er i udgaven, formodenlig fordi man under trykningen ikke havde adgang til original-membranen, föjet varianter fra Ny kgl. sml. 1765, 4to og Rask 76; ligeledes har man tillagt afvigende læsemåder fra et

islandsk for bl. 8v.s vedkommende vilkårlig udfyldt eksemplar. Som indledning står JO.s genfortælling, aftrykt efter AM. 450 b, 4to og sammenholdt med Rask 30 og den ældre udgave. Som tillæg gives JO.s citatfortegnelse, men med forbigåelse af hans fleste forklaringer.[1] Et optryk af denne udgave er udkommet i Reykjavík 1899. Uheldigvis har ingen af de tidligere udgivere kendt det nu som *Ny kgl. sml. 1188 a, fol.* opførte håndskrift, som indeholder en af R. Rask under hans ophold i Stockholm 1816—18 udført afskrift af membranfragmentet. Denne, som vidner om en for den tid usædvanlig ævne til håndskriftlæsning, selv hvor det gælder meget vanskelige steder, kunde have haft stor betydning ved udgivelsen, ligesom den i flere tilfælde har været nærværende udgiver til nytte.[2] Afskriften ledsages af forskellige af Rask på svensk skrevne forarbejder til tekstens belysning, nemlig en påbegyndt oversættelse, som går til s. 68_{33}, og en kommentar med redegörelse for de vanskeligere læsninger samt en beskrivelse af membranbladene. R. skelner rigtig mellem de 3 hænder (af hvilke han henfører I. til 14. årh., II. og III. til 15. årh.) og har set, at II. har opfrisket den ældre skrift nederst bl. 7^v—8^r. Ligeledes har han vedlagt nogle personalhistoriske og kronologiske excerpter.

Ved Stockholms Kgl. biblioteks velvilje har membranen Isl. perg. 4to, 18 kunnet benyttes på Københavns universitetsbibliotek så vel til afskrivning som ved korrekturlæsning, og for den under udlånet udviste særdeles imødekommenhed udtaler jeg herved min

[1] At disse ikke alle er lige træffende og nogle endog grundede på besynderlig misforståelse, behøver næppe at fremhæves.

[2] Også bl. 8^v forsøger R. delvis med held at læse, men stanser her omtrent midtvejs, s. 96, l. 32.

forbindtligste tak. Lejligheden er benyttet til at meddele en så vidt muligt pålidelig gengivelse af Heiðarvígasaga fragmentet, og særlig omhu er anvendt på de vanskeligere steder, således at den eneste tidligere udgave af nogen betydning (Ísl. II, 1847) har kunnet modtage ikke få berigtigelser, hvad også udgiverne selv antyder muligheden af (s. XLII); særlig har, som på sit sted fremhævet, bl. 8ᵛ med professor F. Jónssons bistand kunnet gives i sammenhæng.

Fortolkningen af de i sagaen indeholdte vers har prof. *F. Jónsson,* som bekendt en autoritet på dette område, velvilligst påtaget sig. Angående sagaens tidligere kommentering henvises til oplysningerne i noter og fortale til Ísl. II. (1847) ligesom til de i prof. B. Ólsens afhandling om Borgarvirke indeholdte bemærkninger; samme forfatter har i en notits i „Tímarit“ I (1880) som konjektur fremsat den rigtige læsemåde „mellt“ (s. 74₃). Versfortolkning har navnlig rektor Jón Þorkelsson givet i et skoleprogram, Reykjavík 1868.

Kr. Kålund.

Breviarium

deperditi illius Fragmenti membranacei Historiæ Styrianæ. conscriptum primò Hafniæ A⁰ MDCCXXIX. deinde vero notis qvalibuscunque et appendice Historico aliqvantò auctius redditum A⁰ M.DCC.XXX.

L. S.

Hier skrifast inntak þeirrar membranæ, sem á var Fragmented af Vïga Styrs-Sògu, hverrar appendix ad er Heidar viga saga. Sú Membrana var lied af Svenskum Áss. Arna Magnússyne, og skrifade eg hana upp fyrer hann um ára mőtenn 1727. og -28. Hún var so i hátt: tvò òrk i qvarto samanfest med hampþræde, voru 8. blòd i òdru, enn 4. i òdru. Sumstadar lited mád, enn miòg miked á seinustu bladsïdunne. lemmata voru raud, enn numerus Capitum eingenn. hun var med gődu og jòfnu settletre, miòg epter latinu prentstafaforme, ritud hier um 1360. ad þvi er Ass. Arne sagde. med hans bőkum brann hún sidan i Kaupenhafnar elldsbrunanum 1728. Þad sem undangeck Berserkia drápenu, og þar til er Þorhalle kom i saker vid Styr, man eg eige glòggvara, enn hier er sett. af Historiunne um vig Styrs, atrekandanum til þess, og hefndunum epter hann, er án efa eingu gleimt þvi er i membrana stőd, og eigi fiærre þvi nidur radad efnenu. enn

---

11. mòtenn—28] sumared 1728 *ved forf.s langt senere rettelse* T. *I sin Snorra Edda (AM. 429 III, fol., s. 1673) sætter JO. afskrivningen af Heið. til 1727.* 19. ellds-] ellde- B.

hversu Heidar vigenn hnyttust þar vid, var so, edur miög likt þvi sem hier greiner. Um nöfn þeirra manna, sem lited koma vid Söguna, hefe eg um geted, hvar eg eige man þau glögt. So og um Bæja-nöfn. Var mier ei audvellt þau ad muna, þvi eg hefe hverke vered i Eyrar sveit, nie þar i Borgar-firde, sem Sagan mest um getur, og eru þær sveiter, so ad segia, mier alls ókunnar. Jeg las og ecke membranam yfer, optar, enn i þvi eina sinne, er eg skrifade hana upp, og er nú sidan heillt ár, og nockrer mánuder. Var mier þá annara ad lesa hana riett enn setia rikt á mig Sögunnar efne. Þar til visse eg mier vist ad rita enn þá annad Exem-plar af henne á nyann leik. Þetta hefe eg hellst þar fyrer uppteiknad, ad menn nærre lage vite, hvad miked þetta fragment innehiellt, og hvilikt inne-hallded hafe vered, þeim til vilia, er þad eige forsmá. helldur vel virda, hvers eg vænte

þeirra þienustuv. vin

Ion Olafsson

---

9. þvi] þad T. 11. annara] meir um ad giöra T. 18—20. helldur—Olafsson] *senere tilf.* T; hverra eg er alltid þien-ustuvil. þ. Ion Olafsson *opr. (skr. med blyant)* A. *Ovenstående indledning, ligesom også alle anmærkninger og årstal, mgl.* R.

Inntak Saugu-brotsens af Vïga-Styr.

Nota: mm. merker minner mig. og eg er eige fullviss um. ss. merker seger Sagan, ɔ: þad sem eru sögunnar eigenn ord. byr. Cap. þar byriade Cap. i membr.

Fragmented byriadest so:

Atle stőd i dyrum ute, *og var hann veigenn af manne nockrum, sem deilde vid hann af einum långåse (man eg eigi hvert så var þræll Atla), reidde hann burt åsenn. þar med endadest så capitule.*

Þar næst getur um, ad Styr vo þennann sama mann (ad mm) og ad hann hiete Þormodr[1], *edur þviliku nafne. Villde så fordast Styr, og hafde vara å sier. var hann tekenn til ad færa sig űr bygdenne, er Styr friette til ferda hanns. tők hann sig þå heiman med* IIII. *menn og reid af stad um nőttena edur i dögun. Spurde hann upp nåttstade hanns i tveim stödum, villdu þő båder þeir bændur leyna mannenum. reid Styr so upp veg epter hönum. þetta*

---

[1] Kannske (og so minner mig) hann hafe heited Þorbiörn, og sie så sem Landn. umgetur p. 53 — *Isl. I, 111* —. bröder Klepjarns. enn Þordis syster þeirra kannske hafe vered möder Gests, og hann nefnest þar Þorgestr. *Herefter tilf. (med senere blyantsoverstregning)* og nű minner mig ad målshåttr Styrs upp å hotaner Borgfirdinga eige her heima, og vist er þad, ad hann å ei vera so seint, sem hann er hier settur A, T — *sml. s. 21.*

---

1. Saugu—Styr] af Vïga-Styrs-Saugu Fragmente T, R. 2—4. Nota—mbr.] *forkortes* R. 7. v. h.] űt *tilf.* T *(blyantsoverstregning),* R. 16. nåttstade] nåttstad R.

var á einu kvellde. Mætte hann þá mönnum, sem sögdust hafa sied menn rijda fyrer utan almenningsveg, hvatade Styr þá epter reidenne, og vard var vid mennena i vyderkiörum nockrum, edur kvosum, skamt frá vegenum. Reid hann þegar þar ad, og föru eige mörg ord mille þeira ádur Styr vo hann, og var hann gautvaðr þar við vegenn (*ss*).

Af Berserkiunum.

Vermundr hiet madur, kalladr Vermundr hinn miőfe. hann biő i Isafirde á bæ þeim er Laugabol heiter[1], sá var bröder Styrs. hönum þötte bær sinn lasenn og miög ad falle komenn. Þessvegna för hann 983.
utan til Noregs ad sækia sier vid til hüsabötar. Hákon Iarl riede þá i Norege. Vermundr hitte á þar hann sat um veturinn. brátt kom hann sier i vingun vid Iarlinn og gaf hönum gráfellde og skinnavöru, sem hann hafde med sier fært. þar var hann um veturinn med Iarle i gödre vinattu. Berserker tveir voru med hird Iarls, het sá eine Halle, annar Leikner. hann var

[1] Þat mun helldr hafa vered i Vatnsfirde, þvi Eyrbyggias. Cap. 38. — *Lpz. s. 103* — getur ei umm ad Verm. hafe büed þar fyr enn hann fylgde Snorra til Borgarfiardar um vored epter er Styr var vegenn, og epter Grettes sögu Cap. 51. — *NO. s. 117* — (calculo Þormodar 1018, þá Gretter kom þar vestur), enn þad er Eyrb. S. Cap. 14. — *Lpz. s. 40* — seger hann hafe büed i Hraunhöfn (*fejl for* Bjarnarhǫfn), þá hann fekk Berserkena (þvi hun lætur hann hafa teked þar vid büe 982. enn þeiged berserkena 983.) man eg fyrir vist ad þesse Saga sagde ei, helldr á Vestfiordum, þö er Eyrb. s. sögn trülegre.

5. þar] *udel.* R. 7. gautvaðr] *anføres i citatlisten først som 3. citat.* 12. *Årstallene i marginen ere tilsatte af JO. efter skön.* 14. i] fyrer R. 16. og sk.] *udel.* R. 22. um] *tilf.* B. 29. trülegre] B *og ved rettelse* T; liklegre A.

þeirra yngre[1]. hafde Iarlinn þă til storvirkia, þvi þeir voru menn mikler fyrer sier, skapstőrer og sterkare ódrum mónnum. Være þeir eggiader edur reider, stőd ecke fyrer þeim, og kom þă ad þeim slikr berserks gangr, ad aungver menn stődust, þőtte þvi flestum 984. ődællt vid þa ad skipta. Ad vore, þă kaupmenn biuggust til Islands, og Vermundur hafde bued skip sitt, qvedr Iarlenn hann ad măle eitt sinn og bidur hann mæla til þess i sinne eigu sem hónum leikur hellst hugur ă. Vermundr svarar, ad nockud sie þat, sem sier þyke hellst gripur i, enn sie uggande, hvert Iarlinn vilie veita sier þad. Iarlenn spyr hvad hellst þad sie. Vermundr seger þat vera menn þa tvo hina óflgu, sem eru i hird hanns. þyke sier mesta gersemi i þeim, ef Iarlenn vilie gefa sier, þvi sier sie mikid traust ad þeim, enn hann eige sókott vída. Iarlenn svarar, ad hann hefde ætlad hann munde til annars helldur mælast, og annad være hónum þarfara, þvi hann þecke so skaplynde berserkianna, ad eige sie bændum hendt ad hallda þă, ef eige er ad þeirra skape giort. mune sier þykia ă sinn hluta giórt, ef illa er ad þeim fared, edur veitt nockur vielræde. og bydur Vermunde ad kiősa annad, en Vermundr vill ei annad þiggia, og lætur ad þesse vandhæfe sieu eige so mikil, at hann gete þă eige vel hallded fyrer skaps muna

[1] Eyrbyggias. C. 14. — *Lpz. s. 38* — seger þeir hafe vered Svensker ad kyne, þvi Eirikr enn Sigrsæle Sviakongr hafde sendt þă Jarlenum.

4. slikr] *udel.* R. 8. bidur] seger A *(opr.)*, T *(opr.)*, R. 9. hann] skule *tilf.* A *(opr.)*, T *(opr.)*, R. 14. óflgu] óflugu *opr.* T *(men* u *slettet)*. 15. sie] *sål.* B, T, R; mege vera A. 16. ad] i T, R. 18. mælast] mæla R. 20. ad þ.] epter þ. A *(opr.)*, T *(opr.)*, R. 22. nockur] nockud R.

saker, so þeir vel une. Iarlinn svarar, at þá skule hann þessu ráda, enn miklu þyke sier varda, ad vel sie vid þa giört, heiter Vermundr gődu um þat, og þad verdur ad lyktum, ad Berserkerner fara med Vermunde. gefur þeim vel byri heim um sumared, og 984.
tekur Vermundr strax ad bæta hús sin, og hafde þá til heimilis starfa. Brátt fanst þad á skape Berserkianna, ad þeir voru eige fellder til vinnu, enn voru fűser til manndrápa og stőrvirkia. Sögdu þeir Vermunde ad Iarlenn hefde sellt sig hönum i hendur til traustѕ mőte fiandmönnum hanns, enn eige til vinnu. Voru þeir skapstirder og giördust nu ofurefle Vermundar[1]. Idrast hann nű ad hann beidde þessarar giafar af Iarlenum, og huxar um hvernenn hann gete komed þeim af sier. Þetta spyrst vída, ad Vermundr hefur þeigid Berserkena af Iarlenum. þyker nű ovinum Vermundar hálfu verra á hann ad ráda enn ádur.

Vermundr átte dőttur eina fullvaxna. Halle lagde hug á hana, og var opt á rædum vid hana. Þetta rőmadest brátt, og verdur Vermundr þessa var, enn lætur sem hann viti eigi.

Um veturinn[2] á utmanudum sender Vermundr 985.
mann ad Hraune til Viga-Styrs brődur sins, þess erendes, ad hann bijdr hönum ad heimbode til sin. Styr tekur þvi fálega i fyrstu, enn seger þő hann mune koma. qvedur þat eige hafa vered vanda brődur

---

[1] Eyrb. Cap. 14. — *Lpz. s. 40* — seger ödruvis frá þessu, nefnelega ad Halle bad Vermund ad fá sier kvonfang sæmelegt, en Vermundr taldest undan, og þvi slő Halle á sig ulfbüd og illindum.

[2] enn Eyrb. Cap. 14. — *Lpz. s. 40* — seger ad berserkerner hafe komed til Styrs um hausted 984.

---

5. byri] *udel.* R, *tilf. interlineart* T. 20. V.] nü *tilf.* R. 26. qvedur] *sål.* B, T, R; telur A.

sins fyrre, og helldur hier mune nockud underbűa, þvi fắtt hafde þeirra mille fared þangad til. fer þő heiman med nockra menn, og rīdur vestur i Isafiȯrd ad Laugabőle. Tekr Vermundr hȯnum forkunnar vel, og þackar hȯnum komuna. gijster þar Styr .III. nætur i gődu yferlæte. var þad kallad kynnes fȯr[1]. Þann dag er Styr vill burtu rīda, sitia þeir brædur yfer dryckiubordum, eru nű bader allglader, og fellur allt vel ắ med þeim. Þắ mælir Vermundr. nű skalltu hafa þȯck, brőder, ad þű hefur, epter bőn minne, heimsokt mig. og þar þad hefur ei fyrre vered, villde eg þű nyter þess i nockru. hier er giȯf sű, er mier synest þier vel i hag koma. þad eru Berserker tveir er hier hefe eg med mier. veit eg ad þű att marga motgongumenn og vīda ắrasa von. Styr mællte þetta er mikell skienkur, og af þvi eg veit þad ei i minne eigu er þessu sie jafnvægt, þắ kann eg þier eige betre laun, enn eg gefe þier þessa berserke aptur, so þu niőter þeirra best sialfur. Vermundr þyckist vid. og seger hann giȯre eige riett ad virda illa, er hann biőde hȯnum til

[1] Confer Þordar hredu Sȯgu Cap. 5. Eidr vard þessa var at kynnis vist at Reykium — *NO. s. 24.*

---

2. m.] ắ m. R. fared] *sål.* B, T, R; vered A. 4. hȯnum—vel] *sål.* B, T *(*forkunnar *ved tilf.);* hȯnum vel R; ắ mȯte hȯnum bắdum hȯndum A. 5. hȯnum] þar *tilf.* A. St.] i *tilf.* R, T *(her slettet).* i] med R. 6. kynnes fȯr] *ikke fremhævet eller anført blandt citaterne, men synes efter forf.s tilföjede note at være ordret gengivelse;* fȯr *ved rettelse af* vera R. 7. rīda] *udel.* T, R. 14. marga—vīda] vīda ofridar menn R *og opr.* T; ofridar *for* motgongu *opr.* A; motgongumenn *er i teksten ikke fremhævet, men ordet forekommer i citatlisten, dog således, at det ikke kan henføres til noget bestemt sted i teksten.* 15. mikell skienkur] *sål.* B, T, R; mikel giȯf A. 18. best] *sål.* B, T *(ved tilf.); udel.* A, R. 19. sialfur] ad *tilf.* T, R. 20. biȯde] *sål.* B, T, R; bydur A.

sæmdar so þarfa giöf. Styr svarar. Segdu hitt bröder, ad þü idrast þü hafer vid berserkiunum teked, þvi nü finnur þü þig eige mann ad hallda þä fyrer þeirra skapsmunasaker. Vermundr segir þä ad so er. og lætur upp allt hid sanna, og bidur hann ad leysa sig vid þetta vandræde. Styr qvedst deigur vid þeim ad taka, þvi Iarlinn sie til eptermælis, ef þä sake nockud. mune hann þö þar ad räda, ef þeir vilie sier fylgia, og leijsa so vandræde hanns, þvi ser se þat skylldast. Vermundr verdur þessu gladur. Nü eru berserkerner kalladir þangad, og spurder ef þeir vilie Styr fylgia, seger Vermundr ad Styrs og þeirra lunderne mune betur samankoma. þvi hann eige sökottara, enn sie skörungur i giede, enn sig þurfa helldur ad snüast vid büskapar annrïke. Berserkerner segia, ad Iarlinn hafe sig hönum alleina fenged til fylgdar, enn vel og höfdinglega litest sier ä Styr. þö mune þeir ä þetta hætta, þar hann lofe ad giöra epter sinu giede og brüka sig til mannhefnda meir enn büsyslu. Verdur þad af at Berserkerner skulu fara med Styr, og skilia nü vid Vermund allir.

Þorbiörn het madr, kalladr Þorbiörn kiälke. hann *byriar Cap.* biö i Kiälkafirde[1]. ä mille Styrs og hanns höfdu lenge deilur vered, og hafde Styr aldrei nad hefndum ä hönum epter sinum vilia. nü þötte hönum vel til falled ad

[1] hoc caput cum Eyrb. Cap. 15. — *Lpz. 41* — per omnia concordat. *Begivenheden omtales i Eyrbyggja saga kun ganske kort.*

3. mann] *sål.* B, T, R; megnugann A. 6. qvedst] seigest R. 9. þvi—skylldast] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 16. feng. t. f.] *sål.* B, T, R; t. f. feng. A. 17. ä þetta] *sål.* B *og ved rett.* T; hier ä A. ä—h.] þetta reyna R. 18. giede] *sål.* B, T, R; skape A. 25. s. v.] v. s. B, T.

brūka berserkina þar til, so hann kiæme sier i gied þocka vid þā. Seger hann þeim þessa sina fyrer ætlan, og eru þeir þess allfūser. Þangad koma þeir ā nottu, og beria ad dyrum, enn af þvi fōlk allt var i svefne, var eige skiōtt genged til dyra. skipar Styr þa ad briota upp dyrnar, og þad giōra berserkerner. Þorbiōrn svaf i skāla. hann vaknar vid þennann hāvada, og spyr hver þar fare med slikum ospektum, og take hūs ā folke um nætur. Styr segest þar vera, og nū hafe hann þā menn med sier er þore ad siā hōnum i augu, og nū vilie hann launa hōnum margar skaprauner, og hafe þad oflenge undandregest, og sie hōnum ad verda vid. Þorbiōrn qvedst hverge munde flya, ne fridar beidast, segest senn komenn af fōtum framm. þeir mege giōra hvad þeir gete. hann vilie taka vid epter faungum. Þorbiōrn lā i lokrekkiu ramlegre. hleypur hann nū upp i sængenne og tekur sverd er þar hieck, og varde sig. Styr eggiar nū Berserkena stōrum, og seger þad eige skammlaust, ad einn madur stande so leinge fyrer þeim, og vid þesse eggiunar ord verda Berserkerner ōder, og briota lokrekkiuna ad Þorbirne, enn hallmæla Styr ad hann egge sig enn voge hverge sialfur nærre ad koma. Styr gengur þā fram i akafa, og sæker ad Þorbirne, og so lykur ad Styr leggur

---

2. sina] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 3. eru—allf.] lata þeir vel yfir *ved rett.* T. 5. g. t. d.] *sål.* B, T, R; t. d. g. A. 6. dyrnar] hurd R. 7. svaf] *sål.* B, T, R; hvilde A. 8. og take] *sål.* B; ad take (*ved rett. af* briōte) T; ad briōte A, ad briōta R. 12. þad] allt *tilf.* A. 13. qvedst] seigest R. hverge] hverke A. 14. af—framm] *forekommer senere i uddraget som citat* (ad *for* af R). 16. ramlegre] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 17. hann] *udel.* R. 18. varde] *sål.* B, T, R; ver A. 20. eggiunar] *sål.* B, T, R; friunar A. 22. hall-] *sål.* B, T *(ved rett.)*; ā- A, R. egge sig] *sål.* B, T, R; frie sier hugar A. voge] þore R. 23. i akafa] hvatlega R. 24. so—Styr] *sål.* B, T *(ved tilf.)*; *udel.* A, R.

hann i kvidenn, so hann fellur. Gediast nũ berserkiunum vel ad frammgaungu Styrs, og segiast giarnan vilia fylgia so diörfum höfdingia. rida nũ þadan og lysa vigenu. *getur um nãttstade þeirra i sögunne, voru þeir* IIII. *(ad mig minner) og einn i Liaskõgum.* Koma nu heim ad Hraune, og giediast nũ hverutvegge vel ad ödrum, og þyker þeim Styr godur og röskur foringe. stõd nũ eige minne õtte af hönum enn adur. og þõkte ovinum Styrs hann nũ allõãrennelegur. lidur nu af veturenn.

Styr ãtte dõttur eina giafvaxta, er Asdis het. Leikner[1] sã yngre berserkurinn lagde þad i vanda sinn, ad hann sat laungum ã tale vid hana, og at tafle, tõk þã mönnum til ad verda margrædt um þetta. og kom þad fyrer Styr, enn hann qvad þad eingu varda, og let sem hann ecke visse, þõ hann þat vel sæe. Nockrum tima sidar talast þeir vid, berserkirnir og Styr. spyr hann hversu þeim getest ad sinu hallde. Þeir lata vel yfer, og segia sier þyke hann vera höfdinge þeim til hæfes. falla þa so ord i þeirra tale, ad Styr spyr, hvert þeir vilie ei leita sier nockrar stadfestu og kvonga sig. Leikner svarar, ad eige sie þad sier fiærre. Styr spyr hvar hönum renne hugur til. Leikner svarar. þat mune hellst i hanns vallde. Styr svarar

[1] Halle seger Eyrbyggia Saga Cap. 16. — *Lpz. s. 45.*

1. Gediast] getst *opr.* A. 2. frg. Styrs] *sål.* B; hans frg. A, T, R. 3. höfdingia] *rettet til* foringia A. 5. Lia-] Liãr- R. 8. foringe] *sål.* B, T, R; höfdinge A. 10. nu] so *tilf.* B, T *(men udslettet med blyant).* 11. eina] *sål.* B; *udel.* A, T, R. Asdis] Þordijs R *og opr.* T. 19. lata—sier] segia sier lijke allvel og R. 20. tale] *sål.* B, T, R; rædu A. 22. kvonga sig] *sål.* B, T, R; kvænast A. 22—23. svarar—fiærre] seiger sier þad ecke fiarre R. 22. ad] *tilf.* B. 24. sv.*(1)*] ad *tilf.* R. hellst] mest R.

ad þő hier være nockur őjődnudur ă, þă fielle sier hann vel i gied, og mætte þad enn nű reinast betur. Styr spyr og Halla hvert hȯnum stande hugur til nockurar konu (*ss*). Halle seger þad vera. Styr spyr, hvar? Halle seger: Vermundr eigi þar svȯrum ad răda, og munde þad med 'hanns adfylge takast mega. Styr tekur eingu fiærre, og fella nu þetta tal um sinn. Skȯmmu sidar vekur Leikner sama măl. Styr mællte til Skaps muna ertu miȯg vid mitt lynde, en þess skalltu giæta, ad þű hefur ecke fie mőte ad leggia. Leikner svarar. þő eg sie madur fielaus, þă kann vera eg gete unned þau verk þier til vilia, sem adrer menn fă ei orkad, og med þvi mőte leyst mig fră fiar tillage, enn vered þier jafnan hier epter til lids med Halla brődur minum. ătt þu motstȯdumenn marga, og er þier þvi þȯrf traustra manna; enn þu făer mier bȯlfestu nockra. Styr qvad þad satt vera, þvi sier være stort traust ad þeirra giȯrfugleika, ȯg villde hann giȯra þar nockra tilraun ă ădur. Þyker nű Berserkiunum eige ővænlega ăhorfast.

985. Um vored ridur Styr ut ad Helgafelle til Snorra. vinatta var þă gőd þeirra ă millum. geck Snorre ă veg med hȯnum og ræddust þeir vid allan dagenn, enn einginn madur visse hvad þeir tȯludu, edur hvada eyrende Styr atte vid Snorra. eru berserkerner miȯg

---

1. være] *sål.* B, T, R; sie A. fielle] falle R. 3–4. hȯnum—konu] *ikke fremhævet ved frakturskrift og forekommer ikke i citat-fortegnelsen.* 7. fiærre] fiær R *og opr.* T. 8. um sinn] ad sinne R *og opr.* T. Skȯmmu] *sål.* B, T, R; Litlu A. sama] þetta R *og opr.* T. 10. ecke] *sål.* B *og ved rett.* T; eige A; ei R. 12. verk] sem þrek er i *tilf.* A. 13. fă—orkad] *sål.* B *og ved rett.* T; eru ei i færum um A, R. 15. motstȯdu-] ȯvilldar- R *og opr.* T. 17. făer] *sål.* B, T, R; fă A. 19. tilr. ă] raun til R. 21. Sn.] goda *tilf.* R. 24. einginn] *sål.* B, T, R; einge A. hvada] hvad R. 25. vid] til R.

epterleitner um konumálenn og einna mest Leikner. Styr seger, hann verdi ad syna nockurt þrekvirki ădur. Leikner læst þess albűenn, og spyr hvad þad sie. Styr mællte hier er hraun hiă bæ minum illt yferreidar, hefe eg opt huxad, ad eg villde lăta giòra veg þar um og rydia þad, enn mig hefur skort mannstyrk. nu villda eg þű giòrdir þad. Leikner seger þad þyke sier eige miked fyrer, ef hann niőte lids Halla brődur sins. Styr sagde hann mætte þad vid hann eiga. Taka nű berserkernir ad rydia hrauned ad kvòllde dags, og ad þeirre syslan eru þeir um nottena. vega þeir stőr biòrg upp þar þess þurfte, og færa ut fyrer brautena, enn sumstadar koma þeir stőrum steinum i gryfiurnar, enn giòra sliett yfer, sem enn mă siă. var þă ă þeim hinn meste berserks găngur. Um morguninn hòfdu þeir þvi lokit, er þad eitt hid mesta storvirke er menn vita, og mun să vegur æ halldast, med þeim ummerkium, sem ă eru, medan landit stendur. Skulu þeir nu giòra eitt gerde, og hafa þvi loked ad dagmălum. A medan byr Styr þeim bad, sem þeir skulu i fara þă þeir hafa afloked gerdenu, enn ad morgne skal Leikner hafa brullaup. Baded var so tilbűed: ad þar var felldur stőr hlemmur ofan i gőlfid, med einum glugga ă, sem vatninu var innum hellt. hűsed var grafed i iòrd og voru dyr fyrer þvi med sterkum stockum, og hűsed allt af nyium vidum, og hid

---

3. læst] segest R *og opr.* A, T. albűenn] allfűs R *og opr.* T. 5. -reidar] *sål.* B, T, R; -ferdar A. 13. fyrer] yfer R. 15. hinn meste] mikell R *og opr.* T. Um] Og um R. 16. er] og er A. eitt] *udel.* R. 17. stor-] þrek- R. vita] *sål.* B, T, R; vite A. æ] *udel.* R *og opr.* B, T. 21. enn] og R. 25. hűsed—þvi] dyr voru fyrer husenu R *og opr.* T. 26. stockum] stòlpum B *og opr.* T, *men her rettet til* stockum, *og dette ved tilf. œndret til* bialkum.

rammbyggelegasta. Skarer voru fyrer dyrunum upp ad ganga. Um morgunenn þă þeir eru ad gerdes smĭdenne lætur Styr Asdise bŭa sig sem allra best, enn bannar henne ad vara berserkena vid, hvad hann hafe i răde, og ădur enn þeir hafa loked gerdenu, gengur hun burt fră husunum ă svig vid berserkena þar þeir eru ad sinu starfe. Leikner kallar til hennar, og spyr hvert hun vilie, hun svarar eingu. Þă kvad Leikner visu þessa[1]

Hvert hafit gerdr um giorfa
gang faur lidar hanga
liug vættr at mer leyiar
lĭnbundin fŏr þina
þviat i vetr en vitra
vángs sa ek þik gánga
hirdi dis fra husi
huns skrautliga bŭna.

Nú hafa þeir afloked þessu starfe, gengur Styr i mŏte þeim. þackar þeim med fŏgrum ordum fyrir starfed og segest nu hafa bŭed þeim bad, er þeir skule i fara.

[1] hŭn er so epter Eyrbyggia Sŏgu — *Lpz. s. 47* —, og so minner mig visan være, enn hvert hin, sem i Eyrb. epterfylger var þar, minnest eg ei.

1. Skarer] *sål.* B *og ved rett.* T; Trŏppur A, R. dyrunum] *sål.* B, T, R; hŭsenu A. 2. eru] voru R. 3. smĭdenne] smĭdenu R. Asdise] Þordijse R *og opr.* T. 6—7. bers.—starfe] þă burt fră bænum R. 8. vilie] *sål.* B, T, R; skule A. visu þessa] þess innehalds, ad hann hefde aldrei sied hana i vetur so skrautlega bŭna *(med udel. af visen)* R, *og opr.* T (um veturinn *for* i vetur *og med visen indført i noten), som endv. på en indskudt seddel giver verset med de i Eyrb. 2 efterfølgende efter Hraundals-Edda (AM. 166, 8vo).* 17. hafa þeir] þa þeir h. *ved rett.* T. 17—19. gengur—hafa] *sål.* B *og (ved rett.) væsl.* T (*dog* forkunnar vel *for* þeim*(2) og tilf. i marginen* med f. o.); seger nŭ Styr, ad hann hafe A, R.

hafe þeir nű þad þrekvirke unned, er sier allvel hugnest, og uppe mune verda um alla æfe. Halle er i fyrstu eige rădenn ad gănga i bad, og spyr ef eige skule fleire ganga i badstofu med þeim. Styr svarar. þad mune eige hendt ôdrum mônnum ad ganga i bad ăsamt slikum afar mônnum, sem þeir eru. enn Leikner vill giôra þad ad vilia Styrs. Nű setiast þeir i badstofu, og er hlemmurenn lagdr yfer, og bored griőt ă. dyrunum er og lokad, og bored griőt fyrer sem ramlegast, enn ă skarirnar er breidd blaut uxahűd. Badstofan er giôrd ăkaflega heit, enn þa þeir hafa seted i badenu litla stund, lætur Styr bera sem odast brennheitt vatn, og steypa inn um gluggenn. Finna nű berserkerner, ad eige er allt heillt vid þă, hamast þeir nű i badenu, og briőtast ă hlemmenn, springur Leikner inne, enn Halle kemst űt, og er hann kemur ă skarernar, verdur hônum főtaskortur og fellur ă hűdenne, enn Styr er þar fyrer med reidda ôxe, og hôggur ă hăls hônum, so Halle liet þar lifed. Ad þessu verke unnu lætr Styr leida heim þiőra tvo tvævetra, og hôggur þă, þvi þad var trűa i þă daga, ad ef so være giôrt, yrde ei af eptermălum. Spurdest þetta vida, og ræddu menn misjafnt oꝼ vig þeſſe (*ss*). Skômmu 985. sidar gipte Styr dőttur sina Snorra goda, og vard hann vid þær teingder traustare mőte ővinum sinum.

1. all-] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. -vel] *udel.* R. 5. mônnum] *sål.* B; *udel.* A, T, R. 9. er og] so *tilf.* R *og opr.* T. 9—10 ramlegast] rambiggilegast R. 10. skarirnar] *sål.* B *og ved rett.* T; trôppurnar A, R. 12—13. bera—gluggenn] hella storum inn um gluggann brennheitu vatne R. 16—17. skarernar] *sål.* B *og ved rett.* T; trôppurnar A, R. 20. þiôra] *Ordet mangler* »ss«, *men er fremhævet og forekommer i citatlisten.* 23. ræddu—þeſſe] *Hele sætningen (med forandret ordstilling) forekommer i ordlisten, men kun* oꝼ—þeſſe *fremhæves i teksten.* Skômmu] Litlu T, R.

byriar Cap. Nű vaxa so metord og yfergangur Styrs ad flestum stőd mikell őtte af. Þőtt hann væge menn, bætte hann eingu, og urdu flester so ad lăta vera sem hann villde, þvi einge feckst rettur yfer hônum. Stődu marger rîker menn ad hônum, viner og măgar, so făer þordu ad veita hônum nockrar til giôrder. Madur het Einar (*mm*). ă hann talde Styr nockrar saker, og liet dőmendur dæma sier stőrar fiebætur. Þesse madur atte Akur eyar ă Breidafirde. slő Styr ă þær eigu sinne, enn einge mællte ă mőte. flude madurenn af bűe sinu, og duldest um sumared hingad og þangad i Breidafiardar eyum. Um veturinn főr hann űt ă myrar, og skaut Þorhalle ă Iôrfa skiőle yfer hann og annar bonde þar nălægt ă Iarngerdarstôdum (*mm*). hielldu þeir hann til skiptes um veturinn. enn um vorid epter villde hann flytia sig sudur til Borgarfiardar, og hafde einn edur tvo hűskarla med sier og faeina klyfia hesta. Styr hiellt spurnum fyrer þessu, og reid heiman vid nockra menn, og vard vis hvar hann hefde vered um nőttena. reid hann epter hônum upp fră bæum, og să ă einum litlum hălse til manna undan sier, enn þă þeir urdu varer vid epterreidena, foru þeir af almennings vege, enn af þvi þeir foru med klyfia hesta, enn hiner ridu lausu, og ôrt ă epter, bar brătt saman med þeim. Liet madurinn hűskarlana undanfara, og meinte Styr munde helldur epter þeim rîda, enn Styr þeckte mannenn og snyr af brautenne eptir hônum. þar var myrlende er þeir hittust, so ei vard greidrided. Styr spyr hvad vallde þessu fyrertæke hanns ad flytia sig űr bygdum,

---

3. u. fl.] *sål.* B *og ved rett.* T; fl. u. A, R. 4. einge] eingenn R. Stôdu] og *tilf.* A. 10. einge] eingenn R. 14. Iarngst.] *Nogen gård af dette navn forekommer ikke i disse egne.* 18. vid] med R. 24. og] *udel.* B. 26—27. mannenn—hônum] *sål.* B *og ved rett.* T; hann A, R.

edur þvi hann hafe fyrer sier dulest. hinn svarar ad flestum sie kunnugur ofse hanns og yfergängur, og hafe hann skiled margann vid lif, sem hann hafe lagt minne þyckiu ä. Styr seger hann bere sök ä bake sier med þessu fyrertæke, og hafe hann nögar saker til ad drepa hann, og þess eyrendis sie hann komenn. Madurenn hleypur af hestenum, og vill taka til föta og renna undann, en þad vard torsökt, þvi myrin var blaut, og fell hann i henne, enda voru hiner fleire er eptersöktu. verdur þad skilnadur þeirra ad Styr vegur hann þar, dysiar, og lyser vïgenu sidan. þä qvad Styr visu *i hverre hann segest nü hafa veged 33. menn (ad visu, edur 36. þö minner mig ad hid fyrra stæde i sögunne) sem hann hefde eige fiebötum bætt, og so vard um þetta vig.*

Af Þorhalla.

Nü telur Styr fullar saker ä þä bäda, Þorhalla og *byriar Cap.* hinn, er hallded hafa ädurgreindann mann. ättu marger hlut þar ad til fridstillingar. verdur hinn böndinn fyrer fiär ütlätum, en af þvi Styr þotte Þorhalle hafa ätt hier meira hlut i. þä krefur hann af hönum meire böta. giörest sä same ä mäle þeirra, ad Þorhalle skal standa hönum kost, þä hann vill hiä hönum gysta, hvert sem hann fer frä edur til, edur hvad marga menn sem hann med sier hefur. heiter Þorhalle þessu, þvi hönum leitst þüngt ad etia kappe vid Styr. lida nu nockrer timar ad so fer framm, enn Styr þottest hafa þeim i veitt, þad er hann liet þa lïfe hallda.

---

1. svarar] seiger R. 15. *I citatlisten opføres et* óæll, *som ifg. forf. skal angå denne Einar.* 18. hafa] höfdu R. 20. St.] at St. B. 23. kost] *sål.* B, R *og opr.* T; fyrer koste A *og ved rett.* T. hann] *sål.* B, T, R; Styr A. 26. nockrer timar] *sål.* B, T, R; nockur missere A. 27. fer framm] *sål.* B *og ved rett.* T; stendur A, R. 28. þad er] *sål.* B *og ved rett.* T; ad A, R.

yriar *Cap.* Þau tidende giǒrdust eitt haust, ad midur heimtest af fiǒllum enn vant var, þo vandlega være leitad. Kendu menn þessar illar fiarheimtur ũtelegu þiőfum, nema ef einhverier være i bygd þeir er þessu ylle, enn þad vard þő ei uppvĩst. Styr var þar mestr Sveitar hǒfdinge, og sette hann þau lǒg med fremstu bændum, ad hver madur skyllde eitt audkenne brũka ǎ fie sinu, og sijna nǎgrǒnnum sinum. Sumared epter ber so vid eitt sinn ad von er ǎ Styr til Iǒrfa. Þar var einn alenn hrũtur, sem ǎ sumrum gekk i tǒdum og tũnum, ǒmarkadur, þvi hann var alltid heima vid bæ, og geck eige med ǒdru fie. hann var glettenn vid vinnukonur, og spillte opt miǒlk þeirra, lǒgdu þær til hann være slǎtradur, ad fagna Styr med, þvi hann var vel feitur. Þad þotte hende næst og ǎ þad fellst hũsfreya, sem (*mm*) Þorgerdur hiet. var nũ so giǒrt. Styr kemur, og gister þar um nott, er hǒnum giǒrdur gődur beine sem vant var. ad morgne, ǎdur Styr vill burt, ganga þeir til dagverdar. er nũ slǎtred af hrũtnum bored framm. og fylgde þar hǒfuded med. og þǎ þeir sitia ad bordum, tekur einn Styrsmanna hǒfuded upp, og seger þetta sie geisefeitur saudur. Styr lĩtur til, og skodar hǒfuded og mæler: þetta er furdumikid hǒfud, edur synest ǒdrum sem mier, ad eckert er audkenne ǎ eijrum, þeir segia so vera. Styr mællte. veitstu þad eige Þorhalle, ad vier sveitarhǒfdingiar hǒfum i lǒg sett, ad hver madur hafe eitt mark ǎ fie sinu, enn þetta er ǒmerktur saudur. Þorhalle qvedst þad vel vita, enn seger ad saudur þesse hafe genged heima i tǒdum,

1. Þau—giǒrdust] *sål.* B, T, R; Þad bar til nylundu A. 2. vant] vande R *og opr.* T. 4. þeir] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 6. hann] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 9. ǎ Styr] *sål.* B, T, R; Styrs A. 12. vinnu-] grid- *ved rett.* T. 17. beine] greide R *og opr.* T. 18. ad morgne] um morguninn R. 19. dagverdar] matar R *og opr.* T. 25. eijrum] eyrunum B. vera] er B, T, R (ad so er). þad] *sål.* B, T; *udel.* A, R.

sidan hann var lamb, og hafe menn þvi eige hirdt ad leggia mark á hann. Styr mællte. ad samt hefde hönum bored ad syna hann nágrönnum sinum, so þeir bere vitne hier um. Þorhalle seger, ad hverke þeim nie ödrum sie þad dult, þvi saudurinn hafe helgad sig hanns eign, þar hann hafe heima vid bæenn genged fyrer allra augum ő átaled. Styr seger ad þad hæfe þő ei at bændur kaste ordum Sveitar höfdingia under fætur sier so gálauslega, og hafe hann opt eige láted minne saker őhegndar. Þorgerdur kemur ad i þessu, og seger ad þad sie őjöfnudur stőr, ad Styr kenne bonda sinum þiofnad, og laune þannen godan greida, sem menn hanns hafe optsinnis illa þeged. verdur hűn ődamálug miög, enn Styr svarar fáu, enn safnar reide, og seger hann mune eige lida bændum lagabrot őrefsad, og so kunne hier ad verda. Skiliast þeir sidan, og likar hverutveggium allilla.

Nű huxar Þorhalle um þetta mál, og þyker þungs ad von þar sem Styr á hlut ad. magar og frændur hanns voru i Borgarfirde. Fer hann sudur um hausted seint, og spyr þá ráda Kleppjarn, Illuga svarta og Þorstein Gislason mag sinn. Þeir ráda hönum ad færa sig burt űr heradenu, og sæta eige leingur álögum Styrs, þvi eige mege vita, nema hann byde liftiőn af hanns völdum. og biőda þeir hönum þangad sudur til sin, so hann

2. leggia—á] *sål.* B *og ved rett.* T; marka A, R. 8. at—kaste] *sål.* B; bændum ad kasta A, T, R. 9. so] *udel.* R. opt] *sål.* B, T, R; optsinnes A. 11. sie—stőr] ojafnt hafest þeir ad, Styr og bonde sinn *ved interlinear-tilf.* T. 12. sinum] um *tilf.* R *og opr.* T. 13. opts.] *sål.* B, T, R; margopt A. 15. őrefsad] *sål.* B *og ved rett.* T; őrefst *ved rett.* A; őstraffad R. 17. hverutv.] badum *ved interlinear-tilf.* T. 18—19. þungs ad von] *ikke fremhævet, men må svare til citatlistens* honum var þűngs af von; ills *for* þungs R *og opr.* T; eins *for* ad *opr.* T. 19. á—ad] *sål.* B *og ved rett.* T; er A, R. 22. hm.] til *tilf.* A *og opr.* T. 23. b.] i b. R. 24. hann] ef hann R. 25. þeir] *udel.* A, R *og opr.* T.

sie őhulltare fyrer Styr, og skule hann flytia sig ad vore. Þetta bod þeckest Þorhalle, og þyker allgott răd. fer heim til sin vestur, og lætur ecke ă þessare rădagiȯrd bera, og lidur nű so af veturinn. Vored var kallt og vindasamt, og vĭda hardt mille főlks. var þvi illt til hesta, og komu grȯs seint upp. lætur Þorhalle eckert ă sinu ăforme bridda, og bĭdur framm til þings, þar til Styr er ridenn heimann, og vill þă flytia allt sitt sudur, enn Styr fær þő niősner her um. Nű spyr Þorhalle ad Styr er heimanfarenn, og her um epter tvo daga *(ad mm)* tekur hann sig upp, og flytur nű fyrst bűsgȯgn sin. hefur hann medferdes IX klyfiada hesta, og einn hűskarl med. sem Ingialldr het. ætlar hann i næstu ferd ad flytia sig alfared med konu og bȯrnum. Styr hefur fenged grun af fyreræltun Þorhalla, snyr af vege sinum, og setst i veg fyrer hann sunnann i heidarbreckunum, þar hann veit ad leid Þorhalla liggur um. Styr reid vid fimta mann. Nű kemur Þorhalle med hűskarle sinum vestan af fiallenu ofan i breckurnar. hűskarlenn var betur skygn enn Þorhalle, og segest siă þar menn i einne brecku, og segest ugga, hvert allt mune trűtt, og mætte vel ske ad her være Styr. Þorhalle segest vera fyrer þvi őhræddur. Þă þeir koma nockru nær, segest Ingialldur þeckia ad þetta er Styr, og mune hann hafa eitthvad illt i sinne, þar hann hage so ferdum sinum, og telur besta răd, ad þeir snűe aptur, þvi þő þeir hafe hesta lűnare, þa meige enn vel takast ad rĭda undan þeim vestur af fiallinu, og þă verde þeim nog til mannastyrks.

3. ecke] *sål.* B *og ved rett.* T; eige A, R. 3—4. þessare r.] *sål.* B *og ved rett.* T; þessu A, R *og opr.* T. 7. s. ăf.] *opr.* þessu T. þings] *sål.* B, T, R; alþings A. 16. snyr] snyst R. 25. hann] nű *tilf.* A. 26. telur] *sål.* B *og ved rett.* T; seger þad sie A, R. 27. hafe] *sål.* B, T, R; hefde A. 29. vestur] nordur R.

Þorhalle vill þad eige, og segest alldrei skule so hræddur ad hann renne undan mönnum, þö fleire sieu, og binde so med hrædslu saker ad siälfum sier. vite hann ei helldur, ad hann hafe giört þær saker vid Styr, ad þess sie verdar, ad hann leite epter bana sinum. Ingialldr vill samt til baka rída, þvi hann hafe skiötare hest, og afla sier manna, ef þeirra kunne ad þurfa, sem sier synest, og vidskipte þeirra yrde ei so skiöt. Þorhalle seger hann mege þvi räda, þvi ef Styr hafe víg i hug, mune hann epter sier sækia helldur enn hönum. rídur nü Ingialldur til baka þad hradast hann getur, enn Þorhalle rekur äframm hestana sina leid, og lætur sem hann verde þeirra eige var. Þegar þeir siä Þorhalla, skunda þeir ä hesta sina, og rída i veg fyrer hann. mætast þeir Styr og heilsar Þorhalle hönum vingiarnlega. Styr spyr hvad vallde þessum tiltektum hanns, er sier litest hann vilie flytia sig ür heradenu? Þorhalle segest þvi siälfur räda, þö hann leite sier betre bölfestu, enn qvedst ei kunna skil ä þvi at hann mæter Styr hier. Styr segest so hafa tilætlad, ad þeir fyndest hier, og ad þad yrde fundur þeirra hinn seinaste. Þorhalle segest ei vita sig hafa þad til saka giört, ad hann þurfe ad banna sier leid sina, og eige vænte hann þess, ad hann sitie epter life sinu. Styr mællte. ad so mintest hann seinasta vidtals ä Iorfa, ad eige þylde hann hönum Lagabrot, edur nockra skapraun vid sig, og sie nü eige annar kostur enn veria sig. Þorhalle qvedst eige flyia mundu. Sækia nü menn Styrs ad hönum i äkafa enn Styr gefur

7. þeirra] *sål.* B, T, R; þeir A. 8. og] ef *tilf.* B. 10—11. h. e.] enn ei R. 13. þ. e.] e. þ. A. 17. er] *sål.* B *og ved rett.* T; ad A, R. 20. at] *sål.* B, R *og ved rett.* T; *udel.* A. mæter] *sål.* B *og ved rett.* T; mæte A, R. 25. seinasta] seinustu T, R. 26. vidtals] vidtekta R *og opr.* T. 27. annar] *sål.* B, T, R; annars A. 28. qvedst] *sål.* B *og ved rett.* T; segest A, R.

sig eige ad. verst Þorhalle vasklega og veiter þeim mörg sår, enn verdur åkaflega mődur, þvi madurinn var vid alldur. gengur so nockra stund, ad þeir sækia enn vinna hann þo eigi, og verda aller moder. kalla þeir ad Styr ad hann kome, og sitie eige hiå enn selie sig i hættu. hleypur nű Styr ad, og skiptast þeir ei mörgum höggum vid ådur Styr höggur med öxe aptan i höfud Þorhalla, og feller hann þar. rídur þadan burt sem skiőtast, en lætur reka alla hestana heim ad Hraune, og fer leid sina til þings, og giörer ecke ord å þessu. Frettest þetta nockru sidar um sumared i Borgarfiörd, og þőtte vinum og mågum Þorhalla sier nærre höggved og fara stor ord frå þeim um hausted. enn þå Styr heyrir þad, qvad hann visu, i hverre innehallded var ordtæked: eigi verdr þat allt at regni er röckr i lopti, og so munde fara um hőtanér Borgfirdinga.

yriar Cap. 1000.

I þann tima giördust þau gőd tidende å lande hier, ad forn trűa var nidurlögd, enn retter sidir upptekner. letu þå marger riker bændur byggia kyrkiu å

1. eige] ecke B. 2. enn v.] v. hann nű R. 3—4. sækia—og] vinna hann eige enn R *og opr.* T. 4—5. k. þ.] *sål.* B, R; Þå k. þ. A; K. þ. þå T. 7. vid] B, R *og ved tilf.* T; *udel.* A. 8. Þorh.] (helldur enn leggur hann i kvidenn) *senere tilf.* T. þadan] strax R. 9. sem sk.] *udel.* R. 10. ecke] eige R *og opr.* T. 12. Þorh.] hanns *ved rett.* T. 13. um h.] *slettet* T. 15—16. eigi—lopti] *sætningen er fremhævet, men mangler* ss; *ordene* i lopti *mangler i citatlisten og* R. *Ud for dette har i marginen* A „heyrer til supra“, *men overstreget med blyant. I* T, *hvor samme overstregede marginalnotits forekommer, er hele stykket* Frettest—Borgfirdinga *(l. 11—17) sat i skarpe klammer og har været erstattet ved* Fretta menn þetta eige fyr enn komed er af þinge, höfdu Borgfirdingar rådagiörder um eptermålenn, enn af þvi metord Styrs geysudu so hått, vard ecki þar af (*opr.* af þvi), og fell þvi nidur ad so bunu, *men dette er senere slettet og med blyant ud for den opr. tekst tilf.* stande. *Sml. s. 3.* 19. upp-] vid R.

bæ sinum. þeirra einn var Styr, og let hann kyrkiu reisa under Hraune. Su var trua ä þeim timum, ad sa er kyrkiu let giöra, ætte räd ä so mörgum mönnum ad kiősa til himnaríkes, sem marger giætu staded innan kyrkiu hanns[1]. Þorhalle let tvö börn epter sig, het annad Gestur, enn annad Aslaug. voru þau bæde űng þä fader þeirra var veigenn. vard þvi eige ad eptermälum, og lída nu so timar. Gestr var smär vexte og seinþrotska, og þőtte þvi mönnum litel þreks von ad hönum. Kom nű sa bonde ad Iörfa sem Þorleikr het, og hiellt hann samt uppe gystingu vid Styr. őx þar Gestr upp med hönum. Epter nockur missere ber so vid, ad bændur tveir i Borgarfirde sunnan Hvíta, verda missätter af hestagaungu. hiet annar Halldor er biő ä Feriubacka, hinn hiet Höskulldur *(ad mm)* er biő ä næsta bæ. hestar Halldors gengu opt i högum Höskulldar, og eitt sinn er þeir höfdu giört þar nockurn usla, vard Höskulldr afarreidur, og hliőp heim ä bæ Halldőrs og illyrdtest vid hann, var vid siälft bued þeir mundu beriast, enn Höskulldur drepa hestana, þvi þeir genge sier til őhelges. Styr var mikell vinur Halldors. hann skaut þessu mäle under hanns giörd, og þvi samþycktest hinn. Sender Halldor bod vestur Styr vin sinum um hausted, ad semia þessa deilu þeirra ä millum. Styr segest koma

[1] Conf. Eyrbyggias. Cap. 34 — *Lpz. s. 92.*

1. og] *udel.* R. 2. under] *sål.* B *og ved rett.* T; ad A, R. þ. t.] *sål.* B, T, R; t. þ. A. 5. sig] *udel.* T, R. 6. v. þ.] þ. v. A. 8. timar] framm *tilf.* A. 9. og s.] *udel.* R. 11—12. og—Styr] *udel.* R. 14. sunnan] *sammenhængen forudsætter* vestan (ɔ: norðan). 16—17. gengu opt] höfdu geinged eitt sinn R. 17. eitt—höfdu] *udel.* R. 18. Hösk.] hann af þvi R *og opr.* T. 19. illyrdtest] deildi R *og opr.* T. 22. mikell] *udel.* R.

vilia, enn verda þő ad bida þess ad vatna vexter mĭnke og isa legge. Fer hann nű ad heiman um veturnætur, fylger hônum Þorsteinn sonur hanns, sem þă var fullordenn ad alldre og nockrer menn fleire, gister hann ă Iôrfa, sem hann var fyrre vanur þă hann fer sudur um. tekur Þorleikur vel vid hônum, og yfer bordum mællte hann. Þad virdest mônnum þű hafer fyrer litlar saker veged Þorhalla. stőd hann þier jafnan fyrer koste, og vissu aller, ad sű sôk er þű fellder ă hann, var af einfelldne hanns enn eingre tilverknan. nű eru her bôrn hanns ŭng og munadarlaus epter. være þvi hôfdingskapr ad hugga þau i nockru. Styr segest vilia siă sveinenn. er hann nű leiddur fyrer Styr, og lĭtst hônum sveinnenn smăr i augum sier, og ővænlegur til hefnda. Styr mællte. eige hefe eg bætt vĭg min hingad til dags, og verdur þad nű hid fyrsta sinn, sem eg þat giore. i sumar sôgdu gridkonur minar þar vera hrűtlamb eitt, grătt ad lit, ullar rĭad, er eige villde þrĭfast. nű synest mier þad riett ăkomed ad sveinn þesse hafe lambed i fôdur giôlldenn. enn eige mun hann frekara af mier fă. Þorleikur mællte. Þetta er hverke gődmannlega nie hôfdinglega mællt, og hefde eg annarra orda vænt af þier. er sveinenum litel huggun i þessum svôrum. Styr bidur hann ad þegia, og seger hônum mune hendtast ad skipta sier ecke af þessu, mune so hliőta ad standa sem hann mællt hefur. Þorleike þyker rădlegast ad fella þessa rædu. Ridur nű Styr þadan sudur a leid, enn er von hann mune þar gista, þă hann fer heimleidis. Kemur hann ă Feriubacka til Halldőrs vinar sins, og semur med þeim

7. hann] Þorleikur R *og opr.* T; til Styrs *tilf.* A. 17. sem] ef R *og opr.* T. 25. ecke] *sål.* B *og ved rett.* T; eige meir A; ecke m. R. 28. von] til vonar *ved rett.* T. 29. K. hann] *sål.* B, T, R; K. Styr A.

Höskullde hestadeiluna botalaust. lætur Höskulldr so standa, enn Halldőr gefur Styr ad skilnade gődann hest gräann, er þeir Höskulldr höfdu mest um deilt, og skiliast þeir med vinättu. fer Styr leid sina vestur.

Af vigi Styrs.

byriar so Capitulann

Geſtr ſitr nu hugſi um ſitt mal *(ss)* var hann litell ad vexte og frär ä fæte. geimde hann fiär főstra sins. dag þann er von var Styrs ad sunnan, sat hann ad fe og skepte öxe sina. vard þä sa vidburdur, ad blőddropar nockrer fellu a skapted. hann qvad þä visu. kemur hann heim sidan og hitter systur sina ute, og seger henne frä. hun seger, sier þyke likast ad einhverium tidendum gegne, og villde hűn þad kiæme nidur i maklegum stad. hann qvad enn visu. Þä þau eru þetta ad mæla. ber þar menn ad garde. eru þad Styr og fylgdarmenn hanns. höfdu þeir vöknad i Hytaraa *(ad mm)* enn Styr hafde ſkuadan*n* heſt *(ss)* og var þvi eige votur. Frost var um dagenn. var þeim beine giördur, dregnar af þeim brækur og skőklæde og kyndur elldur upp. Styr sat vid elldenn. Þar hafde vered höfd sodning um dagenn, og stődu hitukatlar utar ä golfenu, sem sod var i. Aslaug syster Gests rekur þar i brækurnar og ber ut ä vegg. Elldahűsed var so lagad, ad handradar voru innan veggia, so gänga matte ä mille þeirra og veggianna ä bake mönnum. tvær dyr voru ä husenu. Läu adrar űt og voru þad laundyr. Förunautar Styrs segia, ad sparadur sie elldevidurenn. hleypur Gestur űt og

2—3. gődann—deilt] hestana R. 4. f. St.] enn St. f. *ved rett.* T. 9. ad] hiä R. vid-] at- R. 11. hann] *sål.* B; *udel.* A, T, R. 12. henne] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 13. hűn] ad *tilf.* T. 18. eige] ecke B. 21. um dagenn] *sål.* B, T, R; dagenn sama A. 23. Aslaug] Þorlaug T, R, *og opr.* A, B.

sőpar saman þvi elldevidar sorpe er hann finnur. ber inn fullt fang, og kastar ǿllu ā elldenn, og jafnskiott ǿdru fange. lystur þā upp miklum reyk og svælu i hűsenn. hleypur Gestur þā i handradana kring ā bak til vid Styr, og hǿggr med ǿxe af ǿllu afle i hǿfud
1007[1]. hǿnum, bak vid eyrad hægra megenn so i heila stőd, og mællte þar launade eg þieꝛ lambed graa hleypur ut laundyrnar og skeller i lās, enn Styr hnīgur framm ā elldenn. hleypur Þorsteinn under hann. og þā hann sier ad hann er hǿggvenn til bana og ǿrendur, hleypur hann űt og þeir aller saman epter Geste. Gestur rennur undan allt ad Hytaraa. aenn var rend og rann i streng ā mille, enn med þvi Gestur var frār, þa stǿckur hann yfer ana. Fǿru nautar Styrs komast sumer ā midia leid, og snűa heim aptur. Þyker þeim illt ad etia berum fotum vid klakann, enn Þorsteinn rennur allt ad anne. stendur Gestur ǿdrumegenn og varnar hǿnum yfer ad komast. sier Þorsteinn ad fiandmadur sinn stendur hinu megenn og vofer yfer hǿfde sier. er þar vogun til ad rāda. hitt er og hætta ad hlaupa ā ana og snyr vid þad aptur. Enn bonde læste Styr i hűse medan þeir elltu Gest þar til Snorre kiæme

[1] Þvi þad er epter þessare Sǿgu seint um haustid. enn Eyrb. S. Cap. 38. — *Lpz. s. 103* — og annalar setia vig Styrs 1008. þvi þar er ei skijrara ad orde komest, enn þad hafe vered um veturinn (þad var hid seinasta ared, sem Snorre biǿ ad Helgafelle, videatur Eyrbs. l. cit.).

2. fang] sitt *tilf.* A. 3. og svælu] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 5. til] *udel.* R. 7. þar—graa] *uden* ss *og ikke optaget i citatlisten* (grā B, R). 8. hnīgur] fellur R. 9. hl. Þ.] Þ. hl. A. 10. hann*(2)*] *ved tilf.* T. 11. saman] *sål.* B *og ved rett.* T; åsamt A, R. 14. yfer] um *tilf. opr.* T. 18. yfer] þar yfer R. 19. hinu] *opr.* ǿdru T. 20. og] ad *tilf.* A. 21. og . . vid þad] *udel.* R. 22. medan—Gest] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 25. er] *udel.* A.

og sæe săr hanns, epter þvi sem lŏg sŏgdu. og fengu þeir hann eige. voru þă send bod Snorra sem skiőtast, hann kom. nefnde votta ad Sărum Styrs og biő um lĭked. fer sidan þadan, og kemur ad kvellde til bőnda þess er Snorre hiet, og biő i Hrosshollte, sagdest hafa med lik ad fara og bad um greida. hŏnum var veittur hann epter faungum. liked hafde dregest nockud ofan i Haffiardară, og vŏknad til hŏfudsens. var þvi kyntur elldur upp ad þurka þad. Snorre bad folk ad hafa kirrt um sig um nottena. Bonde ătte dætur tvær. het ŏnnur Gudridur. hun var XVI. enn hin XIV vetra. þær hvildu bădar i einne reckiu. Þă főlk var allt i svefne og gődur time af nőttu, tők þeirre elldre so mjŏg ad őrőast, ad hun brautst ă hæl og hnacka. hin spyr hvad velldur. hűn seger ad hűn hafe heyrt miked sagt af Vigastyr, enn alldrei sied hann, medan hann var ă lĭfe. nű sie sier a eingu meire fysn, enn ad siă hann, hin svarar: hun skule eige mæla soddan heimsku ad vilia siă hann nű daudann, er mŏrgum stőd mikell őtte af i lĭfenu, og bidur hana hætta þessu tale. Litlu sidar vekur hun sama măl, og tekur nű meir ad őkyrrast enn fyrre, segest alldrei fă betra fære ad siă hann enn nű. hin yngre vill hamla sem fyr. enn sű elldre rædur meira. Fara nű bădar ă fætur. rædur sű elldre ferdinne, enn hin fer epter. Styr var rifadur i hűd, enn lĭked hafde dregest ofan i ăna um dagenn, og var þvi sprett fră hŏfdenu. elldurenn var űtbrunnenn og glædur epter. var liőst hid efra um hűsed enn dymt hid nedra. Þær gănga hliődlega inn i elldahűsed, og stilla nű hægt þangad sem Styr liggur, og skygnast nű sem

4. ad kv.] um kvŏllded R. 6. bad um] beiddest A. 8. þvi] *udel.* R. 19. mikell ŏtte] miked ofbod R. 20. þessu tale] þessum tŏlum *ved interlinear-tilf.* T. 24. meira] *sål.* B, T, R; meir A. 26. þvi] *udel.* R. 28. um hűsed] i hűsenu R.

best ad hȯnum. og var sű elldre nær gȯngulare. Synest þeim þa̋ Styr risa vid i hűdenne og kveda visu *(þad var stirdt qveden og æde draugaleg drőttqveden visa, alls őlik þessare sem menn hafa um hȯnd:* horfin er fagur farfi etc. *enn þő var sama meining fyrst i henne, og var þar nefndur* litr *enn eigi* farfi, *nefnde þar* i blæiu heim, *edur þvilikt, og eige bydur hann henne þar i ad kyssa sig, helldur seger, ad hűn mune innan skams byggia med sier* molldbűaheim, *edur þvilikt, þad var seinast i henne).*

Snorre vard var vid ad einhver var a̋ főtum, kipper fliőtlega skőm a̋ fætur sier, og gengur ut til elldahűssens, ad forvitnast um hvad þær hafest ad. enn þegar hűn heijrer visuna, bregdur henne so vid, ad hun æper ha̋stȯfum, og hleypur i fa̋ng Snorra. koma menn a̋ fætur og hallda henne. er hűn þa̋ so ær

5. s. m.] þad sȯmu meiningar R. 9. innan skams] skiȯtt R. molldbűaheim] *sål.* B *og ved rett.* Ţ; i m-heime A, R. 10. þad] og þ. A. 2—10. *Den af forf. nævnte vise, som folk* hafa um hȯnd, *kendes fremdeles på Island. I F. Jónssons (Johannæi) Hist. ecclesiast. Isl. II, 373 anføres versets 2 første og 2 sidste linjer. En fri bearbejdelse af Heiðarvíga saga fra c. 1800 (AM. 278, 8vo) gengiver den hele, og selv har jeg fået den mundtlig meddelt på Island. Også i Ísl. Þjóðsögur (I, 242) forekommer verset, men knyttet til et navnløst genfærd under andre forhold. På grundlag af AM. 278 lyder den:*

Horfinn er fagur farfi,
forvitin sjáðu litinn,
drengur i dauðans kengi,
drós hefur hvarma ljósa.
Hildar plögg voru höggvin,
háðeg valþing bráðan,
kar er á kampi vorum,
kystu mær, ef þig lystir.

[Horfinn: Farinn *medd.;* dauðans kengi: dauða genginn *medd. og IÞ. (med var.* dauðans gengi); hefur: sjáðu *medd.*, skoða *IÞ.;* hv. lj.: hvarminn ljósa *IÞ. (med var.* farfann ljósa *og* hvarma ljósin); voru: eru *medd.;* háðeg: þá h. *IÞ. (med var.* háðum vér); valþing bráðan: orrustur báðar *medd.;* v. áður *IÞ.;* kar: *sål. FJ.*, kur *278,* kám *medd. og IÞ;* á: í *FJ.;* kampi vorum: *var.* Kára vörum *IÞ.;* þig: *udel. FJ.*].

ad IIII hafa fullt i fănge ad hallda henne. linte hűn alldrei af őpe og umbrotum alla nőttena, þar til under dag, þă deyr hűn. Snorre seger vid bőnda, ad nű sie verr launadur greidenn enn hann villde, og kvedur þad eige sina skulld, þo sier hafe eige hlidt vered. bonde svarar ad hann hafe einga skulld i, þőtt so illa hafe tiltekest, helldur sieu þad őskôp dőttur sinnar. Snorre byst burt hid hradasta, og fer ăleides med liked. tekur þă ad giôra mikla sniődrifu ă mőte þeim med froste, og þă ă dagenn līdur, tekur līked ad fara illa ă hestenum, og snűast ôfugt. giôrest þad þă so þűngt, ad þeir koma þvi eige lengra enn ad eydehűsum nockrum ă melhollte einu, og þar bera þeir griőt ad þvi og disia. fara þar epter leid sina, og er ei annars geted enn þad geinge greidt. Um vored, þă uppleyser sniő, fer Snorre epter likenu, og er þă allt tidendalaust i þeirra ferd. er þad jardad ad kyrkiunne under Hraune er Styr hafde sialfur giôra lăted. enn nockrum tīmum þar epter þă kyrkian brann, voru bein hanns upptekenn og flutt ad Helgafelle.

Nű frettest vīda vig Stijrs, og þijke** môrgum *byriar Cap.* mikels um verdt, ad Gestur so űngur madur, er alldrei hafde fyr vīg veiged, skyllde hafa vogad soddan stőrræde, vid slikann ofsamann er Styr var i lifenu, og môrgum stőd ogn af, og þőkte þetta miôg hafa fared ad mălavôxtum. Nű er þad ad segia fră Geste, ad

1. ad hallda henne] *sål.* B, T, R; med hana A. 2. umbrotum] kalle R. þar] og þ. R. 8. hrad. og fer] snar. og fara R. 12. eige] *sål.* B, T, R; ei A. enn ad] er þad hiă R *og opr.* T. 13. nockrum—einu] einum R. 14—15. er—greidt] geingr þeim greidt heim R. 17. er] *ved rett.* var T. under] ad R *og opr.* T. 19. tīmum] tīma R. kyrkian] sű kyrkia R. 20. *I et vistnok fra Helgafells kloster stammende obituarium angives som Víga-Styrs dødsdag 2. november. Se Íslenzkar ártíðaskrár s. 87.* 23. fyr] *udel.* R.

þeir Þorsteinn skilia þar vid āna. rennur Gestur sudur ā leid til Borgarfiardar, og kemur ad Mel, sā hiet Halldőr er þar biő, enn kona hanns var nāskylld (kanske fodursyster Gests). Halldor spyr þvi so vīke vid ferdum hanns. Gestur greiner allt af vīge Styrs og bidur hann lidsinnes. Halldor bregdst stőrlega reidur vid, og skipar hônum ad dragast burt frā sinum augum hid skiőtasta, og eige sie hônum ad vænta lids hiā sier, er so miked őhappaverk hafe unned, ad drepa Styr slīkann hôfdingia. enn kona hans leggur bestu ord til vid bőnda sinn. Gestur verdur fār vid, og meinar hann mune þeinkia sem hann talar, en þad var þo reyndar eige. er Geste fengenn hestr ā laun, og nű þyker hônum betrast hagur sinn, ad hann er komenn ā hestbak. ridur nű þadan ā leid til Borgarfiardar slikt er hann mā, og hefur eige marga nāttstade adur hann kemur sudur yfer āna. kemur hann sīd um kvelld ad bæ Halldőrs, og drepur ā dyr. Þar kom hűskarl űt. Gestur bidur hann ad kalla Þordise konu Halldors ā tal vid sig. hun var systrunga Gests. hűn gengur űt og kenner eige Gest i fyrstu. Gestur seger henne hvad hann ā um ad vera, og i hvada vandrædum hann sie staddur. hűn seger hônum skule til reidu sin hiālp, en hűn sie uggande, hversu bonde sinn verde vid, þvi hann hafe vered vinur Styrs, enn vilie þő freista hvers hűn fāe vid hann orkad. lætur Gest vera i űtebure um nottena, so eingenn

2. Mel] Melum R. 3—4. nāskylld—syster] *sål. ved senere tilf.* B, T; syster R *og opr.* B, T, A (*i* A *rett. til* fodursyster). 4—5. v. vid] vidvijke R. 5. greiner allt] seiger hônum frā R. 6. bregdst] verdur R. 7. skipar—ad] seiger hann skuli R. 12. meinar] ætlar R. þeinkia] meina R *og opr.* T. 15. þadan] *udel.* R. 20—21. hun—Gests] *ikke fremhævet, men opføres i citatlisten.* 21. gengur] kemur R. 26. freista] reina R.

veit af nema hún og húskarlinn. Þordis stendur snemma upp um morgunenn, ádur enn Halldór. lætur hún allblidt ad hȯnum, hann mæler ad eitthvad mune under þessu blidlæte búa, og mune hún vilia bidia sig einhvers. hún seger ad so er. og ef hann láte þessa bón epter sier, vilie hȯn i ȯllu gedþægia hȯnum sem hún getur. seger ad frænde sinn Gestr sie þar komenn, og leite hanns lidsemdar, og seger hann hafe veged Styr i hefnd epter fȯdur sinn. Halldór verdur ódamále, og seger, ad ef hann fáe fest hendur á hȯnum, skule hann eige lífs frá sier komast, er slikt ódádaverk hafe giȯrt ad drepa vin sinn og mesta hȯfdingia. Þar mátte ganga i kringum innanveggia allt húsed, og hiengu tiȯlld fyrer sængenne. Gestur stendur á bak vid tiallded ad hȯfde hȯnum, og heyrer alla þeirra vidrædu, og qvedur þa visu þeirrar meiningar, ad hann være búenn til ad leika vid hann sem Styr og riȯda badar kidur hanns i blóde *(seger i visunne)* hestur hanns stód sȯdladur úte fyrer. hleijpur hann strax á bak, og rídur ad Gils-backa til Illuga svarta[1]. heilsar

[1] Um forfedur Illuga svarta getur Landnámasaga su þryckta p. 14. — *Ísl. I, 44-45* — (þar er hann 4de frá landnamsmanne) enn p. 28. et 29. — *Ísl. I, 66-68* — er hann sá 3ie. Dȯttur hanns nefner p. 33. — *Ísl. I, 75* — enn son hans, Hermund, Kristindoms saga p. 19. — *Bps. I, 5* — circa 1000. einnenn getur Bandamannasaga — *NO. s. 41* — um Hermund og hanns andlát, enn þar er hann nockud gamall til ad vera samtijda Gelle Þorkelssyne. item Laxdælasaga Cap. 52. — *Samf. XIX, 286* — um hanns afspreinge. Um Illuga

1. veit af] afveit R. 10. -mále] -mála T, R. hȯnum] *sål.* B, R *og ved rett.* T; Geste A. 11. ódáda-] *udel.* R. 13. innanveggia] *udel.* R. 14. sængenne] *udel.* R. G. stendur] Stód G. R. 14—15. á—tiallded] *udel.* R. 15—16. og—vidrædu] *udel.* R. 16. qvedur] kvad R. 17. leika] giȯra R. 20. ad G.] *udel.* R; *ved tilf.* T. 28. item] *sål.* B, T; lika A.

hônum og seger hver madur hann sie. Illuge spyr hvad tidenda sie i ferdum hanns. Gestur qvad visu. Þă spurdi Illugi hann. hversu mikenn åverka hann hefde veitt Styr. Þă qvad Gestr.

Varat um sár enn sárann
sák Viga-Styr hniga
bôndum þarf at binda
beit hiálmastod þveita
þa er i brûnar beinum
băglunds goda máge
unda sæg i augu
allraudann sák falla[1].

---

svarta getur Eyrbyggiasaga Cap. 9. fyrst 982 — *Lpz. s. 19-20* —. so einn og hinn same mun þesse Illuge vera, og kanske same sem Vatnsdælasaga — *Forns. s. 20* — telur vera komenn af Grime landnåms manne. *Ifølge Vatnsd. nedstammer dog Illuge svarte fra Grims broder Hromund.*

[1] epter Eddu sra Magnusar Olafssonar, og sû halfa epterkomande *(d. v. s. det i note 1, s. 33, anførte halvvers). Til noten föjer* B: Ergo hefur hann haft þessa sôgu *og sål. også opr.* T, *men her rettet til* þô er ei vist þar fyrir ad hann hafe haft þessa sôgu þvi ad i þeirre Eddu sem er a membrana i foliantbokum A. Magnussonar no. 242 i kenninga partenum stendur seinast a bladsydu upphaf þessarar visu Gestr hefnir Geitis (hefnir *ved fejllæsning af* hefvir), enn ei meir sidan må sia, ad vantar tvô blod, og þar epter sû seinasta bladsida i bokenne. å þessum burtrifnu blôdum getur þesse visa og sû halfa epterkomande hafa vered, enn ad nefnd Edda hafe vered i hôndum sira Magnusar er vist af þeim blodum, sem i hana eru skrifud med hanns eigenhende. Hier

---

1. hver—sie] hvada manne hann er *ved rett.* T. 2. tidenda] *sål.* B *og ved rett.* T; tïdt A, R. 3. Illugi] svarti *tilf. opr.* A, T. 4. Þă--Gestr] G. q. vïsu þessa R. 14. og kanske] *sål.* B *og* T *ved rett. af* enn efanlegt hvert; *sål. også opr.* A, *men her alene* ef. *rett. til* kanske.

Vers l. 5 þa er] þegar R *og opr.* A, T. *V. l.* 7 sæg] *opr.* sôg T; laug R.

bidur hann Illuga ásiár, tekur hann þvi ei fiærre, enn telur ad sier sie so mikel fiölskyllda á hende, ad hann treystest valla ad hallda hann med slikum mannfiöllda, sem sier synest vid þurfa, og bidur hann fyrst ad fara til Bæar og finna Þorstein Gislason. fer nú Gestur þadan og til Þorsteins. kemur þar á alidnum dege og drepur á dyr. húskarl einn kemur til dyra. þann bidur Gestur ad kalla Þorstein út. Þorsteinn kemur út, og spyr Gest ad heite og tidendum. Gestur qvad visu

af má siá ad kenningaparturenn i Eddu er seinna skrifadur enn þesse saga. *Ang. dette vers og halvverset i note 1, s. 33, kan bemærkes, at de bægge forekommer i håndskrifterne af præsten Magnús Ólafssons kompilation af Snorra Edda (den såk. Laufás-Edda), halvverset tillige i den for Resen besørgede trykte udg. 1665. Halvverset er utvivlsomt taget fra det sidst i AM. 242, fol. (Cod. Worm.) stående brudstykke af Skáldskaparmál, som nu består af 2 sammenhængende blade, hvorimellem sandsynligvis 2 er tabte (aftrykt Sn. Edda II, 1852, s. 495—500). Halvversets 1ste linje forekommer her bl. 1v nederst, og indholdet af bægge bevarede blade ses at være benyttet i Laufás-Edda i forbindelse med mere af samme art, der må antages at have stået på de tabte blade. Med hensyn til helverset er forholdet tvivlsommere, da det i Laufás-Edda håndskrifterne (sål. AM. 743. 4to) anføres efter slutningen af Edda-kompilationen i forbindelse med en del andre, som det synes fra forskellige kilder hentede, optegnelser; muligvis har M. O. afskrevet det direkte fra sagaen. M. O. († 1636) har utvivlsomt benyttet Cod. Worm., men de af J. O. nævnte, heri indlagte papirsblade er ikke skrevne med hans hånd, men af hans yngre samtidige, præsten Sveinn Jónsson.*

2. telur] seiger R. 4—5. fara—og] *udel.* R *og opr.* T. 6. Þst.] Gislasonar *tilf.* R. 7. einn] *udel.* R. 9. qvad] kvedur R.

þess innehallds, ad hann hafe veged Styr[1] og bidur Gestur hann nű ăsiăr. Þorsteinn qvedur sier storann vanda ă þessu, þar so marger og mikler eptermælendur sieu, og illt eitt mune hann hliőta af slikum őhappamanne, og er helldur enn eige styggordur vid hann. Gestr qvad visu og enn adra. Þorsteinn seger sier sie einggenn þocke ă visum hanns. Gestur qvad enn. Þorsteinn bidur hann hætta þvi, og seger hann skule þő vera hiă sier năttlangt. Um morgunenn sender hann Gest til Reykia, og bidur Kleppjarn[2] ad taka vid hǫnum. Kleppjarn telur Þorsteine þad skylldara, og hafe hann alldrei heited ad taka nockra vandræda menn af hǫnum. verdur Gestur þar þă nőtt. fer þadan til Þorsteins aptur, og tekur hann þă vel vid hǫnum. var hann ymist med Illuga, Kleppjarne edur Þorsteine um veturinn, þő leingstum med Þorsteine, og hǫfdu þeir ǫrugganu vara ă sier allann þann vetur. var hiă Þorsteine sialldan færra en LX. karla um veturinn. lidur nu ad vordǫgum.

---

[1] Þetta er helmingur af visu, sem Gestur qvad þă, edur vid einhvern annann vina sinna i Borgarfirde, þă hann var ad segia fră vīge Styrs.

> Gestr hefner geitis rastar
> galldrs midiungi skialldar
> dundi diupra benia
> dǫgg. rǫskligast hǫggvid.

[2] hvert þesse er same og landnamas. nefner p. 15. — *Ísl. I. 46* — tvila eg, nema hann hafe orded ædegamall.

---

2. nű] *udel.* R. 5. vid hann] *udel.* A. 11. telur] seiger R. 12. heited] hǫnum *tilf.* R. nockra—menn] *sål.* B, T, R; vid nockrum v. mǫnnum A. 13. fer] for R. 14. hǫnum] Þorst. var vist mǫdurbroder Gests *marg.-tilf.* T. 22. hefner] *af forf. rigtig rettet til* hefver *i AM. 429 III, fol. (JO.s afskrift af Snorra Edda).*

Madur hiet Teitur, ad illu einu kendur og var kalladur Fialla-teitur, þvi hann lå å fiöllum úte, og lifde þvi likara sem hann væri illdyri enn hann væri maðr *(ss)*. Kleppjarn var þar sveitarhöfdinge. hann hafde nijbreitne þå, ad hann giörde mannsöfnud ad nå Teite, og hafde hann i böndum. visse eingenn hvar til þad skyllde, þvi hann hafde ådur alldrei låted hafa hendur å hönum, þött hann være þrått um bedenn.

Nú er ad segia fra Snorra. hann byr måled å 1008. hendur Borgfirdingum, enn þeir hafa búed til lids fyrer framm ef hann kiæme. fer Snorre heiman med flock manna, enn giörer ådur ord vinum sinum ad koma til lids vid sig, og þå þeir eru saman komner, rída þeir aller sudur i Borgarfiörd. Borgfirdingar höfdu niösn af ferdum hanns, og hafa lidsafnad fyrer öllum vödum út til siafar, ad veria hönum åna. Snorre kemur ad ånne vestan framm vid Haugsenda. hefur hann VIIIc[1] manna, enn Borgfirdingar XIIc[2]. Gestur qvad visu um morguninn, adur hann fer heiman *ef eige tvær*. Snorre rídur ad ånne, og bidur þå selia fram vegandann. Þeir svara ad nú hafe þeir so vid búest, ad hönum mune eige kostur ad festa hendur å hönum. Med

---

[1] cccc. seger Eyrb. s. Cap 38 — *Lpz. s. 103* —. Þar var i ferd med hönum Verm. hinn miove, broder Styrs hann bio þå i Vatnsfirdi. þar var og Steinþör af Eyre etc. Eyrb. s. telur þar upp mestu virdingamenn, sem voru med Snorra og Borgfirdingum.

[2] meir enn vc. seger Eyrb. s. og er þad trúlegra enn hinn mannfiölldenn.

---

1. kendur] *Kan hertil svare citatlistens* kudr pro kunnr? 3. lifde] hann *tilf. citatlisten;* B *medtager i frakturen sætningen* þvi—úte. 8—9. þött—bedenn] þo um kvartad væri R. 17. hönum] þeim A. 23. festa—hönum] *sål.* B, T, R; draga Gest úr greipum sier A.

Snorra eru talder upp hverier hellster voru ofurkappsmenn, er beriast villdu, so og af Borgfirdingum, ad vid sialft lä ad þeir mundu beriast yfer um äna. enn marger göder menn ättu hlut i ad eige skyllde so marger menn beriast. ridu hverutvegge framm i äna, enn Snorre reid framm i eina eyre, sem i var midre änne og qvad þat lòg, ad tala þar mäle sinu, sem madur kiæmest lengst ad hættu lausu, og stefnde Geste um vig Styrs[1]. hriöta þä margar visur ur flocke Borgfirdinga til Snorra, einnamest frä Geste (*voru tvær ad visu teiknadar i sògunne, og i einne þeirra kallar hann Snorra* blaudann *og sä* raudskeggiade gode *hafe rided vestan med* hòtt sïdann) Snorre qvedst eige hirda ad gegna häkyrdum hanns, og sie eige ad undra, þö hann tale nü diarft ür flocke. Sier hann þar äorkast ecke i þetta sinn. Snyr hann frä vid so büed, og fer vestur leid sina.

Nü lidur ad alþinge. Styremadur einn var um veturinn i Reydarfirde i Austfiòrdum. nafn hanns var Helge *(ad mm).* ætlade hann til Noregs um sumarid. sä var gödur vin Kleppjärns. Þeir Borgfirdingar taka þau räd ad senda hònum Gest til utanferdar. Þä voru

[1] Þesse saumu mål onytte Þorsteinn Gislason fyrir Snorra Goda um sumarit å alþinge, seger Eyrbyggias. C. 38. — *Lpz. s. 103.*

2. beriast villdu] *sål.* B, T, R; mest åfystu ad b. A. 3—4. enn—åttu] *sål.* B, T, R; attu þå m. g. m. A. 5. marger menn] *sål.* B, T, R; mikell mannfiòllde A. 8. lengst] fremst R. 8—9. og—Styrs] *udel.* R; *ved tilf.* T. 10. einna-] *udel.* R. 13. qvedst] segest R *og opr.* T. 14. hirda ad] *sål.* B, T; vilia A, R *og opr.* T. 15. nü] *tilf.* B *og v. t.* T. 16. ecke] *sål.* B *og ved rett.* T; eckert A, R *og opr.* T. 18—19. um veturinn] *sål.* B, T, R; þenna vetur A.

hôfdingiaskipte ordinn i Norege, og Eirikr Iarl Hakonarson komenn i stad Olafs Tryggvasonar. I hanns hird var Þorsteinn son Siduhalls *(ad mm)*. hann var vinr Kleppjärns. Kleppjärn sender hônum ord sin, ad taka vid Geste, og lætur þar med fylgia hring til menia, ef hann vill ei trűa ordum Gests. leggr Þorsteinn og Kleppjärn hônum ꝼe til ꝼarningar *(ss)* enn Þoꝛdis vard eige ꜹr þriꝼräda *(ss)* gefur hűn hônum gullhring og III. merkur silfurs. Skal Fiallateitur fylgia hônum austur, þvi hônum voru allar leider kunnar. Fara þeir austur fiôll um alþingestíma, fyrer ofan allar sveiter, verdr þvi engi madur þeirra var. kemur Gestur 1008.
þä til Helga styrimanns og tiair hônum eyrendi sitt og ord Kleppjárns. tekur hann vid hônum vel, og ä Teitur med ad fara. bydur Helge Geste mestann varnad ä ad lata nockurn af skipverium verda varann hver madur hann sie. þvi þar sieu nockrer viner Styrs ä skipenu. lofar Gestur þvi, og so gengur nockra daga, enn þo efndest þad eige betur enn so, ad einn dag er Gestr sat ä Bulka, qvad hann visu, hvar af skilia matte, ad hann var vegande Styrs, enn þa skipsmenn vissu ad hann var sä madur, hlupu þeir upp og ætludu ad hônum, so Helge vard ad gefa þeim fie til ad leggia ecke illt til hans. var sidan allt kyrrt i ferdum þeirra. leggia þeir i haf og gefur vel byri, og koma til Noregs.

1—2. Eirikr—sonar] Olafur Tryggvason komenn i stad Håkonar R *og opr.* T. 3. mm] helldur enn Eids Skeggiasonar R *og opr.* T. 7. ꝼe til ꝼarningar] *opføres i citatlisten under afsnittet* Heidarviga Saga *(sagaens senere del).* 11. austur] um *tilf.* R. 12. madur] *udel.* R. 13. tiair] seger R *og opr.* T. e. s.] s. e. A. 15—16. bydur—å] bannar H, R *og opr.* T. 16. lata] G. låte R *og opr.* T. skipv.] sinum *tilf.* A. 18. þvi] *sål.* B, T, R; fôgru um þad A. 18—19. og—eige] enn ei efndest þad R. 19. þo e. þ.] *sål.* B, T; þ. e. þo A. 22. ad—madur] *sål.* B, T, R; þad A. 23. til] *udel.* R. 24. illt] *udel.* R *og opr.* T. i. t. h.] t. h. i. A. a. k.] allkyrt R.

Iarlinn var þã staddur i Þrandheime *(ad mm)* og Þorsteinn þar med hönum. lætur Helge Gest alldrei vid sig skilia. fer hid snarasta ã fund Þorsteins, og færer hönum Gest med ordum Kleppjarns. Þorsteinn tekur þvi seinlega, fyr enn hann sier jardteiknernar, segest þő eige voga ad lãta hann þar lenge nema stadar vegna vina Styrs. Skilst nű Helge vid Gest, og afsalar sier, enn Teitur fer med Helga, og er hann ur sögunne. Gestr er um vetrinn med Þorsteine enn um vored sender Þorsteinn hann til einnrar ríkrar eckiu, er biő nordur i Fiördum, ad menn yrde hanns sidur varer eda viner Styrs, sem þar sãtu nãlega i hueriu hűse. eingenn vegr gengr ã þetta mãl ã alþinge. nu vita menn őglöggt hvat or Geſti er ordit ꝼyrſt i bꝛád. var þvi ei samſumars utan ꝼarit *(ss)*.

Fyriar Cap. 1009. Um veturinn kemur þad upp ad Gestur mune af landi farinn. eykst sã ordrőmur so miög ad menn hafa þad fyrer satt. Þorsteine Styrssyne þyker sier skylldast
1009. ad giöra hefndena. fer hann um sumared til Noregs, og hefur vel fie med sier, og giörer sier menn vinholla med þvi um veturinn. Fær hann þa uppspurt ad Gestr
1010. er med eckiunne. Um vored fer hann nordur þangad, og eru þeir saman XVII. ã skipe. Svo var til ꝼarit

1. Iarlinn] Olafur kongur R *og opr.* T. 6. nema stadar] *sål.* B *og ved rett.* T; vera A, R. 8—9. Teitur—sögunne] *udel.* R. 9. er] þar *tilf.* R. 11. yrde] verde R. 12—13. eda —hűse] *sål.* B *og ved tilf.* T (og *for* eda, Gests *for* Styrs, nålega *senere tilf.*); *udel.* A, R. 13. eingenn—mål] *sål.* B *og ved blyantsrett.* T; eige hreifer Snorre þessu måle A, R. 13—15. nu—bꝛád] *Ifg. citatlisten skal desuden udtrykket* hvat or Geſti er ordit *forekomme endnu en gang i teksten, og til dette parti synes også citatlistens* at drepa a dreiꝼ *at måtte høre.* 18. ord-] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 20. um sumared] u. vored R; ad vore *opr.* T. 24. XVII] XVIII R *og opr.* T. Svo] en ſva *citatlisten.*

(ss) ad eckian bio at fiardarbotne. Einn dag eꝛ Geſtr var roin*n* á sæ at togꝼiſki *(ss)* koma þeir Þorsteinn seint um kvelld i fiord þann þar ed eckiann biő, og voru alls őkunner leidenne. rőa þeir skipenu ă sker, svo hvolfer under þeim, enn komast þő aller ă kiǒl. Gestur var vid annann mann ă băt, og sier þetta, roa þeir þar ad sem mennerner eru ă flote. Spyr Gestr ef þeir vilie biǒrg hafa. þvi hann să þeir voru ei sialꝼbiarga. þeir jăta þvi fegner. Gestr segest þvi răda vilia, hvad marga edur hveria hann taki i hvert sinn ă băt sinn ad flytia til lands. tekur Gestur eigi fleiri enn tvo um sinn, og ætlar so til, ad Þorstein tekur hann seinast. Situr hann i ǒdrum stafne, enn Gestur i ǒdrum, og hafde yfer sier lodkăpu. Þecker þă hver annann. Þorsteinn mællte *(mm)* ad nű hafe þeir so fundest, ad hann hefde kosid, ad ǒdruvis hefde adborit. Gestur mællte: i ǒndverdu þeckta eg þig, og þvi villda eg răda hvad mǒrgum ydar eg biargade i hvert sinn. vona eg þű muner eige launa mier þvi lifgiǒfena ad sækia epter life minu. geta þeir nű eige frammkomed hefndenne um kvellded, enn þurfa greida epter þenna hrakning. veiter eckian þeim hann, og eru þar aller þă nott.

1. ad—botne] *er ikke her fremhævet, men medtages i citatlisten, muligvis dog uden at henregnes til grundtekstens ord; for* -botne *ved rett.* -horne R. 1—2. Einn—roinn] *citatlisten giver alene infinitiven* at rőa. 3—4. þar ed] *sål.* B *og ved rett.* T; er A, R. 4. biő] i *tilf.* A. 7. þetta] ad mennerner eru ei sialfbiarga *ved rett.* T. þeir] *sål.* B, T, R; *udel.* A. þar] þangad R. 8. Gestr] *udel.* R *og opr.* T. 8—9. þvi—sialꝼbiarga] *sål.* B (*sml. l.* 7 T); *udel.* A, R. *Det fremhævede ord er optaget i citatlisten.* 9. jăta] verda *opr.* T. 10. fegner] glader R. 12. um] i hvert R *og opr.* T. 18. þeckta] þeckte B, T. 22. enn] *sål.* B, T; og A, R *og opr.* T. 23. aller] åsamt *tilf.* A, R *og opr.* T.

enn þă hun veit hvers eijrindes þeir eru þar komner, ătelur hun þă stőrum, ad þeir leite epter life manns sins fyrer litlar saker, og laune þannen illu gott. vogar þo eige ad lăta Gest vera þar um nőttena, og sender hann einum rikum bonda, sem Eirikur hiet, uppă Raumarike, herse ad nafnbőtum *(mm)*. Þangad fer Gestur. enn þeir Þorsteinn og hanns felagar standa upp um morgunenn. leita þeir Gests, enn finna hverge. seger eckian, ad eige mune þeim auded ad standa þar yfer hǿfudsvǿrdum hans. fara þeir vid so bued heim aptur, og þyker ferd sin allilla tiltekest hafa. Nockrum tima
1010. sidar fretter Þorsteinn hvar Gestur er nidurkomenn. fer nű þangad, og kemur þar einn morgun snemma, bar þă svo vid, ad Gestur var gengenn til vatns ad þvo sier, stőd sinn hverumegenn. Geste bră ei vara fyrer Þorsteine, enn Þorsteinn hǿggur med ǿxe sem hann hulde under skyckiu sinne til Gests, og stefner ă hann midiann, bar hǿgged űt af sidunne, skemdest Gestr lited, og var þad svǿdusăr. bonde vill þegar taka Þorstein og lăta drepa. Gestr bidur hann giǿre þad eige, seger ad Þorsteinn þykest eiga hefnda ad leita og mun mieꝛ þetta ꝼyrer einguſtanda ălengdar *(ss)* og fyrer bæner Gests og medalgaungu er Þorsteinn laus lătenn. og þijker hǿnum nű þesse ferd hălfu

---

1. enn—komner] *udel.* R. hvers—komner] *sål.* B, T: þeirra eyrendi A. 3. l. þ.] vilie þ. launa R *og opr.* T: honum *tilf.* R. 4. eige] ei A. 5. uppă] ă *ved rett.* T. 6. herse] *sål.* B, T; herser A, R *og opr.* T. 8. l. þeir] *sål.* B *og ved rett.* T; og l. A, R. enn] og R *og opr.* T. 9—10. standa—hans] *sål.* B, T; hitta hann þad sinn A, R *og opr.* T. 11. ferd sin] ferdenn B. allilla—hafa] *sål.* B, T; orden allframmkvæmdarlitel A, R *og opr.* T. 13. snemma] *sål.* B, T, R; snemindes A. 15. hveru-] hveriu- B, T. 15—17. Geste—sinne] Þorsteinn leggur auxe R. 18. skemdest] *sål.* B, T, R; skeindest A. 23. bæner] bőn R. og—Þorst.] *sål.* B, T; verdur þad ad Þorst. er A, R *og opr.* T.

ofrægelegre enn hin, verdur þo so bũnu ad una, og fer heim.

Gestur sier ad hann ma eige vid halldast i Norege fyrer umsätrum Þorsteins, og fer ad vore komanda sudur i Miklagard, og gengr þar ã mála med Væringium. ætlar sig þar helldur ôhulltare verda. Þorsteine kemur niôsn af þessu, og fer sama sumar ut til Miklagards. enn þat er sidr væꝛingia ok nordmanna *(ss)* at vera at leikum a daga, og gangast ad fãngbrôgdum. Þorsteinn gefur sig i flock þeirra. enn Gestur þecker hann nũ eige, bregdur og eige vara fyrer hônum. gengur Þorsteinn til fángs vid hann, og i þvi bregdur hann saxe undan skickiu sinne, og mvndar til hôꝼuds a Gefte *(ss)* enn so tõkst til, ad ã ôxlena kom, og var þ*at* ogeigvænlegt sar *(ss)* sannast hier hid fornmællta, at eigi ma oꝼeigum bella *(ss)* og skeindest Gestur lited. Væringiar hlaupa upp þegar, og er eige annars kostur enn Þorsteinn sie þar strax drepenn. þvi þad voro lôg hiã þeim ef annar veitte ôdrum bana tilræde, þã þeir voru at leikfange, skyllde sa ei fyrirfara nema lifenu. Geftr ꝼellir bæn at væringium *(ss)* og gefur þeim halft fe sitt Þorsteine til lifsgrida. seger þeim allann mãlavôxt og bidur Þorsteine lausnar. eiga þar og nockrir menn hlut ad, ad hônum være lif gefid

1011.

1. ofrægelegre] verre R. hin] fyrre *tilf.* A. 3. ma .. halldast] B, T; getur .. halldest A, R *og opr.* T. 5. gengr þ. ã mála] gefur sig þ. i lid R *og opr.* T. 8—9. væꝛ. ok n.] *Forbindelsen* væringiar ok nordmenn *skal ifg. citatlisten oftere have forekommet i grundteksten.* 14. Gefte] honum *citatlisten.* 16. hid fornmællta] *sål.* B, T; þad fornqvedna A *og opr.* T; ordtæked R. 17. skeindest] skemdist R. 21. ei— nema] *sål.* B, T; fyrergiôra A (skyllde—lifenu *udel.* R *og opr.* T). 23. lifsgrida] *sål.* B, T; lausnar A, R *og opr.* T. 24. lausnar] *sål.* B, T; grida A, R *og opr.* T. 25. og .. menn .. ad*(1)*] *udel.* R. være] *sål.* B, T; sie A. R *og opr.* T.

og gioꝛdu *þat þeir menn* er tæðu mále Þoꝛſteins at vilia Geſts er viſſu ættarfeꝛd Þoꝛſteins *(ss)*. Nü er Þorsteinn laus gefenn. bidur Gestur hann nu ad läta af ad sitia um lif sitt optar. þar hann meige siä ad hönum verdur ei auded, ad koma sier af dögum, og fare þad miog ad mälavöxtum, þvi hann hafe eige sakalaust veged Styr. Þorsteinn heitir þvi, enn bidur Gest ad vitia alldrei ä nordurlönd aptur, og þvi heiter Gestur og efnde. Er nu Þorsteinn ordinn felaus epter allt þetta, og gefur Gestur hönum fie til ferdar, og skiliast nu sätter. Fer Þorsteinn nü til
1011-12. Noregs aptur. og er þar næsta vetur epter. fer um
1012. sumared üt til Islands. og þyker frændum hanns ferden giæfulitel vered hafa. enn Gestur kemur alldrei ä nordurlönd sidan. Þotte þar dugande drengur er hann var, og er eige geted hvert nockud manna sie fra hönum komit[1]. Þorsteinn setst ad büe under Hraune epter faudur sinn, og biö þar alla æfe upp þadan. nü eru III. vetur lidner sidan Þorsteinn for utan i faudur hefndernar. og eru þeir Gestur ur sögunne.

Nü þyker Snorra halla male ad sier, þar Þorsteinn bar ei audnu til ad hefna Styrs. huxar nü um, hversu hann skule med hægasta mote og minstre mannhættu vinna ä Borgfirdingum, frændum Gests, er hönum höfdu undanskoted. Taka þeir nü til ad verda nockru övar-

[1] Synest þä Gestr at hafa militerad undir Basilio og Constantino.

3. gefenn] lätenn R. 3—4. bidur—ad*(1)*] seiger G. ad nü skule hann R. 4. optar] *udel.* R. 5. verdur] verde R; þess *tilf. opr.* T. 6. miog] *udel.* R. ad] effter R *og opr.* T. 13. üt *tilf.* B *og ved rett.* T. ferden] ferd hans R; næsta *tilf.* A. 14. vered] *sål.* B, T, R; orded A. 18. biö] er R *og opr.* T. 22. hefna Styrs] *sål.* B, T, R; koma framm hefndunum A.

are um sig, enn ădur, sidan svo miðg fralĭdur falle Styrs. So hafde tilbored ad þriŭ skip hðfdu komed af hafe um sumared sudur ă Eýrum. var eitt þeirra lekt og ðlldunges ofæranda ă siŏ. þat selldu kaupmenn Þorsteine Gislasyne. og þessa vard Snorre vis. Þă kaupstefna er sem ŏdust, sender hann fră Sælingsdalstŭngu tvo menn ă Eyrar sudur, ad niosna um heimaveru Þorsteins og Borgfirdinga. Annar þeirra var Kolskeggr *(mm)* ă Lambastðdum[1] og bidur þa ad giðra sem minst vart vid sig edr sitt eyrende nie leggia þar illt til nockurs manns. enn taka sem grandgiæfelegast epter ðllu þvi þeir heyra talad þessum mðnnum ad lŭtande. Þeir giðra so. eru þar II. nætur, og giðra litel kaup, rida hid skiŏtasta heim vestur ad Sælingsdalstŭngu, og segia Snorra ad Þorsteinn Gislason hafe keypt hid ofæra skipid, og ætle ad draga þad sundur ă midvikudag, enn sveitarmenn skulu flytia videnn heim ă mănadagenn næsta þar epter innan þriggia vikna. og sie Þorsteinn eige mannmargur heima um þessa daga. Snorre sende ord vinum sinum

[1] ellegar þad hefur vered Lambe edur Lambason ŭr Laxardal. þvi þó Lambe være hálfbróder Olafs pá, þá var hann 1006 med ad drepa Bolla, og circ. 1018. ad hefna hanns á Helga Hardbeinssyne, Laxd.s Cap. 38. et 43. — *Samf. XIX, 204, 226 ff* — og getur þad þvi stadest alldursens vegna. nema þad hafe vered Eyolfur sonur Snorra er bió á Lambast. á Mijrum.

1. -lĭdur] -leid R. falle] *ved rett.* vigi T. 3. af hafe] *først ved tilf.* T. 4. ofæranda] *sål.* B; -e A, T, R. 9. bidur þa] seger þeim R *og opr.* T. 10. edr] nie R *og opr.* T. nie] edur R *og opr.* T. 12. þvi] sem *tilf.* A. talad] ad *tilf.* A, R *og opr.* T. 13. ad] *udel.* A, R *og opr.* T. 17. þad] i *tilf.* A. 18—19. innan—vikna] seigia þeir þetta allt vid tiltekenn tijma R. 19. mannmargur] *sål.* B, T, R; margmennur A. 20. Sn. s. (sender B, R) ord] *medtages i citatlisten.*

og măgum ut i Eyrarsveit, *sem þar eru ă nafn nefnder. eige færre enn IV. og eige fleire enn VI.,* ad þ*ei*r ſkulo hittaſt þan*n* dag er VI. vikur ero
1012. til vetrar. en*n* Snorri ſendeꝛ at tvimanude sumars *(ss)* og skulu þeir hittast i Lækiarsköge i Dölum *(mm).*

yriar Cap. Snorre tekur dagverd ad midium morgne, og standa hestar þeirra södlader. hann atte III. sonu. het einn Halldőr, annar Gudlaugur, var hann þeirra ellstur, og Þorðr să yngste, var hann þă IX. vetra[1] og skal hann med fara. Gudlaugur var jafnan heima, og liet Snorre hann siălfann răda hvad hann starfa villde. var hann ei helldur miked laginn til vinnu. hann var sidprűdur og bænrækenn, og hiellt vel trű sina, ătte og ecke illt vid főlk. var hann þvi eige lyndes likur hinum brædrum sinum, enn þeir voru glens mikler, og köstudu fyrer þetta spotte ad hönum. Snorre gengur til kyrkiu, er hann hafde þar giöra lăted, skein þă től űr austre, og er hann gengur inn mæter hann Gudlauge, ætlar hann þă űt ad gănga, og hefur ă bænum vered epter veniu sinne. Snorre mæler. hvert hann vilie eige med sier fara ad hefna mődurfaudur sins. Gudlaugur svarar, ad hann ætle so mune vel mannad, ad eige þurfe sins lids vid, og hafe hann eige skipt sier af vīgaferlum hingad til. meige fader sinn răda þvi, enn hellst vilie hann þő heima sitia. Snorre mællte. eg hefe eige kallad ad þier um verk þin hingad til, og skalltu þeim sialfur răda upp fră þessu. og er mier vel um gefed,

[1] vide infra til 46[1].

12. siălfann răda] *sål.* B, T; sialfrădann A, R. 13. helldur] *udel.* R *og opr.* T. 21—22. m. s. f.] f. m. s. A, T, R. 23. ætle] ad *opr. tilf.* T. vel] *udel.* R *og opr.* T.

þŭ hverge farer, og ræker sidu þina. so hefur Snorre frăsagt, ad hann hafe alldrei slika manns ăsiŏnu sied, sem Gudlaugs sonar sins, þă er hann mætte hȯnum i kyrkiunne. hafe hann þă vered raudur sem blŏd ad siă i andlite, og hafe sier so sem nockur ŏgn af staded. Gudlaugur fŏr nockrum vetrum sidar til Englands, gaf fader hanns hȯnum fe med sier. geck hann þar i mŭnkaklaustur, færde sidugann lifnad, og þŏtte hinn beste klerkur allt til dauda-dags. Snorre ridur nu heiman og fylgdarmenn[1] hanns. hittust hann og hiner þar i Dȯlum sem răd var fyrergiȯrt. rida sidan aller saman sudur Brȯttubrecku. var þetta ă Laugardege. hallar þă miȯg ad kvȯllde, er þeir koma sudur af fiallenu. rida þeir þă fyrer ofan bæe. Þă mællte Snorre, eige þykeꝛ mieꝛ ad, þŏ nŭ kiæme þoka. rīda sidann sudur Hvītärsidu. þa var þoka yꝼir heꝛadenu og vindꝛ aꝼ haꝼe og ür vid *(ss)* lata þ*e*ir nu taka nidur heſta ſina og ægia *(ss)* rida þar epter nockra stund. tekur þa til ad ellda aptur og heida upp þokuna, og ſá tidende *(ss)* yfer heraded. eige var fleira manna heima ă bæ Þorsteins, enn syner hanns, pilltur einn og kona ſu er embættir ꝼe *(ss)* þar epter rīda þeir yfer ăna, og þă þeir komu so nærre ad sia mătte gripe vid bæ Þorsteins. spyr Snorre. hvert þeir siăe fleire enn III. hesta þar heima vid tŭned, so sem sier synest. Þeir segiast ei fleire

[1] Eyrb. seger Cap. 38. — *Lpz. s. 103.* — þeir hafe alls vered xx. og telur upp 4ra þă hellstu, sem þŏ er ŏliklegt þeir hafe so marger vered i þessare fluguferd.

1. s. þ.] þ. s. T, A, R. 3. þă] B, T; *udel.* A, R *og opr.* T. 15—16. eige—þoka] *sætningen er udhævet i teksten, dog alene i* A. 18. lata þ. nu] þ. lata *citatlisten.* 19—20. rida—þokuna] nŭ tekur ad h. þ. upp og e. a. R *og opr.* T. 20. yfer heraded] i heradenu *ved rett.* T. 21. heima] heim *opr.* T.

siă. Þa mællte Snorre ad eige mundu þeir mannmarger heima vera. rīda nű ad bænum, og er þă sol nyrunnen, og sia þeir slŏdena epter sier, er þeir giŏrdt hŏfdu um nottena yfer ăna. Þeir Snorre stīga af hestum sinum ă bak vid hűsenn, seger hann einum er med hŏnum var (*minner mig hiete* Þorðr) hann skule fara uppă skălaveggenn hægramegenn, þvi þar hefur hann spurt ad Þorsteinn liggur under, og seger hŏnum ad reita þekiuna, og slīta grased seint. og taka fast og jafnt i, lika sem hestur bite. madurenn giŏrer so. Þorsteinn vaknar og kallar til smalapilltsens, og seger hann mune ofskamt hafa reked hestana fră i giær kvŏllde, og skule hann fara ad reka þă. hann ansar ad eins og sofnar aptur. enn heyrer Þorsteinn ad eitthvad nagar þekiuna. kallar aptur til pilltsens, enn hann sofnar aptur. fer þă Þorsteinn ă fætur űt ad forvitnast um þetta, og er i linbrŏkum einum, og þă hann kemur ut űr dyrunum, litast hann um, og verdur vid eckert var, og vill nu skygnast ad vidar, i kringum hűsenn. i þvi bile hlaupa þeir Snorre ad hŏnum, er þar ecke ad sŏkum spurt, og eingu orde kemur hann fyrer sig. leggia þeir ad hŏnum IIII. i einu, kemur eitt laged i kvidenn og
1012. fellur hann strax[1]. draga þeir hann upp ad veggnum, og bida þar enn nű űti hliŏdlega. Leingest nű Þorvarde[2]

---

[1] Eyrb. Cap. 38. — *Lpz. s. 103* — setur vig Þorsteins um hausted 1008. kemur þad af þvi til, ad hűn hleypur yfer hefnda eptersoknena Þorsteins vid Gest, og þau ărenn.

[2] Eyrbs. — *Lpz. s. 103* — nefner Gunnar son Þorsteins, og mun þad rettara (nema fleire hafe vered *tilf.* T).

---

2. er þă] þ. e. A, R *og opr.* T 3. nyr.] upp *tilf.* A; nykomenn upp R *og opr.* T. 4. af] bake *tilf.* R. 5. ă—husenn] ad hűsabake R. 19. a. v.] v. a. A. 21. og—sig] *udel.* R. 23. hann(2)] nű *tilf.* A, R *og opr.* T. 24. enn nű] *udel.* A, R *og opr.* T. 26. þvi] *først ved tilf.* T. 27. eptersoknena] eptersokn A *og opr.* T. vid] *opr.* epter T.

(m. minner hann hiete so) ad fader hanns kemur eige inn, og gengur üt. kemur hann eingre vörn fyrer sig og fer ä sömu leid *(man eg eige glöggt hvert þeir vogu þar ad auke annann son Þorsteins, þö kannske þad hafe vered)*. Annar sonur Þorsteins var og heima, hiet hann Sveinn *(mm)* og var IX. vetra gamall. Lengest hönum faudur sins inn i bæenn, og heijrer eitthvad hark ute. veit og eige hvad um er. kemur hann ut i dyrnar, og er hönum svefn i augum. Snorri m*ællti* vid son ſin*n* Þoꝛd kauſa[1], ſer kötturin*n* müſena. ungr ſkal at üngum vega *(ss)*. Þordur[2] föstre hans mællte. þad skal alldrei ske, ad so üngur sveinn sie vegenn, og skulum vid under eins falla bäder. seger Snorre hann skule räda, þö sier sie grunur, ad sä sveinn mune einhversstadar höggva i ætt sina. bera þeir nü liken saman i kös þar i tünenu,

---

[1] Þordr kause er hier lätenn vera nögu üngur, þvi epter Eyrb. Cap. 37. — *Lpz. s. 101* — sende Snorre fader hanns hann üt til Fröd-är 1001. at setia dyradöm yfer apturgaungunum.

[2] Mun hafa vered Þordr Þordarson köttur, de qvo Laxd. s. Cap. 43. — *Samf. XIX, 228 ff* — (og Olafs saga Tryggvas. su þryckta i odrum parte pag. 89. a. þeirra sun [ɔ: Þordar Ingunarsunar oc Gudrunar Usvifursdottur] var Þordr köttr, er fostradi Snorri godi, hanns sun var Stufr skalld *tilf.* T).

2—3. kemur—fer] fer hann R. 3—5. man—vered] *sål.* B *og ved rett.* T; man eg eige ad þeir væge þar fleire menn A; m. e. e. hvört hinn þridie för eins, þo m. m. þad væri R; man eg eige hvert þeir væge enn nu einn mann ad auke hinna [*ved rett.* ad þeir vogu þar fleire menn [*ved rett.* einn mann ad auke] *opr.* T. *Den efterfg. fortælling viser, at foruden faderen to sönner må være dræbte, men ifg. Eyrb. dræbes kun én sön.* 5. Annar . . og] þridie R. Þst.] hans R. 7. sins] og brædra *tilf., men atter slettet* T. 11. ungr—vega] *mgl. i citatlisten og* R, *står i* T *tilf. under teksten.* 14. s. Sn.] Sn. s. A. 16. i] eina *tilf.* A, R *og opr.* T. 19. setia] *opr.* heya T.

skiliast vid so bűed, og hrada sier i burtu. var þetta ă litille stundu giŏrt. lysa vigenu ă næsta bæ. rīda nű upp med ănne, og yfer i Hvitărsīdu, og upp fră bæum. stiga þar af hestum sinum og taka atfang *(ss)* og leggiast nidur og hvila sig og hesta sīna. Fylgiurum Snorra þyker þetta ŏviturligt, ad leggiast nidur i grashŏgum, skamt fra bæum. Snorre seger, eige muni tilsaka. liggia þeir þar framm yfer middege og finna smalamann einn. Snorre bidur hann bera qvediu Borgfirdingum fra Snorra Goda. og segia þeir hafe nű giort sier greidara fyrer enn næst. rīda sidan vestur fiŏll, og hver heim til sin, og þyker fŏren vel hafa genged. Nű er ad segia hvad giŏrest ă bæ Þorsteins. kona hanns kemr heim űr sele sama Drottins dags morgun, litille stundu epter þat þeir Snorre eru burtridner, og ætlar ad færa þeim fedgum hreinar skyrtur. tvær dætur hennar űngar eru med henne. rīda þær nű ad tűngardenum, og stīga þar af bake, og bidur hűn þær ad bīda sin þar. hun gengur heim ad bænum og sier þar vegs um merke, og þă hűn hefur lited ă hverier þar liggia vegner, gengur hűn burt, og stīgur strax ă hest, og getur ei um fyrer þeim, hvers hűn hafe heima var orded. Þær spyria hvad vallde hűn kome so skiott aptur. hun qvad eyrindid eige hafa krafed leingre dvalar. ridur nű sem skiotast til næsta bæar, sem heiter Kellda (*minner mig, helldur enn*

5—6. Fylgiurum—þetta] *sål.* B; Fylgdarmenn Sn. telia þ. A; Fylgdm. Sn. segia. ad þetta er R *og opr.* T, *men rett. til* Fylgiurum mŏnnum(!) Sn. þyker þesse breitne (*med efterfg.* ŏviturligt!). 7. skamt—Sn.] hann R. Sn.] enn Sn. A. 10. segia] *udel.* R *og opr.* T. 12—13. þyker—genged] þykiast vel hafa syslad *interlinear-tilf.* T. 18. stīga] fara R. 22. hvers] *sål.* B, T; hvad A, R *og opr.* T. 23. var orded] *sål.* B, T; sied A, R *og opr.* T. 24. qvad] *sål.* B, T; qvedur A, R *og opr.* T; ad *tilf.* R *og opr.* T. e. hafa] hafe e. R *og opr.* T. 25. leingre] meire R. dvalar] *sål.* B, T; tafar A, R *og opr.* T. sem sk.] strax R *og opr.* T. 25—26. t. n. b.] ad n. bæ R.

Kluka *edur* Lækur) og hitter þar klerk einn, frænda sinn, sem *(mig minner)* Elldjärn hiete, og seger hönum tidendenn. bregdur hann vid strax, og tekur menn med sier ad siä lïkenn, sender bod ä næstu bæe, og flygur nü þegar þesse vidburdur um Borgarfiörd, og er ad vörmu spore fared ad leita Snorra, og þeysa vestur um Hvitärsidu, þann veg er lïkast þötte hann rided hefde, og hafa þeir eige af hönum. Fiell þeim nü allïlla er Snorre geck so ür greipum þeim, og þä enn fremur, er þeir friettu hann hefde leiged þar i büfiärhögum um dagenn, og virdest þeim nü Snorre hellst til slægur orded hafa. Settu þeir þä i lög sin, ad hver madur skyllde vera skylldur ad leita strax um landeign sina ad veganda, ef vig være vaked innanherads. lidur nü veturinn epterkomande og framm ad alþinge, og büa þeir til eptermälenn Borgfirdingar. og oru eigi þeir aldauda *(ss)* er fylgdu ad þeim mälum. Eru nü þesse mäl uppehöfd ä alþinge, voru þat 1013. marger er tægia villdu Kleppjarne *(ss)* frændur hanns *Eyrbs* og viner, en Snorre helldur svare vegna manna sinna, og er hann liüfur ad svara feböturn. gengur sä domur ä mäled ad vig Styrs og Þorsteins skule fallast i fadma, enn syner Þorsteins bætter ccc silfurs *(mm)* og

---

1. edur Lækur] *udel.* R; *dette er dog vistnok det rette, da nabogården til* Bær *er* Varmalækur. 3. bregdur] fer R *og opr.* T. vid] *udel.* R *og opr.* T. 4. sender—bæe] *udel.* R. 6. ad—spore] nu þegar R, þ. *opr.* T. þeysa] *sål.* B, T; þeysast A; rijda R *og som variant* T. 9. er] *sål.* B, T, R; ad A. so] *udel.* R. 10. friettu] *hertil synes nærmest citatlistens* fragu *at måtte svare.* 14. vaked] veiged R. 15. v. e.] sä vetr R *og opr.* T. 16. büa—eptermälenn] *Til denne sætning synest nærmest at svare citatlistens* menn büa mal ä hendur vegundum oþ vig Þorſteins. 18—20. voru—viner] *sål.* B *og som marg.-tilf.* T (*dog* tædu *for* tægia villdu *og intet* ss); *udel.* A, R. 20. en Sn. h.] *sål.* B, T; og h. Sn. A, R (h. nü) *og opr.* T. vegna] *udel.* B.

og hiellt Snorre uppe fesektum fyrer menn sina. skulu IIII. þeirra *(mm)* fara af lande burt og vera fyrer utan III. vetur. greider Snorre bæturnar ä sama þinge, enn hiner fara samsumars ütan er til voru dæmder. lyktar nü þannen þessum mälum ad sinne.

Af heidarvigum.

Gudmundr[1] het madr, hann biő i Asbiarnarnese ä Vatnsnese. Gudmundur hafde vered hin röskvaste dreingur, enn var komenn i elle, þä þesse saga giörd-est. hann atte III. sonu. Hallur hiet sä ellste. Barde[2]

---

[1] Gudm. var Sölmundarson. Sä Sölmundr var Eylifsson og biö i Asblarnarnese fyrer son sinn Gudmund. hanns dötter var Þuridur gyda, syster Gudmundar. hana ätte Þorsteinn Ingemundarson ä Hofe i Vatnsdal. Þeirra son Ingolfr fagre, hanns dotter Iörun er ätte Asgeir ædekollur ä Asgeirsä, fader Kalfs, og Hrefnu, er Kiartan Olafsson atte v. Vatns-dælas. et Landn. p. 93. og 96. — *Ísl. I, 180, 187-88* —. Lax-dælas. Cäp. 20. — *Samf. XIX, 104* — seger ad Gudm. eign-adest Þuride döttur Olafs pä. Þeirra syner Hallr. Barde. Steinn og Steingrimr. enn dætur Oluf og Gudrun. Þuridr var skapstör og skörungr mikell, so sem i þessare sögu mä sidar siä.

[2] Hann er kalladr Vigabarde Landn. p. 96. — *Ísl. I, 188* — og eins i Vatnsdælasögu.

---

1. -sektum] B, T (fiars.); -bötum A, R *og opr.* T. 4. ütan] ut *opr.* T. 7—8. ä Vatnsnese] Vatnsnes *omfatter egl. ikke* Åsbjarnarnes, *som ligger i nabobygden mod øst* Vestrhóp (*eller* Víðidalr?). 8. hin] meste garpur og *tilf.* A. 9. þesse —giördest] hier var komed sögunne R *og ved interlin.-tilf. men slettet* T. 10. Hallur—ellste] *Om ham har citatlisten* Hallr Gudm. s. var nu fulltidi at alldri. 21. so] *tilf.* B, T. 22. siä] Möder Sölmundar var Þorlaug dötter Sæmundar hins Sudreyska, fostbrödur Ingemundar hins gamla seger Grettes saga — *NO. s. 72* — *tilf.* T.

annar. þridie Steingrimr. Hallur var i kaupferdum jafnan, spakur ad vite og hinn beste drengr. So bar vid þā hier var komed sögunne, ad hann var staddur i Norege sem optar, næsta sumar epter vig Þorsteins. I Biörgvin *(mm)* voru fyrer þeir Harekssyner, og spyria þar til Kolskeggs, sem fyr er geted ad fylgde Snorra ad drāpe Þorsteins. Þā Hārekssyner urdu hanns varer i bænum, leitudu þeir hanns, ad þeir giæte hefnt ā hönum fyrer vig Þorsteins. hann var og māgur *(mm)* Snorra. Kolskeggr leitar undan, enn þeir nā fiārhluta hans enn hönum eige. Þetta var um vored. er hann nū felaus 1014. og farþurfe, falar allstadar far enn fær hvergi. hitter Hall og bidur lids, qvartar um hrakning sinn og vandrædi. Hallr gefr hönum skip sitt og nockurn kaupeyrer, so hann kemst undan og fer til Englands *(ad mm)* Hallur leitar sier nū fars til Islands og fær hverge, fer hann ūt til Þrandheims, og finnur þar mann er Þorgils hiet. Þeir höfdu ātt felag saman fyrre, enn voru þā skildir. Hallur bidur hann fars. hinn tekur þvi treglega. Hallur mællte, ad hann vænte best til hanns

1. Steingr.] *For dette navn har åben plads* T, R; *som note tilf.* T: kannske Eyolfur sem Grettiss. Cap. 34. — *NO. s. 81* — nefner og seger ad Egill sonur Audunar a Audunarst. atte döttur hans Ulfeide. Hann hefur att þann fiorda son ad auke sem siā mā af Grettess. C. xxxi — *NO. s. 73*—er hier fyrir aptan stendur i notis. *(Hermed sigtes til JO.s slutningsbemærkn.).* 2. spakur] madr *tilf.* T. 4. vig] *sål.* B, T; fall A, R *og opr.* T. 5. Hårekssyner] *Ikke tidligere nævnte, men sagaens begyndelse var allerede i 17. årh. tabt. Lndn. — Ísl. I, 70 — nævner landnamsmanden Örn den gamle på Hárekssta∂ir i Norderådal, og udgiveren af Heið. (Ísl. II) formoder, at de har været dennes sönnesönner, idet altså gården må tænkes benævnt efter faderen.* 8. hanns] *Her ender uafsluttet* R. 9. mm] *ved tilf.* T. 10. -hluta] hlut B. 13—14. vandrædi] *sål.* B, T; bāgende A *og opr.* T. 14—15. Hallr—Englands] *Efter citatlisten at dömme hører snarest til dette stykke sætningen* at honum kvaz þar þickia miklu meiri måldeili ā *og måske det efterfølgende* fe til farningar. 19. voru—skildir] *sål.* B, T; höfdu þā skiled A *og opr.* T.

drengskapar, þvi þeir hefdu mællt þad fyrrum þä þeir voru i felage saman, ad hveruger ſkyllde hendur vid ôdrum begia *(ss)* ef annar þyrfte hins lid i naudsyn. Þorgils lætur þä til leidast, ad hann fäe fared, þö ei med ôdrum koste enn hann kaupe skiped hälft af sier, og þetta giôrer Hallur. Härekssyner spyria ad Hallr hefur undan skoted Kolskegg, og sie skipradenn hiä Þorgils. siä þeir ad þeir hafa mist mannsens, og snüast ad Halle. verda þeir Hallr sidbüner, og so skiött sem byr rann ä, leggia þeir üt under ey þä i Þrandheimi er Fölskn heitir, og liggia þar nockurar nætur fyrir byr. Bönde einn litill biö i eyunne. hann var vitlitell og vesalmenne. hann ätte þar allgödann skög. Skipveriar þeirra Þorgils föru þangat, og hiuggu sier efnivid, enn bönda likade illa og knurrade um. Þeir Härekssynir fä niösn af ad þeir Hallur liggia under eynne. taka sier nü litenn bät og röa þangad VIII. saman frä skipe sinu um nött, upp ad eynne, annars vegar. tala vid Bonda og spyria hversu spaker kaupmenn sieu, edur hvert styrimadur sie a skipi jafnan. hann seger þeim allt af lietta, ad þeir sieu öspaker og giôre sier miklar skemder ä skögi sinum, enn Hallur banne þeim, og þvi sie sier best til hanns þockad. Þeir läta sem þeir eige leyndarmäl vid Hall ad tala. slä til kaups vid bönda, og gefa hônum hälfa môrk silfrs, ef hann gete komed Halle ä sinn fund, so eige sieu adrer vidstadder. Bonda grunar ad hier mune prettur underbüa, enn þyker þö fagurt fied. tekur vid og lofar þessu. fer þar epter til Halls og hrösar godmennsku hanns, er hann banne ad spilla sköge sinum. vilie hann nü launa hônum med þvi, ad gefa hônum lof til ad hôggva sem hônum likar, þar bestur er skogurinn, og skule

1. drengskapar] *sål.* B, T; hialpar A *og opr.* T. 3. begia] beigia B, T. 6. þetta] þat *ved rett.* T. 10. rann] kom *opr.* T.

hann koma med sier. Hallur gegner þessu falega i fyrstunne, leidest þő til vid fagurmæle bonda, og fylgest med hȯnum i riodur eitt þar bestur var skőgur. eige hȯfdu þeir þar lenge staded, ädur bonde gengur frä Halle, skilur hann þar einann epter, og lætst hafa nockurt naudsynia eyrendi. enn þä bőnde er burtu, hlaupa þeir Härekssyner aller saman ur launsatrenu ad Halle og vega þar strax ad hȯnum, so þar skipte engum ordum, og engre vȯrn kemur hann fyrer sig. vega þeir hann þar. hylia hræ hanns, og rőa þar epter i skyndingu burt. Skipverium Halls þyker seinka apturkvomu hanns. spyria bőnda hvar hann hafe skilest vid hann, enn bőnde lætur sem hann hafe genged frä sier i skőgenum, trűa þeir hȯnum illa, taka hann og kűga til sagna, so hann verdur at läta hid sanna uppe. visar hann þeim hvar hann geck seinast frä hȯnum, finna þeir Hall þar daudann og dysia hann, enn festa bőnda þar jafnskiőtt upp. Härekssyner þykiast nű nockru hafa ä veg komed um hefndernar. fara sem fliőtast sudur med Noreg, og allt til Danmerkur, og ad älidnu sumre briőta þeir skip sitt i spőn vid Iotlands sidu, so eingenn komst af. *Cap.*

Þorgils sier ad torsokt mune ad leita vegandanna. tekur fiär hlut Halls allann og hirder, og lætur i haf þa byr gefur. fä þeir um sumared mőtvidre stőr, og eiga harda og länga utevist. um vęturnætur taka þeir hȯfn i Austfiȯrdum i Vopnafirde, og vistar Þorgils häseta sina þar i kringum sig um veturinn, og leggur rikt under vid þä ad leyna dauda Halls. hann var madur spakur og hægferdugur. Um sumared fer hann 1015. til þïngs, og hefur med sier fie Halls. hafde þä eing-

3. skógur] skogurinn A. 5—6. hafa—eyrendi] *sål.* B, T; nockud hafa erenda A *og opr.* T. 22. komst af] *sål.* B, T; afk. A *og opr.* T.

inn spurt þesse tidende. Gudmundur fader Halls var ă þinge. þegar lĭdur ad þĭnglokum, gengur Þorgils einn dag til lôgberges, og hefur þar upp alla saugu um vig Halls, enn hăsetar hanns sanna med hônum. hefur hann þar fe hanns og vill afhenda. Þesse fregn fær Gudmunde so mikels harms, ad hann gengur þegar til bŭdar sinnar og leggst, enn Barde er fyrer svôrum. Spyr hann Þorgils, hvi hann hafe leynt þessu so lenge. Þorgils qvad sier synast þetta măl til nŏgra vandræda horfa, þŏ eige hefde hann þess fyr geted, þar sliker menn ættu hlut ad. Þar med hefde hann viliad bida þar til bærest sônn afspurn um þesse tĭdende af ôdrum mônnum. Barde qvad hann giort hafa viturlega og heſur þŭ haſt vel og dꝛengiliga ŭr þeſſum mălum *(ss)* bydur hônum ad eiga fie Halls, sem hann medferdes hafe, enn Þorgils neitar þverliga, og vill eckert af hafa, seger ad so kunne falla, at þeir þurfe sialfer fiărs sins, um þad þetta mál sie til lykta. Barde vill hann hallde þă hălfu, og þad verdur af. Þă Gudmundr kemur heim af þĭnge spyr Þuridur kona hanns, hvad tidenda sie af þĭnge. hann andæpte mædelega, og qvad vĭsu um frăfall sonar þeirra. hŭn ansar med annare. Leggst þesse harmur so miôg ă Gudmund, ad hann lifer ei leingur enn mănud. Um hausted ber so vid einhveriusinne, ad Barde hefur settst i sæte þad, sem Hallur var vanur i ad sitia, þă hann var heima, og sat hann þă þeirra brædra efstur. mŏder hanns kemur inn, og þă hŭn sier þad rekur hŭn hôn-

---

5—6. Þesse—harms] G. fær þetta s. m. *opr.* T. 10. þess —geted] lated þad vid vedre vaka *ved rett.* T. 13—14. og —målum] *Ifg. citatlisten skal grundteksten kort efter have indeholdt udtrykket* vel haſt aſ þeſſu mále. 17—18. so—sins] verda kunne þeir þ. f. s. med *opr.* T. 18. f. s.] s. f. B. 20. Þuridur] *opr.* Þorny *eller* Þorlaug T. 25. hefur settst] *sål.* B, T; setst A *og opr.* T.

um gilldann kinnhest, og skipar hönum ad skreidast burt ur sætenu sem brädast, og vera eige so diarfann ad setiast i sæte Halls medan hanns sie őhefnt. Barde seger so skule vera. Um hausted fregna menn nű allstadar ad þesse tídende um vig Halls, og drucknan Härekssona. Þyker nű mörgum miked vandast vid þad mäled. Þorgils sellde skiped häsetum sinum, og liette kaupferdum, tők sier bű i Borgarfirde, og ſettu Giſlungar nockut űꝛa vid h*onu*m *(ss)* hefur hann þat til tals vid þä, og qveðꝛ þ*e*iꝛ eigi ſig einſkis at kunna *(ss)* verdur ad þvi lited mark ad so stoddu.

Nű er þar til máls ad taka, at Barde hugsar um eptermæled og þyker eigi liett til ad rada um hefndernar. Þorarinn[1] hiet maðr spakur ad vite og framm-

---

[1] Hanns forelldri v. Landn. p. 95 — *Ísl. I, 186* —. Systur hanns Þordise Þorvalldsdöttur åtte Halldor son Snorra Goda, og er þvi ei furda, þött Snorre hafe veitt þeim Viddælum at Heidarvígunum. enn ad sä Þorarin Spake Laxdælagode — *ɔ: Langdælagoði* —, sem Bandamannasaga um getur, sie same og þesse, synest eingannveigenn geta stadest, hverke vegna alldurs (þvi hann verdur ofgamall ef þesse og så er hinn same) nie ættar. þar er hann sagdur Ospaksson, Höskulldssonar, Kollssonar, enn möder Þorgerdr dötter Egils Skallagrimssonar. sem ei kemst heim vid Laxdælasögu, þvi Höskulldr åtte aungvann Ospak fyrer son, helldur Olaf sc. på, og kemst þad þå heim, nema i þvi ad Laxd. s. nefner eing-

---

2. sem br.] hid skiötasta *opr.* T. 4. fregna] *sål.* B, T; fretta A *og opr.* T. 5. vig] *opr.* fråfall T. 5—6. og drucknan] *sål.* B, T; einnen um fråfall A *og opr.* T. 4—6. Um—Hårekssona] *Her synes citatlistens* at komaſt vid vedre *at kunne passe.* 9. Giſlungar] *Angående denne slægt sml. s. 59 anmærkning 1 og s. 62*[19] *med tilhørende note.* 14. og —hefndernar] *sål.* B, T; *udel.* A *og opr.* T. 26. sc.] *udel.* A.

synn, er biő a Lækiamőte i Vydedal. hann var fostre Barda. Nű līdur framm ad alþīnge, sumared epter.
1016. Um leid Barde rīdur ă þing finnur hann Þorarinn fostra sinn at măle, og spyr hann nű hversu reisa skule măled. Þorarinn mællte. þier eiged um mikenn vanda ad mæla, og þarf hier þolenmædes vid, þvi marger eru jafnan[*ir*] at frændfeme *(ss)* rædur hônum ad bidia Harek bőta fyrer sonu sina, ă næsta alþinge, og þő hann făe engar bætur, meige hann eige lăta sier leidast, ef hann vilie sinum rădum at hlyta. og mune aller þetta vel virda. Barde hefur upp þessa bőtabeidslu ă þinge. Hărekr var eingi oꝛdamadꝛ *(ss)* hann hafde þă brugded bűe og afsalad fie sitt allt brődur sinum Kleppjarne. Svarar hann þvi, ad hann hafi nű eingi fiăr forrædi, og gete þvi eingar bætur gollded. visar hann þvi măli til frænda sinna, og fær Bardi ecke frekara svar ad þvi sinne, og fer
1017. vid so bued heim. Annad sumar leitar Barde enn răda til Þorarins, svarar hann, ad ă sômu leid skule adfara sem hid fyrra sumared. qvedur hier þurfa þolinmæde vid ad hafa, og mune hid þridia sumared verda

---

ann af sonum Olafs med Þorarins nafne, og ei annann af hans vandamônnum, enn Þorarinn son Bărdar Hôskulldssonar, og kann þad ad so miklu leite ad komast heim, so og ad hann er lătenn þar vera samtida Hermunde Illugasyne og Geller, nema hvad ættartalan er oriett, so og ad hann kallast Laxdæla gode, og er þvi undarlegt, ad Bandamannasaga lætur hann vera nordur i Vydedal, edur Hűnavatnsþinge. *Bandamanna saga kalder ikke Þórarinn „Laxdœla“, men Langdœla, godi.*

5—6. þier—mæla] *udhævet og forekommer i citatlisten.* 7. jafnanir] *sål. ifg. udg.s konjektur Ísl. II, s. XXXVII;* jafnan *både her og i citatlisten JO.* 10. at hlyta] *opr.* framfara T. 12. Hărekr] hann *citatlisten.* 13. þă] *ved tilf.* T. 15. nű] *sål.* B, T; *udel.* A *og opr.* T. 27. e. þ.] þ. e. A, T. 28. nordur] *sål.* B, T; *udel.* A.

vissara, hvar þeir skule adgang eiga, ef epter hugbode sinu fer, en*n* nü ſieu marger jaꝼnkomneꝛ ad ꝼrændſemi *(ss)* Barde giörer so. hefur enn upp þetta mäl ädur þînge slitur, og talar ä þessa lund: mönnum mun kunnigt, at ver eigum oꝼ mikel vandræde at vera *(ss)* þar nü er sannspurt, ad Hallr brodeꝛ minn er liꝼi minnr *(ss)* beiddunst ver böta af Hareke födur vegandanna i fyrra sumar, og var oſſ eingi urſlit veitt *(ss)* og mun þvi flestum virdast ad ver berum skardan*n* hlut ꝼ*yr*i*r* ydur *(ss)* nü itrekum vier sömu beidne, ef þier vited hveriu nü skal helldur svara. Hareks var ec*k*i vid koſtr og stod h*onu*m elle *(ss)* enn hverr hinna sem ä þingi voru, stungu höfdum hver ad odrum, og för allt ä sömu leid sem hid fyrra sumared, enn allur þingheimurinn lofade hversu spaklega var ad mälenu fared. Gisle[1] het madur sonur Þorsteins *(ad mm)* hann var i kaupferdum laungum oꝼlati *(ss)* mikill og övar i ordum. Þetta haust kemur hann üt. fer heim i Borgarfiörd til frænda sinna og fretter af þessum mälum. Þridia sumar adur Barde fer ä þing, ridur hann heim ad Lækiamöte, og spyr

[1] Hvert sem þad hefur vered Gisle sä er Gretter hydde, og Grettes-saga umgetur Cap. 58. — *NO. s. 133* — og er þar sagdur sonur Þorsteins Gislasonar, er Snorre gode let drepa. Þö getur þad stadest vide appendicem.

2. en*n*—marger] *ikke medtaget i citatlisten.* 5. ver eigum] *hertil svarer i citatlisten* eiga. 7. Hallr — er] *hertil svarer i citatlisten* at vera. 8. Hareke] Harek A, T. i] her i A. 9. var—veitt] *citatlisten opfører* at veita e. u. 10—11. ad—ydur] *citatlisten opfører* ſk. hl. ad bera ꝼ. ödꝛum. 12. H. var] hans er *citatlisten.* 17. Þorsteins] *opr.* Hareks T. *Ham kan muligvis gælde citatlistens* vel borin*n*. 26. þad stadest] *sål.* B. T; so vered A *og opr.* T. *Henvisningen til appendix gælder JO.s slutningsbemærkninger.*

Þorarin hversu nű skule ad fara. Þorarin mællte, ad nű yrde hann enn ad bidia bőta sem fyrr. skyllde hann eige optar råda hônum til þess. sagde nű vera þann mann komenn, sem hann hefde epter beded. enn þad var Gisle, spyrſt mier ſva ꝼra Giſla *(ss)* at hann er bradſkeyttr til mals at taka ꝼrigiarn *(eige vard ôdruvis lesed)* og oꝼ kapp (*forte* ofurkapps madr) *(ss).* Seger mier so hugur um, ad hann mune einhveriu þvi svara, ad audgengara verde ad målenu epter enn adur. Barde qvad sier þykia miked fyrer ad bidia þå å nij bőta, enn qvad þad munde þo verda vera, þvi hanns råd mundu sier til besta koma. Narfi hiet maðr, frændi Gislunga. hann var meste illhreisingur og ofstopamadur, ramur ad afle, lygenn og őjafnadarfullur ad ôllu. vid alla menn lynte hônum illa, enn þő verst vid frændur sina. barde hann å mônnum. ef hann feck eige þad hann villde, og tők af þeim er hann måtte, var hann i ymsum stôdum um land, og unde hverge. Þorarin bad Barda fyrer kost og mun, ad få þann mann nordur med sier, ef hannn være å þinge, og kvad til nockurs koma munde. Barde kemur
1018. å þing. þar er Gisle og fleire frændur hanns Borgfirdingar. Barde gengur til Lôgberges einn dag å midiu þinge, og mæler. Svo er vidvaxed *(ss)* ad eg hefe her tvisvar beded bota fyrer vig Halls brődur mins, beidde mig þar naudſyn til *(ss)*, og var i hvert-

1—2. mællte—ad] red hônum *ved rett.* T. 2. bôta] enn *tilf.* T. 3. sagde] hann *tilf.* A. 4. enn] *udel.* A *og opr.* T. 5. sp. m.] m. ſp. *citatlisten.* 6. ꝼrigiarn] *Hvis ordet virkelig har foreligget således i grundteksten. må det stå for* frýgjarn. 7. og] *udel. i citatlisten.* 10. adur] *sål.* B, T; vered hefur A *og opr.* T. 11. å nij] *sål.* B, T; enn A *og opr.* T. 13. Narfi] *Membranfragmentet viser, at det rette navn er* Torfi (Lygi-T.). 14. ramur] *opr.* hinn sterkasti T. 19. unde] *sål.* B, T; eyrde A *og opr.* T. 26. b. m. þar] m. b. *citatlisten.*

tveggia sinn gefenn litell gaumur ad måle minu. Nű synest mier þar nockurrar urgreidslu von er þű ert Gisle, so eg þurfe eige lengur ad velkiast i þessum vafa, munu og flester þad mæla ad vier eige fórum med mikille freku ad målenu, og er ydur þvi skylldara gődu ad svara. Aungver ansa fyr enn Gisle. hann mæler og stydst å spjőtskapt framm. Vier munum verda nockru ad svara alls þű rekr þitt erende *(ss)* og þű heᵳr berliga å mig kvedit. þo eg þykiſt nockud þver kominn vid målit *(ss)*. I fyrra sumar å Englande var eg i þeim stad er heiter ad Þűfusteine *(edur eitthvad kendt vid stein)* þar sat eg å torge, og hafde nockru silfre ad veria. lå þar hiå mier siodur einn, sem i voru VII. merkur sylfurs. ridu þar um torged nockrir őſkynſamer menn *(ss)* og vard einum þat fyrer, at hann kynteſt til vid mig *(ss)* og stack spioti sinu vid siőd minum, og rende uppa, og reid med þad burt. hafda eg ecke þar af. visa eg þier þar til brődurgiallda, þyker mier þat at glīku *(ss)* sem þetta mål, þvi þad sylfur tel eg vera a vandar veiᵳi *(ss)* og munum vieꝛ þar eige aunnur ᵳe til leggia *(ss)*. Eidur mællte Skeggiason. segia ſkal þurſi eᵳ hann ſitur nockvidr vid elld *(ss)* og er illa og őviturlega under teked, at ſvo ſtörir menn ſem nű eigu hlut ad. Gisle svarar. hier sannast þat sem mællt er. nyſir[?] *(vard ei ódruvis lesed)* ᵳiarri enn ver ſialldan, og er þad þin ad von, ad hallda svo svare frænda

5. er] *udel.* B, T. 9—10. þo—nockud] *udel. citatlisten.* 15. őſk. m.] oſkynſamr *anfører citatlisten.* 16—17. hann—mig] kynnaſt v. einhvern *citatlisten.* 19—20. þyk. m. þ.] þ. þyk. m. *citatlisten.* 20—21. þvi—eg] at *citatlisten.* 21—22. munum—eige] e. m. v. þ. *citatlisten.* 26—27. ad ... ſialldan] „ss“ *mgl. efter bægge sætninger, men de er fremhævede og forek. i citatlisten.* 26. nyſir] *Af citatlisten og bog-*

(mm)[1] þinna, sem nű mä heyra og hleypur i brĩxlyrde vid Eid. nű mællti Eidur: eige hyrdum ver at ſkattyrdaſt vid þig *(ss)*. giðra nű menn mikenn rőm ad mäle Barda, og þyker þűnglega svarad, med sliku spaklæte sem þessa er beidst.

Cap. Helga hiet eckia űng. hűn biő vestur i Dðlum *(mm)* hennar bad madur sä er Grimur *(mm)* het nordan űr Eyjafirde. konan var i ætt vid Kleppjärn. madurinn var ä alþĩnge, og var hðnum konan fðstnud. skyllde brullauped standa um hausted halfum manude fyrer vetur *(mm)*. Barde kom eitt sinn ad büd Kleppjarns, og mælltu þeir þar mundmälum *(ss)*. Þar sa Barde Narfa, og kom Barde sier brätt i tal vid hann, og bydur hðnum heim til sin, og þad þäde Narfe. Þä Barde kemur af þingi talar hann vid Þorarin, og seger hðnum af mälum sinum, og sier þyke þűnglega ähorf-

---

[1] Þeir Gislungar er ad sia af sðgunne ad hafe vered ad visu venslader vid Illuga svarta, ef eige Eid. enn Illuge åtte Ingebiðrgu dottur dottur Midfiardar Skeggia, systurdottur Eids v. Landn. p. 53. et 88. — *Ísl. I, 111—12, 170* — et Laxds. C. 4. — *Samf. XIX, 11* — og er þvi ei ad undra, þött Gisla þætte skyldug lidveitsla Eids. Enn i þessare sðgu man eg ei at væru nockrar ættartðlur Gests, edur Borgfirdinga, og mun þad hafa undangenged, eins og vant er i sðgum, og vered i þvi tapada styckenu. *Gislungernes slægt, som oftere nævnes, stammer muligvis fra landnamsmanden* Þorgautr á Þorgautsstǫðum í Hvítársíðu, *som havde to sönner af navnet* Gisl. *Se Ísl. I, 67.*

---

stavtrækkene, som öjensynlig skal gengive originalens former (*navnlig i* A), *ses, at JO. har været i tvivl, om her skulde læses* uylir *eller* nyſir, *men at han — hvad også bogstavtegnenes form bestyrker — snarest formoder* nyſir.

1. (mm)] *udel. A.* 2. nű—Eidur] *ikke fremhævet, men forekommer i citatlisten.* hyrdum] *ordets normalform er* hirðum. 10. um h.] *står sidst i sætningen i* A. 12. þeir] *udel. citatlisten.* 24—25. undangenged—styckenu] vered u. (i þvi t. st.) eins og v. er i sðgum A *og opr.* T.

ast. Þorarin mællte. nũ er so komed sem eg villde. er þ*at* nu i þreytt at ſo ſyneſt vitrum m*onn*-*u*m ſem ockur *(ss)* og er nũ ovandara enn fyrre, ad siä hvar ad skal gänga umm hefndena. Barde bad hann fyrer siä. Sä madur var þad sumar i þingfờr med Barda sem Þordur het, bőnde ä Marstodum i Vatns dal. hann atte tvo hesta alhvita, nema á eyrunum þar voru þeir svarter. Þőttu hờnum hestarner slikt metfie, ad hann villde þä eige missa fyrer adra hesta. þad haꝼde Þorde orded til ꝼar reks, at heſtar han*n*s badir voro i bꝛottu *(ss)*. Narfe verdur eptir ä Lækiamőte. tekur Þorarin ä mote hờnum bädum hờndum, so Narfa þyker leika i lynde. Þorolfur hiet madur er biő ä Sleggiulæk i Borgarfirde. hann var nũ miờg hnĭginn ä hinn efra alldur, er saga þesse giờrdest, enn hafde vered hinn gilldaste garpur i- æsku sinne. Konu ätte hann sier. voru þau alltid ősamþyck, so sitt villde hvert. var hũn odmalug miờg og medallage vitur *(ss)* hann ätte vopn gőd i hyrdslum sinum, er hann hafde eige ähallded sidann hann liette vigaferlum. Nockru sidar kemur Þorarin ä tal vid Narfa, og spyr hversu hờnum sie vingad vid frændur sina. hann svarar ad litell sie vinskapur þeirra ä millum. muntu vilia ſlä kaupi vid mig *(ss)* seger Þorarin. mier er sagt ad Þorolfur frænde þinn eige sverd gott, og geter þũ

---

2. e. þ. n.] þ. e. n. *citatlisten.* 6. Marstodum] *det rette er* Breiðavaði. 12. bädum hờndum] *sål.* B, T; ágiæta vel A. 13. Þorolfur] *det rette er* Þorbjǫrn (á Veggjum) *eller* Þorgautr *(på* Þorgautsstaðir, *hvilken gård dog ikke senere nævnes ved navn i sagaen)* — *efter usamdrægtigheden mellem ægtefællerne at dömme snarest* Þorbjǫrn. *Det efterfølgende* ä Sleggiulæk *er næppe rigtigt.* 14—15. miờg—alldur] ordinn gamall *opr.* T. 15. er—giờrdest] *udel.* A. 16. gilld. g.] meste viga madur *opr.* T. 18—19. var—vitur] *citatlisten har adjektivet* ờdmalugr *og* hun var m. v. 23—24. muntu—mig] *citatlisten har* at ſlä k. v. ein*n*.

sőkt mier þad, vil eg gefa þier stődhross væn. Narfe vill þat giarnan. Þorarin selur hônum i hendur storann hnif, er hann skal gefa konu Þorolfs til ad vera i fylge med sier. er mier ſagt at vapnin eru sigraudig *(ss)*, mun þig ei bresta ad liuga hvad þier synest haganlegast, hvar fyrer þű bidier vopnanna. Narfe bad hann ad vera þar um ohræddann, og gengur fűs ad kaupenu. hleypur sidan sudur um heide, og kemur um kvelld ofan i Hvitärsidu til eins frænda sins er biő ä Veggium *(mm)* er þar um nőttena, og bidur hann ad liä sier vopn, og seger ad einn austmadr nordur i Ôxnadal *(mm)* hafe skorad ä sig til einviges, űt af konu einne, er bäder villdu hafa, og sie stefnudagurenn at hälfs manadar freste, og fäe hann hverge vopn, seger hann þad liklegasta til um nättstade sina. hinn svarar ad þetta mune allt lyge, og fäe hann einge vopn hiä sier. Likar Narfa allilla, og hleypur yfer til Þorolfs, sem sverded hafde, og seger honum hvad han*n* ä um ad vera *(ss)* og seger til nättstada sinna, sem ä fyrre bænum. var vel vid hônum tekit at eins *(ss)* bidur hann Þorolf ad liä sier vopn, og qvedur sier alldrei mune meire naudsyn ä vera enn nű. Þorolfur qvad sier annad nær, enn skipta sier af, þő hann giôre sier illinde vid menn, og mege hann sialfur annast sin kvennamäl, og ei mune hann sleppa vid hann sverdenu. Fer Narfe þä til konu hanns, og

---

2—3. Þorarin—skal] *opr. her direkte tale* T. 3—4. i f. m. s.] m. s. i f. A. 4—5. sigraudig] seger Þorarin *tilf.* A. 6. bidier] beider *ved rett.* T. 7. ohræddann] *opr.* eige hugsiukann T. 10. Veggium] *På Veggir bor ifg. membranfragmentet* Þorbjǫrn Brúnason; *det her omtalte besøg synes at måtte gælde* Þorgautr. *Sml. s.* 60^{13}, *noten.* 17. sier] *De i membranfragmentet fortalte begivenheder viser dog, at „Narfi“ (ɔ: Torfi) også her må have fået et sværd.* 18. Þorolfs] *d. v. s.* Þorbjarnar? 19. å] atte *citatlisten.* seger] *udel.* A, T. 22. mune] *sål.* B, T; *udel.* A *og opr.* T.

tiäer henne mäl sitt, og gefur henne hnifinn. hün tekur vid og þotte þing i vera. hleypur sem skiötast til karls sins og er næsta ödmälug. kvedur þad skömm mikla, ad vilia ei duga naudstöddum frændum sinum, eda hvat ſkal ꝼretkarli þinum ſo got vopn þarſtu er kominn aꝼ ꝼotum ꝼ:amm *(ss)*, og qvedur þad liggja ridgad ä kistubotne, og mune nü lited gagn i vera. hann svarar sem fyrre, ad hönum sie eige þad um Narfa gefed, ad hann sleppe vopnum sinum vid hann, og telr þad mangi muni giort haꝼa at klækiaſt ä vit hann *(ss)* fer hün þä og brytur upp hyrdsluna, sem sverded lä i, tekur þat og selur i hendur Narfa, enn hann strykur þegar nordur og fær Þorarni. Þorarinn qvedur hann vel hafa rekid erindid, og bidur hann taka hrossinn, og fara nordur fyrst um stund ad ꝼirraſt ꝼund ꝼrænda ſinna *(ss)*. Narfa þyker giöfenn göd. fer med hrossenn burtu. og er hann ür sögunne.

Þeir Gislungar *(mm)* III. (*helldur enn* IIII.) brædur höfdu einn teig vid Hvitá ad slä, og gengu ad þvi verke aller samt, og skyllde teigurinn alltid büenn ä tilteknum tima epter þing[1]. Sä lutur var til nylunda þar nordur um heröd, Vatnsdal og Vydedal, ad aftokust öll manna mot *(var so illa mäd ad ei vard lesed ödru vise)* ä þeim misserum. Skip hafde komed um

[1] Hafa so Heidarvigenn giörst epter þessare sögu um hausted 1018.

2. þotte] *sål.* B, T; þyker A. 4. duga] hialpa *opr.* T. 11. vit hann] vid einn *citatlisten.* 12. tekur þat] *udel.* A *og opr.* T. 19. Gislungar] *De her nævnte Gislunger er Torgauts 4 sönner.* 24. var—lesed] *Læsningen er, som det af mbr. frgm. fremgår, rigtig.* 25—26. l. ö. vise] ö. vis l. A.

sumared i Blǒndu ős. hafde styri madur sem Einar het *(mm)* þar hest i hapte. madur hiet Halldor *(mm)* litell bőnde er biő i Kleifum *(mm)* vid Blǒndu backa. hestur styrimanns hvarf um hausted. Klagar hann þad fyrer Hǒskullde goda ă Hǒskulldstǒdum. hann var gődur madur og rettdæmur. *Þar getur og um mann nockurn,* son Þordisar[1] spăkonu ad Spăkonufelle *(ad mig minner) helldur enn um hana siălfa (hier datt botnenn ŭr sǒgunne).*

.ıȷ. dag(a) N[v] ſaknar Halldor*r* heſtan*na*. *ok* leitar. *ok* fiðr nv. *ok* þick*ir* v*er*a illa halldn*ir*. *ok* fer*r* nv til fundar uið Þ*orarin*. v*er*ðr nv við h*ann* ſkapfat*t* *ok* veit*ir* h*onu*m au*er*ka s*va* nockvi mikin*n*. at h*onum* v*ar* þ*at* gilldr þyckr *ok* ei banvæ*n*ligr. En þ*a*ðan af ke*m*r þ*at* f*irir* þa Hꜹſkulld *ok* Eilif. *ok* beiða þ*ei*r bota f*irir* þi*n*gman*n* ſin*n*. h*ann* lætr ecki br*a*tt uið þ*vi*. *ok* ecki ſættoz þ*ei*r aþ*at*. *ok* ſtendr nv s*va* buit v*m* hrið. B*arði* hafði u*er*kſnvð mikin*n* *ok* þ*ei*r brǿðr ſumar þ*at*. *ok* foro vel v*er*k f*ra*m um ſvm*a*rit. e*r*

[1] Rett mun þad minst. þvi þessarar Þordisar ad Spăkonufelle á Skagaströnd getur Kormaks Saga. Þorolfr het madr hennar. hün var miǒg fiǒlkunnug. hennar getur og i Vatnsdælasǒgu ad fiǒlkynge einu.

1—2. Einar h. (mm)] (mm) E. h. A. 1—3. hafde—Kleifum] *Her husker JO. i flere henseender fejl. Den styresmand, hvis heste (ikke „hest") forsvandt, hed* Halldórr, *og dette førte til strid med en bonde ved navn* Þórarinn á Klifum. 5—6. hann—rettdæmur] *Hertil hører utvivlsomt citatlistens* var mikill merkes madr, *som udtrykkelig angives at gælde Höskuld.*

10. ıȷ] *Sål. beg. membranfragmentet* (M), *vistnok i umiddelbar fortsættelse af JO.s genfortælling. Efter* Nv *står, slettet ved underprikning,* miſti M.

nv v*a*r betr ti*l* ſkipat e*n* ꝼyr*r*. Nv e*r* þ*a*r komit ſumr*e* at .vıȷ. uik*ur* lifa ſum*a*rſ. þa f*e*rr B*arði* at hit*ta* Þ*or*ar*in* foſt*ra* ſin*n* ti*l* Lǒkia-moz. þ*eir* hiǫluðoz opt lǫ*n*gum uið. *ok* uisv m*enn* o glǫct h*vat* þ*eir* m*æ*lto. Nu mv*n* v*e*ra m*anna* mot. ſ*egir* Þ*or*ar*inn*. amilli Hofs *ok* Huna-vaz. þ*a*r ſe*m* heit*ir* Þi*n*geyrar. En ek hef*i* þ*v*i raðit e*r* eing*i* v*or*o h*e*r ti*l*. Nv ſ*ka*ltv þ*an*gat f*ar*a *ok* reyna uini þina. Fir*ir* þ*v*i at nv vætt*ir* mik at m*enn* ſe forkun*n*ar marg*ir* e*r* leing*i* hef*ir* dualiz. mv*n* nv þar v*e*ra fiolm*e*nt. Vætt*ir* mik at þ*a*r ko*m*i Halldor*r* foſtbroðir þin*n*. bið h*ann* fǫruneytiſſ *ok* brautar ge*n*gis. ef þ*er* e*r* nockuʀ hugr a at f*ar*a yr h*er*aði abravt *ok* hefna broður þins. Bǒr heit*ir* aBacka. h*ann* er f*i*r*ir* utan Hvna-uatn. þar bio kona ſv e*r* Þ*or*dis h*et*. *ok* v*a*r kǫllvt gefn. *ok* v*a*r ekkia. At raðo*m* u*a*r m*eð* h*enn*i m*að*r ſa e*r* Oddr h*et*. h*ann* var gilldr m*að*r f*i*r*ir* s*er*. Ecki v*a*r h*ann* einſkoſt*a*r ꝼegǫfvgr eða ætſtor*r*. þo v*a*r h*ann* fregr m*að*r. h*ann* ſ*ka*ltv biðia fylgðar m*eð* þ*er*. h*ann* ræðr ſuǫrv*m*. þ*a*r er kallat iſveit þ*ei*ri aKolgv-myrum. *ok* e*r*v þar bǒir marg*ir* *ok* heit*ir* .ı. bǒr aMeðal-heimi. þar bio ſa m*að*r e*r* Þ*or*giſl het. h*ann* v*a*r ſyſt*r*vngr Gefn*a*r-Odz at f*r*endſe*m*i. *ok* v*a*r hrǫſtr m*að*r *ok* ſkalld got*t*. *ok* at*t*i goða koſti fiar *ok* gilldr m*að*r f*i*r*ir* s*er*. kveð þv h*ann* ti*l* farar m*eð* þer. Bǒr heit*ir* at Burfelli. milli Svina-vaz *ok* Blǫndo. þ*at* er aHalſu*m* vt. þ*a*r bio ſa m*að*r *Eir*i*kr h*et* *ok* v*a*r kallaðr uiðſia. h*ann* v*a*r ſkalld *ok* eig*i* litill f*yr* ſ*er*. h*ann* ſ*ka*ltv kveðia ti*l* fǫruneytis m*eð* þ*er*. ILanga-dal heit*ir* bǒr aAvðolfſ-ſtǫðum. þar bio ſa m*að*r e*r* Avðolfr h*et*. h*ann* e*r* goðr drei*n*gr

6. Hofs] *d. v. s.* Hóps, *betegner indsøen* Hóp. 11. bið] biðr, *med underprikket* r, M. 26. Bǒr] *Stor initial, udrykket i marginen.* 27. maðr] *herefter udel.* er M.

ok mikill f*irir* ſer. broðir h*ans* e*r* Þ*or*ualldr. *ok* e*r* eig*i* h*ans* uið fa*v*rna getið. h*ann* bio þ*ar* ſe*m* heit*ir* iSlet*t*a-dal. þ*at* e*r* up*p* f*ra* Suina-vatni. þ*ei*r e*r*u .ıȷ. bðir e*r* s*va* heita. h*ann* uar ſt*er*kaſtr m*að*r at afli f*yr* norðan l*and*. Ecki ſ*ka*ltv h*ann* kveðia ti*l* þesar f*er*ðar. *ok* kie*m*r ti*l* þes ſkapf*er*ði h*ans*. Bðr heit*ir* at Suina-vatni. *ok* bio þ*ar* ſa m*að*r e*r* Svm*ar*liði h*et*. *ok* kallaðr giallande. Auðigr at fe *ok* goðo*m* uir*ð*ingv*m*. m*eð* h*onu*m v*ar* hei*m*a dott*ur* ſo*n* h*ans* *ok* h*et* Þ*or*liotr giallanda fost*ri*. hrauſtr m*að*r. bið h*ann* til fa*v*rvneytis m*eð* þ*er*. Eyiolfr h*et* m*að*r. *bio at Aſm*un*dar-gnupi. þ*at* e*r* milli Vaz *ok* Viðidals. h*ann* ſ*ka*ltv hitta. bið h*ann* f*ar*a m*eð* þ*er*. h*ann* e*r* vinr v*ar*ʀ. Nu vęt*t*ir mik. ſ*egir* h*ann* at lit*t* ue*r*ði iraðit. ef þetta flytr þu f*ra*m a m*anna* motinv. *ok* leit*ar* þar uið þa v*m* þetta mal. *ok* ſeg*ir* s*va* at þ*ei*r ſ*ku*lo eig*i* ſkylld*ir* ti*l* farar m*eð* þer ef eig*i* ke*m*r þu þan*n* næſta la*v*g*ar* dag ti*l* hv*er*ſ þ*ei*ra e*r* .v. vik*ur* e*r*v ti*l* uetrar. *ok* þan*n* ſ*ka*ltv eig*i* hafa m*eð* þ*er*. e*r* þa e*r* eig*i* buin*n* f*irir* þ*vi* at ſa e*r* eing*i* eyra*v*gg*r*. Þ*vi* ſ*ka*ltv þesa m*enn* helldr uelia ti*l* f*ar*ar m*eð* þ*er* e*n* aðra ſueit*ar* m*enn* at þesir e*r*v navðleyta m*enn* hv*er*ʀ ann*ar*s *ok* eigv all*ir* goða koſti *ok* s*va* frendr þ*ei*ra eig*i* ſiðr *ok* e*r* þ*at* þ*vi*lict ſem þ*ei*r e*r*v ſialf*ir*. *ok* þesir e*r*u ra*v*ſkvaſt*ir* af a*v*llv*m* þei*m* e*r* h*er* e*r*v iViði-dal *ok* a*v*llv*m* u*ar*um ſueitu*m*. *ok* þ*ei*r mvnv yðr bazt uiliaðir e*r* uar*ir* uin*ir* e*r*v meſt*ir*. Nu e*r* oglict*t* hv*ar*t e*r* at hafa m*eð* ſer goða d*r*eing*i*. *ok* hv*a*ta. Eða einhleypinga
1v vreynda þa e*r* ſer eigv | ein[k*is*] goðs koſti. ef nockvt h*en*dir til vandræða. Nv e*r*v *ok* rað*n*ir ti*l* farar

4. er] *gent.* M. 10. fost*ri*] *Uklart ved rettelse.* 11. m*að*r] *herefter udel.* er M. 30. eigv] *Ordets to første bogstaver er skrevne over linjen, og efter* eigv *følger et overflødigt* ein.

5

með þ*er* hei*m*a m*enn* þ(inir) *ok* nabvar e*r* bæði eru f*r*endr þin*ir* *ok* teingða m*enn*. Eyiolfr magr þin*n* f*ra* Borg. h*ann* e*r* hrauſtr m*a*ðr *ok* goðr drei*n*gr. Bôr heit*ir* iUeſtr-hopi aÞ*er*nv-myri. þ*a*r bua brôþr .ıȷ. het an*n*aʀ Þ*or*oddr. Þ*or*giſl an*n*aʀ *ok* v*or*o H*er*mundar ſ*ynir*. *ok* brôðrung*a*r B*arða*. at f*r*end-ſe*m*i. *ok* attv goða koſti fiar. *ok* mickl*ir* kaps m*enn* *ok* goðir aræðis. þ*ei*r e*r*v raðn*ir* ti*l* farar m*eð* þ*er*. Nu e*r*u þ*ei*r raðn*ir* brôðr ti*l* f*a*rar .ııı. En*n* e*r*u nefndir brôðr .ıȷ. e*r* þ*a*r voru hei*ma* m*eð* h*onu*m. *ok* h*et* an*n*aʀ Olafr. e*n* an*n*aʀ Dagr. þ*ei*r v*or*o ſyſt*r*vng*a*r B*arða*. *ok* hꜹfðo þ*a*r up*p* vaxit m*eð* Guðm*un*di. þ*ei*r e*r*v raðn*ir* ti*l* farar m*eð* þ*er*. En*n* e*r*v nefnd*ir* .ıȷ. m*enn*. h*et* m*a*ðr Gris. *ok* v*a*r kall-aðr Kollg*r*is. h*ann* v*a*r þar up*p* fôddr iAſbiarn*a*r-neſi. H*ann* u*a*r hagr m*a*ðr. *ok* u*er*kſtiori þ*ei*ra. *ok* hafði þei*m* lei*n*gi u*er*it vel viliaðr. An*n*aʀ h*et* Þ*or*ðr *ok* v*a*r kallaðr melracki. H*ann* v*a*r foſt*r*i þ*ei*ra Þ*u*riðar *ok* Guðm*un*dar. Hꜹfðo þꜹ h*ann* tekit litið barn af ualaði *ok* fôt*t* up*p*. h*ann* var al-roskin*n* *ok* uel at ſer geʀ *ok* þ*at* ſegia m*enn* at f*yr* h*ann* u*a*r einſkis ꜹrvæ*n*t orðz. ne u*er*ks. *ok* un*n*v þꜹ h*onu*m mikit *ok* uir*ð*o h*ann* meira e*n* h*ann* v*a*r v*er*ðr. H*ann* e*r* raðin*n* ti*l* hei*m*an f*a*rar m*eð* þ*er*. Nv e*r*v nefndir þ*ei*r m*enn* e*r* f*a*ra ſkylldo m*eð* B*arða*. Nu e*r* þ*ei*r hafa ſlict talat ſkiliaz þ*ei*r. Drot*t*ins dagin*n* ke*m*r B*arði* til Lôkia-moz. *ok* riðr þ*a*ðan ti*l* m*anna* moz. *ok* e*r* h*ann* ke*m*r þ*a*r. þa e*r* ko*m*it fiolm*enni* mikit. *ok* e*r* þ*a*r ſkemta*n* goð. V*a*r m*onnu*m nv forkvôr aſke*m*ta*n* e*r* leing*i* hꜹfðo niðr u*er*it lꜹgð m*anna* mot. Nu v*a*r lit*t*

4. Bôr] *Stor initial, udrykket i marginen.* 18. H*ann*] *Udrykket i marginen.*

iraðit þott m*onnu*m v*æri* tiðrótt aþei*m* fvndi. Takaz at orðv*m* þ*eir* Halldor*r* foſtbróðr *ok* B*arði*. Spyr*r* B*arði*. hvart h*ann* uilldi f*ar*a m*eð* h*onu*m nockvt u*m* hǫſtit yr h*er*aði. Halldor*r* ſ*egir*. at ei mv*n* þ*at* þickia tekit min*n*ar ha*n*d*a*r mikilm*ann*liga til orðz at ek þickiumz eig*i* buin*n* at f*ar*a. Nv e*r* f*er*ð min albui*n* abrǫt. en ek hef*i* ætlat at f*ar*a tuivegis. Nu hef*i* ek þ*at* ætlat ef s*va* feʀ ſe*m* ek uil at koma þ*er* at liði e*r* meira v*æri*. ef þu þyrſt*ir* inock*ur*a navðſyn heþ*an* f*ra*. Fyr*ir* þ*v*i at marg*ir* e*r*v betr til faln*ir* f*a*rarin*n*ar at þi e*r* ek hyg*g* at þu vilir f*ar*a. B*arði* lætr s*er* ſkiliaz. at s*va* e*r* ſem h*ann* ſagði. *ok* kvez h*onu*m eig*i* m*un*do u*er*ri vinr e*n* aðr. En ek mv*n* biðia þik nock*ur*s lutar ſ*egir* Halldor*r*. þ*at* v*a*r h*er* iſum*a*r at mik ſkilðe a uið man*n* þan*n* e*r* heit*ir* Þorar*inn*. *ok* varð h*ann* f*ir*i*r* av*er*ka af minv ti*l* ræði. H*ann* e*r* litils ue*r*ðr f*irir* ſinar sak*ir*. En þ*eir* m*enn* beiða bota f*irir* e*r* h*ann* e*r* iþing*i* m*eð*. *ok* erv þ*eir* mikils u*er*ðir. Nv hǿf*ir* m*er* eig*i* at v*a*rna þei*m* bota þei*m* Eilifi *ok* Hǫſkulldi. uil ek at þu ſetiz a f*irir* mina hǫ*n*d. en ek get eig*i* at m*er* þo hef*i* ek aðr ſyniat at bioða þei*m* yf*ir* bǿtr. B*arði* ge*n*gr þegar at hit*t*a þa Hǫſkvlld *ok* Eilif. *ok* tekr mali þegar f*irir* Halldoʀ. *ok* leg*g*ia þ*eir* fund m*eð* s*er* at ſættaz amal e*r* .iiij. uik*ur* v*æri* ti*l* vet*rar* at Klifv*m* at bvi Þorar*ins*. Nu kie*m*r B*arði* amal uið Gefn*ar*-Odd at h*ann* fari m*eð* h*onu*m ti*l* Borg*a*r-fiarðar ſuðr. Oddr ſv*arar* br*a*tt þi mali *ok* þot*t* þv hefðir k*va*tt vet*r*i fyr*r* eða .ij. þa mv*n*da ek þo bvin*n* þ*ei*rar f*er*ðar. Þa hitti B*arði* Þ*or*giſl ſyſt*r*vng Oddz ok talar hit ſama mal. H*ann* ſv*arar*. þ*at* mvnv m*enn* mæla at ei haf*ir* þv þesa fyr*r* k*va*tt en vo*n* v*a*r. *ok* mv*n* ek f*ar*a ef þv vill. Hitt*ir* h*ann* Arng*r*im foſt*ra* Avð-

olfs. _ok_ *ef h_ann_ mvni v_er_a ifꜹr me_ð_ h_onu_m. H_ann_ ſ_varar._ bvin_n_ e_m_ ek þeg_ar_ e_r_ þu e_r_t buin_n._ Slict hit ſama m_æ_lti h_ann_ uið alla þa er fyʀ v_or_o nefndir. _ok_ tokv all_ir_ vel h_ans_ mali. Nv m_æ_lti B_arði._ at þ_er_ haf_it_ d_r_eingiliga af þ_e_sv við mik. Nv mv_n_ ek ko_m_a lavgar d_ag_ ti_l_ yðar e_r_ .v. vik_ur_ e_r_v ti_l_ vet_rar._ _ok_ ef *ke_m_ ei s_va._ þa e_r_vt þ_er_ einſkis ſkyll | dir me_ð_ m_er_ 2 r at fara. riða nv hei_m_ af m_anna_ moti. Hittaz þ_eir_ nv foſt_r_arn_ir._ Þ_or_ar_inn_ _ok_ B_arði._ _ok_ ſ_egir_ B_arði_ h_onu_m h_vat_ þ_ei_r Halldor_r_ rôddoz uið. Þ_or_ar_inn_ lætr uel if_ir_ þ_vi._ _ok_ kuað ei at ſiðr þ_e_sa fꜹr m_un_do f_r_am ko_m_az. at ei f_œr_i h_ann._ _ok_ ma h_ann_ en_n_ uel ko_m_a þ_er_ at halldi. _ok_ þ_vi_ hef_i_ ek f_irir_ s_va_ ſkꜹ_m_mo g_er_t vart uið þ_e_sa fꜹr at ek uillda at ſe_m_ ſizt ko_m_i f_r_et_t_ aðr ih_er_at þ_ei_ra Borg-fi_rð_-_inga._ Nv liðr s_va_ f_ra_m at fꜹſtv deginvm ihin_n_i ſet_t_v vikv. _ok_ at eykð dags þa ko_m_v hei_m_ huſkarlar B_arða_ _ok_ hꜹfðo þa lokit miok s_va_ heyv_er_kv_m._ B_arði_ v_ar_ uti _ok_ þ_ei_r brôðr e_r_ þ_ei_r kvomv hei_m_ u_er_k_menn_in_ir._ Heilſvðo þ_eir_ þei_m_ vel. hꜹfðo þ_eir_ me_ð_ s_er_ u_er_kſſôri ſin. _ok_ dregr Þ_or_ðr melracki ept_ir_ s_er_ lia orf ſitt. B_arði_ m_æ_lti. dregr melra_cki_ ept_ir_ ſer halan_n_ ſin_n_ nv. Sva e_r_ ſeg_ir_ h_ann_ Þ_or_ðr at ek d_r_eg ept_ir_ mer halan_n_ min_n_ _ok_ b_er_ ek litt vp_p_ eða ecki. En þ_e_s var_ir_ mik at þv d_ra_gir þin_n_ hala miok lei_n_gi aðr þv hefn_ir_ Hallz b_roður_ þins. En B_arði_ hefndi h_onu_m av_n_gv orði. ganga m_enn_ ti_l_ borða. þ_ei_r brôðr mataz ſkiot_t._ _ok_ ſtiga unda_n_ borðinv þeg_ar._ _ok_ g_en_gr B_arði_ f_irir_ Þ_or_ð melr_acka_ _ok_ m_æ_lti v_ið_ h_ann._ legg_r_ f_irir_ h_ann_ v_er_k h_vat_ h_ann_ ſ_ka_l g_er_a um aptanin_n_ _ok_ v_m_ dagin_n_ ept_ir_ lavg_ar_ d_ag._ .xl. ſatna v_or_o vfôrðir ſaman i Aſbiarn_ar_-neſi _ok_ þ_at_ m_æ_lti B_arði._ at þ_at_ ſ_ka_l h_ann_ ſama_n_ f_œ_ra. _ok_

1. _ok_] spyrr _mgl. herefter_ M. 7. ef] _herefter_ ek _udel._ M.

lvka þ*vi* vm aptanin*n*. En þv ſ*ka*lt f*ar*a amorgin at ſǒkia foruſtvgellding v*a*rn e*r* heit*ir* Fleyg*ir*. þ*vi* at gellding*ar* e*r*v g*en*gn*ir* yr afret*t* *ok* hei*m* ihaga. þi viſaði h*ann* h*onu*m ti*l* þes at h*ann* v*ar* v*er*ra at h*en*da en ·aðra ſ*a*vði *ok* v*ar* h*ann* ſkiot*a*ri. Nv ſ*ka*ltv ok amorgi*n* ſǒkia iAmbar-dal yxin .v. vet*ra* gamallt e*r* v*er* eigv*m* *ok* d*r*epa af *ok* fœ*r*a ſlat*r*ið allt ti*l* Borg*ar* ſvðr lavg*ar* d*ag*. V*er*kit e*r* mikit. En ef ei e*r* vn*n*it þa mv*n*tv reyna h*va*ʀ halan*n* ſin*n* b*er*r b*ra*tt*a*ra þ*aðan* f*ra*. Þ*or*ðr ſ*varar* *ok* k*v*ez opt hafa heyrt hot h*ans* digr *ok* blotn*ar* h*ann* ei við. Nv riðr B*arði* v*m* aptanin*n* til Lǒkia-moz *ok* þ*ei*r brǒðr. *ok* hiala þ*ei*r B*arði* *ok* Þ*or*ar*inn* vm aptanin*n*. Nu er at ſegia f*ra* ſyslv Þ*or*ðar. hvesv h*onu*m endiz. Sama*n* ok h*ann* heyit e*r* ſtaðit hafði iUiði-neſi. En þa e*r* h*ann* kie*m*r hei*m* þa byz ſmala m*að*r at reka fe ſit*t* ut a biorg. *ok* riðr Þ*or*ðr heſti þeim e*r* h*ann* hafði ekit a v*m* aptanin*n*. *ok* nv fiðr h*ann* gelldi*n*ga flock ſe*m* h*onu*m hafði v*er*it *til viſat *ok* fær ei ſot*t* fyr*r* en vt at Hofs-oſi. Nv giðr*ir* h*ann* ti*l* gelldingin*n* *ok* riðr hei*m* m*eð* ſlat*r*ið. nv hef*ir* h*ann* ſp*r*eingðan heſtin*n*. Nv tekr h*ann* an*n*an heſt *ok* hleypir yf*ir* idalin*n* ſem leið liɢʀ fir*ir*. Ecki hirðir h*ann* huart h*ann* fer*r* ad*a*gv*m* eða notto*m*. Nv ke*m*r h*ann* ardegiſ þ*ar* *ok* fęr yxinit *ok* d*r*epr af *ok* g*er*ir ti*l* bindr up*p* aheſtin*n*. *ok* fer*r* ſiðan leiðar ſin*n*ar. *ok* kio*m*r hei*m*. leɢʀ af heſtinum tekr ſlatr gelldi*n*gſins. *ok* e*r* *ke*m*r aptr þa v*ar* abr*a*tv .ı. limr oxanſ. Þ*or*ðr m*ælti* ei

6. Ambar-dal] *sål., men utvivlsomt fejlagtig for* Ambáttardal, M. 16. iUiði-neſi.] *Sål., og ikke som Ísl.* miðr vel, *må utvivlsomt læses, men noget stedsnavn* Víðines *kan nu ikke påvises.* 17. biorg] *d. v. s.* Nesbjǫrg, *en lav klippe-ryg vest for Ásbjarnarnes.* 20. til] *sål. berigtiget*; ti M. 28. er] hann *mgl.* M.

go*t*t. Maðr ge*n*gr igegn at abravt kvez tekit hafa. *ok* bað h*ann* ei d*ir*fa ſik u*m* at rǿða nema h*ann* uilldi hafa hꜹg*g*. Tekr h*ann* an*n*at ſlat*r*ið *ok* fe*r*r ti*l* Borg*a*r ſuðr ſe*m* h*onu*m v*a*r boðit. Nv tekr Alof ſyſtir B*arða* *ok* foſt*ra* h*enn*ar uið ſlatrinv. ſv h*et* *ok* Alof. ho*n* v*a*r vitr kona *ok* foſt*ra* B*arða* *ok* þ*ei*ra Gvðm*un*dar ſ*ona*. ho*n* var kꜹllvð kian*n*ꜹk. *ok* v*o*r*o* ſva ſkilit nꜹfn m*eð* þeim. Alof foſt*ra* B*arða* v*a*r vitr miok *ok* kɏn*n*i mart g*er*la at ſia. *ok* þei*m* vel vilivð. Gvðm*undar* ſ*onum*. hon var froð *ok* forn iſkapi. Nv e*r* f*ra* þi at ſegia hvat þ*ei*r hioluðuz við foſtr*ar* Þ*or*ar*inn* *ok* B*arði*. aðr h*ann* v*æ*ri ibravt bvin*n*. þ*ei*r hiolvðo mart. þ*at* v*a*r lꜹgar morginin*n* ſnem*m*a | ſkylldi h*ann* þa f*ara* 2 v at fin*n*a fꜹrvneyti ſit*t* e*r* m*eð* h*onu*m ſkylldo f*ara*. *ok* þa e*r* h*ann* e*r* bvin*n* ti*l* brꜹt reiðar. þa e*r*v þ*a*r leidd*ir* f*ra*m heſtar .ıȷ. h*v*itir. *ok* ſvꜹrt eyru ahv*ar*um t*v*eg*g*ia. Þa heſta at*t*i Þ*or*ðr f*ra* Breiðauaði. þ*ei*r hꜹfðo horf*it* u*m* ſum*a*rit aþing*i*. Nv mælti Þ*or*ar*inn*. her e*r*v heſtar Þ*or*ðar ſ*ka*ltu f*ara* *ok* fǿra h*onum*. *ok* þiɢia eing*i* lau*n* af h*onu*m f*irir*. *ok* ei e*r* þes u*er*t. f*irir* þi at ek reð e*r* þ*ei*r h*ur*fv. *ok* hafa imin*n*i varðveizlv v*er*it. *ok* v*a*r torſæt*t* at þ*ei*ra hefði neyt*t* u*er*it. En þ*v*i let ek heſta þeſa taka at m*er* þot*t*i þ*et*ta m*er*kilig*ra* at ſpyria ept*ir* heſtv*m* þeſum. e*n* dusil h*r*osum. *ok* hef*i* ek opt ſe*n*da m*enn* ti*l* Borgar-f*iarðar* ſuðr i ſum*a*r at ſp*yr*ia ept*ir* þei*m*. þot*t*i m*er* þ*at* v*er*a m*er*kilict eyrendi. *ok* vęt*tir* mik at eig*i* mundi iþ*at* raðit. *Ok* nv hef*i* ek ſenda*n* man*n* af nyio ſuðr. *ok* mv*n* ſa ſun*nan* ko*m*a amorgin. *ok* ſegia tiðe*n*di ſun*n*an yr h*er*aðinv. Þa v*ar* kꜹpſtefna aH*v*it-ar-vꜹllum. *ok* v*o*r*o* ſkip ko*m*in af haf*i* litlv fyr*r* en þ*at* v*a*r. Nv riðr B*arði* þ*a*ðan. *ok* ke*m*r aBacka þ*ar* ſe*m* Þ*or*diſ bio. *ok* ſtoð þ*ar* heſtr ſꜹðlaðr. *ok* ſkiꜹlldr

ſtoð þar hia. *ok* riðo þ*eir* hei*m* mikin*n* dyn itunit ept*ir* hꜹrð*om* uelli. þar v*ar* uti karlm*aðr* *ok* kona. *ok* þo ho*n* hꜹfuð h*ans* *ok* v*or*o þau Þ*or*dis þ*ar* *ok* Oddr *ok* v*ar* at vanlycðo*m* nockvt e*r* hon þo hꜹfvð h*ans*. *ok* hafði ho*n* eig*i* þvegit lavðr yr hꜹfði ho*num*. *ok* þegar e*r* h*ann* ſa B*arða*. þa ſprettr h*ann* up*p* *ok* fagn*ar* h*onu*m læiandi. B*arði* tok vel kueðiv h*ans* *ok* biðr konv lvka u*er*ki ſinv. *ok* uaſka ho*num* betr. H*ann* let *sva* g*er*a *ok* nv byz h*ann* *ok* f*er*r m*eð* B*arða*. Nu ko*ma* þ*eir* ut yf*ir* Blꜹ*n*do ti*l* Breiða-vaðs *ok* f*œr*a Þ*or*ði heſta ſina. Þ*at* er at ſegia. at iþan*n* tima v*ar* Þ*or*giſl Ara ſo*n* riðin*n* norðr ti*l* Eyia-f*iarðar*. aþ*ei*ri uikvn*n*i e*r* umb v*ar* liðin e*r* han*n* ſkylldi k*va*ngaz at Þ*v*era *ok* v*ar* h*ans* norða*n* vana an*n*aʀi uiku. Þ*or*ðr tekr uel við heſtv*m* ſinv*m* *ok* byðr goða heſta gellda at launv*m*. H*ann* kvez ei *vili lavn f*irir* þetta. ok *sva* kvað h*ann* þan*n* bioða e*r* heſtana hafði heimta. ſ*kal* þin vinr ſ*egir* h*ann* iþꜹrf neyta. Riðr B*arði* i-Langa-dal *ok* a vꜹllvna miok *sva* at bô Avðolfs. Nu ſa þ*eir* at m*aðr* reið yr tvninv ofan. *ok* ken*n*a þ*eir* Arngrim fꜹrvnꜹt ſin*n* e*r* u*er*a ſkylldi *ok* riðr h*ann* nv m*eð* þei*m*. riða nv veſtr yf*ir* Blꜹ*n*do ti*l* Eiriks uiðſia. *ok* ko*m*a þ*ar* e*r* fe uar embæt*t* at morgv*n* mali milli middegiſ *ok* dagmala *ok* hit*t*a ſmala man*n* *ok* ſpvrðo h*v*art Eirikr v*œr*i hei*m*a. H*ann* ſagði at h*ann* var ahesti iſolar up*p*raſ *ok* nv vitv*m*

14. Þvera] *Torgils' hustrus navn anføres ikke, men da Snorre gode og Torgils senere siges at være gifte med 2 søstre, og da en del af Snorres börn til moder havde* Hallfríðr, *datter af Gudmund den riges broder* Einarr Eyjólfsson *på* Þverá *i Øfjord på nordlandet, har Torgils' hustru utvivlsomt været en datter af Einar.* 15. vana] *d. v. s.* ván á. 17. vili] *sål. for* vilia M. 20. Nu] *udrykket i marginen og stærkt slidt.* 26. *ok* ſpvrðo] *af skriveren tilf. i marginen med nedvisningstegn i linjen.*

v*er* eig*i* hv*er*t h*ann* hef*ir* riðit. h*va*t þicki þ*er* likligaſt hv*er*t h*ann* ma*n* riðit hafa. *ok* kie*m*r ihug at h*ann* mv*n* ſkotiz hafa unda*n* *ok* uilia ei f*ar*a. En ei bar ſva rǫ*n* vitni at h*ann* hefði vndan ſkotiz. Sa þ*ei*r þa .ıȷ. m*enn* riða ofa*n* m*eð* f*ra*m Suina-uatni. Þ*a*ðan u*ar* uiðſynt af bônvm. *ok* ke*n*do at þ*ar* v*ar* Eirikr uiðſia *ok* Þ*or*liotr giallanda foſt*ri*. Þar hit*t*az þ*ei*r við a þa e*r* heit*ir* Laxa er fellr ur Suina-uatni. fagna h*va*rir ǫðrv*m* vel. riða ti*l* þes e*r* þ*ei*r ko*ma* ti*l* Þ*or*giſl a Meðal-heim. þ*ei*r kvǫddoz vel *ok* riða ſiða*n* leiðar ſinn*ar*. *ok* kvomv nv miok at Glivfr-a. þa m*æ*lti B*arði*. at m*enn* ſkylldi riða ti*l* boiar at Aſm*un*dar-gnvp*i*. *ok* hit*t*a Eyiolf Oddz ſ*on*. Maðr riðr. ſ*egir* h*ann*. *ok* ei ſeint f*ra* bônv*m* ut *ok* ofa*n* m*eð* an*n*i vætt*ir* mik. ſ*egir* h*ann* at þar ſe Eyiolfr. get ek h*ann* munv v*er*a við vaðit e*r* v*er* ko*m*um þ*ar*. *ok* riðo*m* f*ra*m. s*va* g*er*ðo þ*ei*r. Nv ſia þ*ei*r man*n* við vað. ken*na* þ*ar* Eyiolf hit*t*az nv *ok* kvǫddoz vel. f*ar*a nv leiðar ſinn*ar* *ok* kvomv þ*ar* ſe*m* heit*ir* aAſk iViði-dal. þa riðo imot B*arða* *ok* fǫrvnavtv*m* h*ans* .ııȷ. m*enn* ilitklæðo*m*. *ok* hittuz þ*ei*r b*ra*tt. e*r* h*varir* riðo imot ǫðrv*m*. *ok* v*or*o her | .ıȷ. ſyſtur ſ*ynir* B*arða* i þ*ei*ri fǫr *ok* he*t* an*n*aʀ 3 r Lamb-kar*r* en an*n*aʀ Hvn*n*. *ok* þa e*r* hin*n* .ııȷ. uazdôlſkr ifǫr m*eð* þei*m*. þ*ei*r hǫfðo komit ut ueſtr iViði-dal allir. En Gvðb*ra*ndr fað*ir* þ*ei*ra *ok* Gvðrun mo*ðir* þ*ei*ra bioɢv vt iViði-dal a bô þei*m* e*r* ſiða*n* heit*ir* aGvðb*ra*nz-ſtǫðo*m*. Nv v*er*ðr þ*ar* fagna fundr mikill m*eð* þei*m* frendo*m* er B*arði* hitt*ir* ſyſt*ur* ſ*onu* ſina. ſegia h*varir* ǫðrv*m* tiðendi. B*arði* ſ*egir* fǫr ſina hv*er*t h*ann* ætlaði. þ*ei*r v*or*o [þa] [xvı]ıȷ vet*ra* gaml*ir*. *ok* hǫfðo .ı. vetr vtan v*er*it.

---

5. fram] *af skriveren tilf. i marginen med nedvisningstegn i linjen.*

þe*i*r orv hin*ir* meſtv agætis m*enn* at vænleik *ok* at aſli. *ok* at iðrottv*m*. *ok* þo v*æ*ri þe*i*r uel at s*er* g*er*v*ir* þot*t* þe*i*r u*æ*ri fvlltiði at alld*r*i. Nv reðo þe*i*r raðo*m* ſinv*m* *ok* kvez þei*m* aþ*v*i hvgr at raðaz ifꜹr m*eð* þei*m*. en fꜹrvnꜹtr þe*i*ra f*err* iViði-dal. B*arði* riðr nv þ*ar* ti*l* *er* h*ann* ke*m*r ti*l* Lôkia-moz. *ok* ſeg*ir* nv foſt*ra* ſinv*m* s*va* buit. Nv ſ*ka*ltv riða hei*m* iAſbiarn*ar*-neſ. e*n* ek mv*n* amorgi*n* riða ti*l* fund*ar* uið þik *ok* m*eð* m*er* Þ*or*b*er*gr ſo*n* min*n*. ınv*n* ek þa riða aleið m*eð* yðr. Nv f*err* B*arði* hei*m* *ok* fꜹrvneyti h*ans*. *ok* *er* hei*m*a not*t* þa. v*m* morginin*n* byr Kollg*r*is þei*m* dꜹg*ur*ð. En þ*at* v*ar* ſiðr at lagðr v*ar* matr aborð f*irir* m*enn* en þa v*oro* ꜹng*v*ir diſkar. þ*at* varð ti*l* nynæmis at af h*ur*fv .ııȷ. deilld*ir*nar f*irir* .ııȷ. m*onnum*. geck h*ann*. *ok* ſagði ti*l* þes B*arða*. Hef þv fr*a*m borð. ſ*egir* h*ann*. *ok* rôð ecki u*m* þ*at* f*irir* ꜹðru*m* m*onnum*. En Þ*u*rið m*ælti*. at þei*m* ſo*num* h*enn*ar ſkyllde ecki deila dꜹgvrð *ok* kvaz ho*n* deila m*un*do. S*va* g*er*ir h*ann* at h*ann* hefr borð fr*a*m borð f*irir* m*ann* *ok* deil*ir* mat a. Þ*u*riðr g*en*gr þa in*nar*. *ok* leg*g*r ſit*t* ſtycki f*irir* hv*er*n þe*i*ra brôðra. *ok* v*ar* þar þa yxinſ bog*r*in*n* *ok* brytiaðr i .ııȷ. Tekr h*ann* Steing*r*imr ti*l* orða. *ok* mælti. þo e*r* nv brytiað ſtorm*ann*liga moð*ir*. *ok* ecki at*t*v vanða ti*l* at gefa m*onnum* s*va* kap*p*ſa*m*liga mat *ok* *er* þesu mikit va*n* ſtilli. *ok* e*r*tv *nær ovita*n*di viz. Ho*n* ſ*varar*. Ecki e*r* þetta f*ur*ða nei*n*. *ok* mat*t*v þetta ecki vnd*raz*. f*irir* þi at ſtôr*r*a v*ar* Hallr b*roðir* yðar*r* brytiaðr. *ok* heyrða ec yðr

5. þeira] *mellem* þ *og* r *et underprikket* t M. Viði-dal] *sål., men vistnok fejlagtig for* Vatnsdal, M. 16. Hef] ꝼ *mgl. nedre tværstreg* M. ſ. h.] *over linjen med nedv. tegn.* 19. deila] i *over linjen med nedvisningstegn* M. 27. nær] *sål. berigtiget;* næ M. 29. ec] *tilf. over linjen med nedvisningstegn* M.

ecki þes geta at þ*at* v*æri* nei*n* fvrða. Ho*n* lætr fylgia ſlat*r*inv ſin*n* ſtei*n* f*irir* hv*er*n þ*ei*ra. þ*ei*r ſpurðo h*vat* þ*at* ſkylldi m*er*kia. Ho*n* ſ*varar*. Mellt haf*i* þ*er* þ*at* brôðr e*r* ei e*r* væn*na* ti*l* e*n* ſteina þesa e*r* þ*er* haf*it* ei þorat at hefna Hallz b*r*oðvr yðarſ þ*v*iliks m*anz* ſe*m* h*ann* var. *ok* er*v* þ*er* orðn*ir* langt f*ra* yðrum æt*t*m*onnu*m e*r* mikilſ er*v* v*er*ðir. *ok* ei m*un*do þ*ei*r þilika ſk*a*m eða neiſo ſetið hafa ſe*m* þ*er* haf*it* þolat. v*m* hrið *ok* m*a*rg*ra* am*æ*li f*irir* hapt geck ho*n* vta*n* *ok* in*n*ar ept*ir* golfinv eiſk*r*andi. *ok* k*vað* v*isu*. Brat*t* mv*n* Barða fryia beiðe*n*dr þ*r*imv ſeiða vllr m*un*tv æt*t*ar ſpillir vndli*n*ſ taliðr þin*n*ar. Nema ly bravt*a*r lat*ir* laðſ uallldandi fallda lyðr ne*m*i orð ſe*m* k*va*ðom lavðr hyrſ boða r*a*ðo. Nv rinda þ*ei*r f*ra*m borðo*m* *ok* ollv þi e*r* av*a*r. *ok* ganga ti*l* heſta ſin*na* *ok* buaz h*va*tliga. Þ*at* v*a*r d*r*otte*n*ſ dagin*n* e*r* .v. vikvr v*o*r*o* til vet*rar*. Nv ſtiga þ*ei*r abak heſtv*m* ſinv*m* *ok* riða abravt yr tvni. Nv ſia þ*ei*r þ*at* brôðr ti*l* Þ*u*riðar mo*ður* ſin*n*ar. at ho*n* v*a*r ko*m*in a bak heſti þei*m* e*r* þav k*a*llvðo Eykiarð. *ok* ho*n* hafði hei*m*t h*us*karl ſin*n* ti*l* f*a*rvneytiſ við ſik. H*ann* e*r* eigi nefndr e*n* s*va* e*r* ſagt. at h*ann* mv*n* g*r*vn*n*vðigr v*er*a. Nv m*æ*lt*i* B*arði*. þetta horf*ir* ti*l* oefnis e*r* ho*n* er aferð komi*n*. *ok* mæt*t*i v*er* þes vel an v*er*a. *ok* verðr nv at leita raðs *ok* letta a ofan f*a*rna h*en*nar. H*ann* hei*m*t*ir* ti*l* ſin þa Olaf *ok* Dag hei*m*a m*enn* ſina. Nv ſ*ku*lot ið. ſ*egir* B*arði*. riða a | mot h*enni*. *ok* m*æ*lit uið 3v
h*an*a ſômiliga *ok* fag*ur*t e*n* g*er*it ſe*m* ek byð. ſegit at þ*at* ſe vel e*r* ho*n* e*r* ko*m*in if*a*r vara. Biðit h*ann* vel fylgia h*enni* huskarlin*n*. *ok* ſtyðit h*an*a abaki *ok* riðit s*va* unz e*r* ko*m*it f*ra*m at Saxa-lôk.

---

32. Saxa-lôk] *sål., fejlagtig for* Faxalôk, M.

h*ann* fellr yr Vestr-hops-vatni. *ok* ofan iViði-dalſ-a. Skeiðgata lig*g*r at lôknv*m* norðan *ok* *sva* *fra* h*on*-*um*. *ok* þa ſ*ku*lo þit ſp*r*eta giôrðunv*m* h*enn*ar. ſ*ka*l Dagr þ*at* *gera* *ok* lata ſe*m* h*ann* gyrðe heſtin*n* e*r* þ*er* ko*m*it at lôknv*m*. *ok* reiðit h*an*a af baki. *sva* at ho*n* falli ilôkin*n* ofan. *ok* *sva* þav bæði e*n* hafit m*eð* yckr heſtin*n*. Nu riðo þ*ei*r imot h*enn*i *ok* kv*ǫ*ddo h*an*a vel. *Ok* urðo þit helldr ti*l* þes at riða imot m*er* en ſ*ynir* min*ir*. ſ*egir* ho*n*. *ok* ſôma mik. Þ*ei*r bvðo ockr þ*e*tta eyrendi. ſ*egia* þ*ei*r. ho*n* ſ*egir*. þ*v*i emek if*er*ðina ko*m*in at mik vætt*ir* at ſiðr mv*n* fir*ir* f*ar*az nock*ur* ſtorræði. f*ir*ir þ*v*i at ei ſ*ka*l ſkorta ti*l* aeg*g*ivn. f*ir*ir þ*v*i at þes þ*a*rf uið. þ*ei*r lata þ*at* miok munv bôta at ho*n* fari. Riða nv þ*a*r ti*l* e*r* þav ko*m*a f*ra*m at Saxa-lôk. þa m*æ*lti Dagr. þesi m*að*r e*r* man*n*vitvll e*r* þ*er* fylg*ir* Þ*u*riðr. h*ann* hef*ir* ecki *sva* vel gyrt heſt þin*n* at þ*at* myni dvga. e*r* þ*at* ſk*ǫm* mikil at fa ſlict ti*l* fylgiv uið dugande konvr. Gyrtv betr þa heſtin*n* e*n* aðr e*r*. ſ*egir* ho*n* *ok* fylg m*er* ſiþ*an*. h*ann* tekr nv *ok* ſp*r*ettir giorð-onv*m* af heſti k*er*lingar. rekr þav bæði af baki iSaxa-lôk ſem þei*m* v*a*r boðit. þar v*a*r Þ*u*riði við*ǫ*ngv meini hæt*t* *ok* gruflar ho*n* af lôknv*m*. þ*ei*r riða nu ibrot *ok* h*ǫ*fðo heſtin*n* m*eð* s*er*. ho*n* f*er*r heim v*m* k*v*elldit *ok* hvſkarl h*enn*ar *ok* ei eyrendi fegin. Barði riðr nv *ok* flockr h*ans* leiðar ſin*n*ar þar ti*l* er þ*ei*r attv ſkamt ti*l* Borg*a*r. þa riða m*enn* at moti þei*m* nock*ur*ir. *ok* v*a*r þ*a*r Þ*or*ar*inn* goði foſtri B*arð*a *ok* Þ*or*b*er*gr ſo*n* h*ans*. Þ*ei*r rôðaz uið þegar *ok* takaz at orðo*m* foſt*rar*nir. þo hef*ir* þv þar foſt*r*i ſeg*ir* B*arði* ſu*er*ð mikit vm kne þ*er*. hef*ir* þv eig*i*

---

6. ilôkin*n*] i *næsten ulæseligt* M. 15. *og* 21—22. Saxa-lôk] *for* Faxalôk M. 19. Gyrtv] *Stor initial, udrykket i marginen.* 29. Þeir] *Stor initial, udrykket i marginen.*

ſeð mik hafa þetta vapn fyr*r*. hyg*g*in*n* *ok* glo̧g þeckin*n* ſeg*ir* Þ*or*ar*inn*. *sva* e*r* *ok* ei hefi ek fyr*r* haft. Nv ſ*ku*lo uið ſkipta uapnv*m*. ſ*ka*l ek þ*at* hafa e*r* þu helldr a. *ok* ſua giorðo þ*ei*r. Þa ſpurði B*arði* *ko*m*. h*ann* ſagði h*onu*m m*eð* o̧llvm atbvrðv*m*. h*v*e for m*eð* þei*m* Lyg*i*-Torfa. *ok* h*v*e h*ann* hafði lockat h*ann* ti*l* at ſôkia vapnin. En Þ*or*b*er*gr ſ*on* min*n* hef*ir* an*n*at vapnit *ok* a þ*at* Þ*or*biorn. En Þ*or*gautr a þetta e*r* þu hef*ir* þ*at* þot*t*i m*er* makligaſt at vapn þ*ei*ra lægði ofmetnat þ*ei*ra *ok* dramb. þ*v*i reð ek þesi rað. *ok* *sva* hit ſama hefndir þv þ*ei*rar ſuivi*r*ðing*a*r þin*n*ar. e*r* þ*ei*r giorðo ti*l* þin *ok* yðar*r*a f*r*enda. Nu uillda ek at þv v*œ*rir m*er* raðhollr. ſva mickla ſtvnd ſe*m* v*er* leg*g*ium ayðra ſômð. Nv riða þ*ei*r itvn at Borg ti*l* Eyiolfſ magſ þ*ei*ra brôðra. þar v*or*o .ıȷ. heſtar bun*ir* f*ir*i*r* dyrv*m* e*r* B*arði* kom igarð. *ok* v*or*o a o̧ðrv*m* uiſt*ir* þ*ei*ra *brôðra *ok* ætlaðar v*or*o þ*ei*m ti*l* neſtz. *ok* iarteindo þ*at* þav hin nyio ſlat*r*in e*r* B*arði* let þangat f*œra*. Þær uiſtir hafði buit Alof ſyſt*ir* þ*ei*ra *ok* Kian*n*o̧k foſt*ra* h*ans*. Þa ſtigr Eyiolfr abak *ok* v*a*r albvin*n* at riða itvn f*ra* dyrv*m*. Þa ke*m*r ut kona *ok* kallar a B*arða* *ok* m*œ*lti at h*ann* ſkyllde aptr riða. þa*n*gat ti*l* dyran*n*a *ok* k*v*ez eiga mal uið h*ann*. þ*at* v*a*r Olof ſyſt*ir* h*ans*. h*ann* bað þa riða f*ir*i*r* e*n* h*ann* k*v*ez ecki m*un*do dveliaz. Ke*m*r h*ann* at dyru*m*. ſpyr*r* h*v*at ho*n* uill. ho*n* biðr h*ann* ſtiga af baki *ok* hitta foſt*r*v ſina. h*ann* g*e*rir *sva* ge*n*gr in*n*. k*er*lingin ômt*ir* uið in*n*ar ihvſinv en ho*n* var ireckiv ſin*ni*. Hv*er*r f*er*r þar nv. ſ*pyrr* ho*n*. h*ann* ſ*va*r*ar*.

---

5. ko*m*] *resten af spörgesætningen mgl.* M. *Ísl. supplerer* hvaðan honum kom. 11. þ*ei*rar] *efter* þ *er et med* r *sammenskrevet* a *ved underprikning slettet* M. 16. dyrv*m*] d *rettet fra* b M. 18. brôðra] *sål. berigtiget*; brôða M.

4r B*arði* *er* h*er* nv h*vat* uilltv m*er* foſt*ra* | Gack þu hingat. ſ*egir* ho*n* uel ertu ko*m*in*n* nv. Sof*it* hef*i* ek nv. ſ*egir* ho*n*. en vakat hef*i* ek inot*t* at bua uiſtir yðrar. *ok* ſyſt*ir* þin. far þu hingat. ſ*egir* ho*n* *ok* uil ek þreifa um þik. B*arði* g*er*ðe ſua ſe*m* ho*n* m*æ*lti þ*v*i at h*ann* un*n*i h*enn*i mikit. ho*n* tekr ti*l* ihuirflinv*m* up*p*i. *ok* þreif*a*r u*m* haɴ ǫllv megin allt atær niðr. B*arði* m*æ*lti. hve ken*n*iz þ*er* ti*l*. *ok* h*v*e ætlar þv v*er*a þo þreif*a*r þu nv s*va* uandliga. Ho*n* ſvar*ar* vel þicki m*er* sagði ho*n* hu*er*gi þicki m*er* uið hnita ſva at ek fin*n*a ſtoru*m*. B*arði* u*a*r mikill m*að*r *ok* ſt*er*kr at afli. digr u*a*r halſ h*ans*. *ok* ſpenn*ir* ho*n* hǫndo*m* ſinv*m* um halſ h*onu*m. *ok* tekr yr ſerk ſer ſteina ſeyrui mikit e*r* ho*n* atti *ok* dregr ahalſ h*onu*m. *ok* dregr yf*ir* ſkyrtvna. H*ann* hafði tygil knif ahalſinv*m* *ok* let ho*n* h*ann* þar v*er*a. *ok* bað h*ann* vel f*ar*a. H*ann* riðr nv abravt ept*ir* fǫrvnǫtv*m* ſinv*m*. ho*n* kallar ept*ir* h*onu*m. Lat v*er*a nv s*va* bvit ſem ek hef*i* um buit *ok* vætt*ir* mik at þa mv*n* lyða. Nu e*r* *kemr ti*l* liðs ſinſ þa riða þ*ei*r leiðar ſinn*ar*. Þ*orar*in*n* f*er*r langt aleið m*eð* þei*m*. *ok* hef*ir* u*m*b rað um f*er*ð þ*ei*ra. h*onu*m þick*ir* mikit undir at þei*m* f*œ*riz vel. Giſtingar ſtað hef*i* ek yðr fei*n*git. ſ*egir* h*ann*. iGnvpſdali e*r* þ*er* ſ*ku*lot hafa. Niall heit*ir* buandi e*r* þ*er* ſ*ku*lot inot*t* giſta. S*va* er ſagt at h*ann* ſe ecki mikill þegn við aðra m*enn* af fe ſinv. þo hef*ir* h*ann* ðrit. þes uęt*t*i ek að uið yðr taki h*ann* at orð ſendi*n*gv min*n*i. En nv e*r* ſa m*að*r h*er* ko*m*in*n* e*r* inot*t* reið ſvn*nan* yr Borgar-f*ir*ði. e*r* ek ſe*n*da ſuðr iþesi uikv at uita tiðendi*n* ih*er*at. *ok* kan*n* ſa m*er* g*er*la ſat*t* at ſegia. *ok* hef*ir* h*ann* þ*at* ſagt at

18. ept*ir*] *sål., ved interlinear rettelse af et understreget* með M. 20. er] *herefter mgl.* hann (*ell.* Barði) M.

H*erm*u*n*dr Illhvga ſ*on* mv*n* v*er*a ikaupſtefnv ꜹndurða þesa uikv. *ok* m*arg*i*r* aðrir h*er*aðs m*enn*. þ*at* mvnv þ*er* *ok* ſp*ur*t hafa at þ*ei*r brôðr. ſ*ynir* Þ*or*gavz. hafa ſyſlv f*irir* hꜹndo*m* iſum*ar*. At ſla teig þan*n* e*r* heit*ir* Gullteigr. Nv liðr f*ra*m v*er*kit s*va* at lokit mv*n* miðviku dag iþesi uikv. *ok* mvnv þ*ei*r heima v*er*a. ſpurt hef*i* ek þ*at* at þei*m* e*r* titt at rôða Gislvngv*m*. þeg*ar* nockvt hark v*er*ðr *ok* hareyſti. þa m*æ*la þ*ei*r mv*n* ei B*arði* koma. Giora at þi mikit ſpot*t* *ok* hat uið yðr ti*l* ſuivi*r*ðing*ar*. Nv g*er*iz h*er* *ok* þ*at* ſagt m*eð* micklv*m* ſan*n*e*n*dvm at þ*at* hafa þ*ei*r h*er*aðs m*enn* ſamraðit ef nock*ur* tiðendi v*er*ða ih*er*aðinv þav er af m*anna* vꜹlldo*m* e*r*v. þa ſ*ku*lo all*ir* ſkylldir til eptir þei*m* at riða. ſiðan e*r* þ*ei*r Snor*r*i goði hꜹfðo ſof*it* ſkamt f*ra* bygðom ept*ir* uig *ok* ſin ſtorvi*r*ki. *ok* ſ*ka*l ſa vtlagðr e*r* eigi uerðr ti*l* þes buin*n* .iij. mꜹrko*m*. hv*er*r ſa e*r* þingfarar kavp*i* a at gegna. f*ra* Hafnar-fiollv*m* *ok* ti*l* Norðr-ar ſe*m* þ*ei*ra þingm*enn* e*r*v fleſtir Siðo-man*na* *ok* Flokdôla. Nv riði þ*er* an*n*a*n* dag uikv f*ra* Nials. *ok* f*ar*it to*m*liga. Haf*it* natſtaði aheiðin*n*i. þa fec*c* ho*n* þ*at* nafn at ho*n* var Tvidôgra kꜹllot. *ok* ſ*ku*lot ko*m*a ti*l* uigis þes h*va*rſtveg*g*ia e*r* a heiðin*n*i e*r*. þa e*r* er farit ſvðr. *ok* ſeð hvart s*va* ſe ſem ek ſegi yðr. Floi heit*ir* aheiðin*n*i. *ok* e*r*u þar *vatn ſtor. þ*at* er inorðan v*er*ðom floanu*m* vatn þat e*r* neſ lig*g*r i. *ok* ei breiðara at ofan verðo en .ix. m*enn* megv ſtanda iam f*ra*m. *ok* deilir norðr vatnfꜹllv*m*

2. aðrir] *herefter et udraderet* menn M. 3. at] *tilf. interlineart med nedvisningstegn foran et udprikket* z (*d. v. s.* ok) M. 10. hat] *d. v. s.* háð. 12. ef] *rettet fra* en M. 21. farit] *forkortelsesmærket er fejlagtig* i. 25. vatn] vatnfꜹll *med* fꜹll *overstreget* M; *muligvis er da ved forglemmelse* vatn *ikke rettet til* votn.

4 v til h*er*aða var*r*a yr þi vatni. Þangat viſa | ek yðr til. En an*n*at uigi e*r* iſun*n*a*n* u*er*ðom floanu*m* e*r* ek uillda ſiðr at e*r* hefðit *ok* yðr gegnir u*err* ef er þurfot ti*l* at taka. Þ*a*r ge*n*gr en*n* neſ fr*a*m iuatn. þ*a*r megv ſtanda .xviij. m*enn* ia*m*fr*a*m. *ok* deilir ſuðr uatnfa*v*ll ti*l* h*er*aða þ*ei*ra vr þ*v*i vatni. En þ*er* mvnvt koma ſuðr þ*r*iðia dag þan*n* ti*l* ſelia e*r* allir m*enn* er*v* farn*ir* yr ſeliv*m* ep*t*i*r* endil*a*v*n*gv*m* Kiar*r*a-dal. *ok* þ*a*r eigv all*ir* Siðo-m*enn* ſelf*a*rar. *ok* h*er* ti*l* hafa þ*ei*r þ*a*r dvaliz. Nv vætt*ir* mik at þar komi þ*er* n*œr* eycð dagſ. þa ſ*ku*lo riða .ij. m*enn* af liði yðrv ofan ih*er*at þ*a*r. *ok* ept*ir* fialli *ok* ſua ti*l* brva *ok* koma *ti*l* bygða fyʀ en ſ*ir*i*r* ſun*n*a*n* ana. þa ſ*ku*lot koma abð þan*n* er heit*ir* aHallv*a*rðs-ſt*a*v-ðo*m* *ok* ſp*yr*ia bonda tiðenda *ok* fretta ept*ir* heſtvm þei*m* e*r* horfit hafa norðan yr ſveitum. *Hit ſ*ku*lot ſp*yr*ia vr k*a*vpſtefnv. þa mvnvt þit ſia aGullteig e*r* it farit ofan me*ð* an*n*i h*va*rt þ*a*r ſe m*enn* at ſlæt*t*i ſe*m* nv e*r* ept*ir* hermt. þa ſ*ku*lot þit riða up*p* ſva til vaðs. *ok* lata bvanda yckr ti*l* vaðſ uiſa riða s*va* ti*l* heiðarin*n*ar *ok* up*p* aheiðina. þa munvt þit ſia aGullteig e*r* it f*a*rit me*ð* an*n*i. En miðvikv morgin ſ*ka*ltv f*a*r*a* ofan ab*r*vna þar e*r* þ*er* ſet tiðendi v*m* h*er*aðit. *ok* ſ*ka*ltv þa ſkipta liði þinv i .iij. ſtaði. allz e*r* e*r*vt .xv. iij. ſama*n*. Ept*ir* ſ*ka*l v*er*a in*n* .xix-di. *ok* gæta heſta yðvar*ra* *ok* ſ*ka*l þar v*er*a Kollg*r*is *ok* lata þa v*er*a buna e*r* þ*er* þurfot ti*l* at taka .vi. ſ*ku*lo m*enn* v*er*a ab*r*vn*n*i up*p*i *ok* mvn ek akveðit g*er*a hv*er*ir þar ſ*ku*lo v*er*a eða h*v*i þan*n*ig

8. farn*ir*] faln*ir* *som det synes* M. Kiar*r*a] r *synes dannet af* l. 11. eycð] *rett. fra* eycſ M. 13. koma] *herefter mgl.* eigi M. 14. ſ*ku*lot] *herefter mgl.; sandsv.* þit M. 16. Hit] *fejlskrift for* Þit M. 18. an*n*i] a *dannet ved rettelse af* ſ. 19. þa] *herefter er et overflødigt* ſ*ku*lot *udraderet* M.

er til ſkipt. þeir frendr ſkulo þar vera þeir Þorgiſl af Meðal-heimi ok Arngrimr. ok Eirikr uið-ſia ok Þorliotr giallanda foſtri. Eyiolfr fra Aſmundar-gnvpi þvi ſkulo þeir þar ſitia at þeir mvnv þer vera menn ſtriðaſtir ok torſueigſtir er er komit iheraðit. en yðr hǒfir eigi ſva at ei hafi þer ſtilling uið ok uit. En miðleiðiſ ſkulo ſitia aðrir .v. ı. brǒðr. Þoroddr ok Þorgiſl af Þernvmyri brǒðrungar. Barða. ok ſa maðr hinn .ııȷ. er kom iſtað Halldorſ. þeir ſkulo ok þar vera ſyſtvr ſynir þinir Hvnn ok Lambkarr. Eyiolfr magr þinn hinn .vı-ti. þeir mvnv þer hoti raðhollari ok ei með iam micklum geyſingi. firir þi ſkulo þeir ſitia at þa ſia þeir mannfarar um heraðit. En er .vı. ſkulot ofan fara. þv ok Steinn broðir þinn ok Steingrimr Olafr ok Dagr ok Þorðr. þeir mvnv þer raðhollaſtir. ok er þeim þo fvlliða er ateignvm erv firir. Nu ſkolv þer þegar abravt fara er þer hafit þeim ſkaða gert. firir þi at ei mvn yðr eptir fꜹrin livgaz. ok minni mvn ſtvnd alꜹgð um eptir fꜹrna ef eigi erv ſenir meirr en .vı. menn. ok mvn ei þa miok fiolment eptir *ef ſva er með farit. Nv ſkulot er vndan riða ſem hvatazt þar til er þer komit til hinſ neyrðra uigis aheiðinni. firir þvi at þa berr norðr alla kuiðbvrði ok er yðr þat meſt fullting at ſva yrði. En þo grvnar mik at ei komir þu þi við firir þeira offtęki er þer fylgia. En nv mvnvmver ſkiliaz at ſinni ok finnvmz heilir. Nv kemr Barði at kvelldi til Nials með flock ſinn. ok ſtendr Niall

1—3. Þorgiſl—Eyiolfr] *Den 6te, som ikke nævnes, må efter sammenhængen være Gefnar-Oddr.* 8—9. ſa—.ııȷ.] *Denne mand må være den vise Torarins sön Þorbergr.* 12. geyſingi *mellem* g *og* e *en ved udradering frambragt åben bogstavplads* M. 17. Nu] *Stor initial, udrykket i marginen.* 21. eptir] *herefter mgl.* sótt, riðit *eller lign.* M.

uti. *ok* byðr þeim giſting ꝺllvm ꝺlværliga. þ*ei*r
þig*g*ia þ*at.* lata lavſa heſta ſina ſetiaz abaða becki.
Niall e*r* uti vm kvelldit *ok* kona h*ans. ok* bva
5 r viſtir | geſta ſin*n*a. En ſvein*n* þ*ei*ra e*r* in*n*i vngr
ok ſkemt*ir* þei*m.* B*arði* ſpyr*r* ſueinin*n* ef hann hafi
bryni nockvt. Ek ueit. ſ*egir* h*ann* harðſtein e*r*
faðir min*n* a *ok* þori ek eigi at taka. Ek mv*n*
kavpa at þ*er* ſeg*ir* B*arði ok* fa þ*er* ti*l* tygil knif.
Ia ſeg*ir* h*ann* ſvein*n*inn hvi mv*n* ek eig*i* til raða
þa. leitar harðſtei*n*si*n*s *ok* fiðr *ok* ſelr B*arða.* B*arði*
tekr uið h*ar*þſtei[ni]nv*m ok* ekr tygil knif af halſi
s*er.* *ok* þokaz þa nockvt ſteina ſeyrvit e*r* ho*n* hafðe
latið ahals h*onu*m k*er*lingi*n ok* þes u*er*ðr getið
ſiðar*r.* Nu bryna þ*ei*r uapn ſin. Nu þicciz ſuein*n*-
in*n* hafa uel hnyct e*r* þ*ei*r hafa þ*at* ſe*m* þ*ei*r þyrſtv.
Nv̇ e*r*v þ*ei*r þ*a*r um not*t ok* hafa goðan beina. Nu
riða þ*ei*r leið ſina an*n*andag uikv igoðo ueðri *ok*
f*or*o ecki hart. ſpyr*r* B*arði* Eirik uið-ſia hv*er*nvg
ætlaði at faraz mv*n*di. h*ann* ſ*varar.* Bloðs hꝺfv*m*
hlynr of heiði ræ borðz f*a*rit norða*n* v*er* hyg*g*iu*m*
nag nǒra .xix. ſama*n* ritar. þo getv*m* hins at hriðar
lyn-tamſ mvni*m* ſun*n*a*n* ar hyg*g*r ſkalld ti*l* ſkǒrv
ſkęs nock*ur*v færi. Nv e*r*v *þ*a*r u*m* nottina a heið-
in*n*i. Ok riða miðvikvdag iKiar*r*a-dal *ok* var þ*at*
nær eycð dagſ. *ok* e*r* þ*ei*r hꝺfðo ait v*m* ſtund þa
riða .ıȷ. m*enn* ofan ih*er*at ſem ti*l* hafði ſkipat Þ*or*-
arin*n ok* hittv ꝺnga m*enn* abǒiv*m ok* f*or*o fiallveg
allt *ok* kvomv ti*l* b*r*var. *ok* nv aHallvarðs-ſtaði *ok*
ſa tiðendi g*er*va aGullteig *ok* ſa þ*at* at þar v*or*o
karlar ateignv*m ok* ſlogv allir iſkyrtvm. *ok* ſyndiz

9. hvi] h*v*i *tilf.* M. 18. hv*er*nvg] *herefter mgl. muligvis* hann M. 19. ſ*varar*] *Ved et* v *i marginen betegnes det fg. vers.* 23. e*r*v] *herefter mgl.* þeir M. 24. miðvikv-] *fejlagtig for* þriðia M. var þ*at*] *interlinear-rettelse for et understreget* koma þ*a*r M.

iamt ept*ir* þui fem fagt v*ar*. fyndiz at ia*m*t mvndi-ept*ir* dagflatta fe*m* fagt v*ar*. fin*n*a nv bvanda *ok* hiolvðo við h*ann* *ok* fp*ur*ðo tiðe*n*da. H*va*rigir kun*no* ǫðrum þar tiðe*n*di at fegia. *ok* fpurðo þe*ir* at heftv*m* þei*m* er þe*ir* v*or*o aleit komn*ir* *ok* miok opt hǫfðo v*er*it farar til g*er*var h*ann* kvaz alld*r*egi uita hvar þe*ir* v*or*o. *ok* bað þa fva klifa ey *ok* ey. þe*ir* fpvrðo. hvat tiðenda v*æ*ri ikǫpftefn-vn*n*i eða hve fiolm*e*nt þ*a*r u*æ*ri h*ann* kvaz oglǫgt hafa fpurt h*va*t þar e*r* tit*t* kvez *ok* ǫngu mali þickia fkipta. þe*ir* baðo h*ann* uifa fer leið up*p* m*eð* an*n*i ti*l* vaðs fva g*er*ir h*ann* fkiliaz þe*ir*. f*or*o þe*ir* ti*l* fundar uiðfǫrunǫta fina *ok* fegia þei*m* fuabuit fofa af nott þa. Nu e*r* nockut at fegia f*ra* þei*m* h*er*aðs m*onnu*m e*r* her ko*m*a uið þetta mal. Þ*or*biorn B*r*vna f*on* ftoð vp*p* fnem*m*a aVeg*g*ivm. *ok* biðr hvf-karl fin*n* fta*n*da up*p* m*eð* s*er*. *ok* fk*a*l f*ar*a up*p* til fmiðio idag ti*l* Þ*or*g*ǫ*tz *ok* fk*a*l fmiða þ*ar*. þ*at* var fnem*m*a þeg*ar* ifolar up*p*raf. H*ann* kuaddi þei*m* dǫgvrðar. *ok* v*ar* þ*at* eigi akueðit h*va*t feing*it* v*ar* an*n*arf en hvfpreyia fet*t*i f*ir*i*r* þa trygil aborðit. Þ*or*biorn vatt*ar* at h*onu*m fe eig*i* vel fei*n*git *ok* rekr m*eð*al herða h*enn*i trygilin*n*. ho*n* fnyz uið *ok* verðr illa uið *ok* m*æ*lti uið h*ann* rapallict *ok* s*va* h*va*rt uið an*n*at *ok* be*rr* þu þ*at* f*ra*m f*egir* h*ann* e*r* ecki e*r* ine*m*a bloð eit*t*. *ok* undr er þv s*er* eig*i* mifmiði a þ*v*i. ho*n* fvar*ar* h*onu*m þa ftilliliga. Ecki b*ar* ek þ*at* f*ra*m e*r* ei mætt*ir* þu vel neyta. *ok* ætla ek ei þ*v*i ue*rr* at þav undr b*er*i f*iri*r þik at þv fer

1. iamt—fyndiz] *synes overflødigt og er vistnok indkommet ved fejlskrift.* 12. fva—h*ann*] *interlinear- tilf. med nedvisningstegn* M. 14. Nu] *Stor initial, udrykket i marginen* M. 16. aVeggivm] *Þorbjǫrn Brúnason bor ifg. Ldn.* at Steinum *og faldt* i Heiðarvígi.

b*ra*tt iheliv. *ok* viſt mvn þetta þin f*ur*ða v*er*a. H*ann* k*vað* v*isu*. Eigi mv*n* ſve*r* eigv*m* ꜹð vðr at mik dꜹðan folld uill m*enſ* imolldo min*n* alldr bla fallda. An*n* en ecki vinna ellds ma brik at slikv þ*at* e*r* 5 v oſkaplict eplis ꜹlſelia*n* m*er* heliar. þa hleypr | ho*n* abraut *ok* tekr oſthleif *ok* kaſtar f*ir*i*r* h*ann*. ho*n* ſez ipallin*n* ꜹðrvmegin *ok* grætr. Þ*or*bio*rn* k*vað* v*isu* aðra. Oþack*ir* kan*n* ekkiv ata m*ar*s þot*t* g*ra*ti fak ren*n*anda fan*n*ar fagrſtryk*v*ins mik kyk*van*. þ*v*iat amſ litar imv of nꜹð e*r* ſ*ka*l davða*n* hlyra hꜹfgv*m* ſkvrv*m* heiðingia mik leiða. En þo bregðr nv kynligv við. Vnda*n* þicki m*er* nv gaſlhlaðit v*er*a hvar tveɢia unda*n* huſinv. *ok* á ſyniz m*er* falla ſtrꜹ*ng* ept*ir* h*us*inv *ok* norða*n* af heiðin*n*i. e*n* molld ein ſyniz m*er* *ok* *sva* ken*n*iz m*er* ei ſiðr oſt*r*inn ſia e*r* ek et. Ok ſtiga þ*ei*r unda*n* borðe*n*v *ok* ganga ti*l* heſta ſin*n*a. *ok* ſtiga abak *ok* riða yr garði. þa tekr h*ann* til orða. Þ*or*b*io*rn. Dreymt hef*ir* mik nv inot*t*. ſ*egir* h*ann*. Huſkarl ſpyʀ. h*va*t dreymði þik. ſ*egir* h*ann*. Þ*ar* þot*t*u*m*z ek v*era* ſtaddr e*r* eig*i* þotti ꜹllv*m* ein*n*vg. *ok* þot*t*umz ek hafa *þ*at* e*r* ek hef*i* uanr v*er*it at hafa ihe*n*di m*er*. e*n* nv e*r* ei hei*m*a. *ok* b*r*otnaði iſundr þeg*a*r ek hio f*ra*m. e*n* ek þot*tu*m*z kveða uis*ur* .ɪɪ. i ſuefninv*m* *ok* ma*n* ek þær baðar. þ*at* uarð m*er* hin mæra min*n* va*n*da ek b*ra*g randa. hialmfe*n*ris b*ra*ſt holma huitvꜹ*n*dr itvꜹ rit*ar*. þarſ amætv moti motrꜹðr iðrv ſnota hei*m*þi*n*ga bar hanga hnitv reyr ſama*n* dreyra. Væri betr at ek bæra be*n*vꜹ*n*d igny ra*n*da hleypi kiols

---

2. v*isu*] *Ved et* v *i marginen betegnes verset* M. 4. en] *tilf. over linjen med nedvisningstegn* M. 8. aðra] *Et* v *i marginen ud for fg.* M. 14. ſtrꜹ*ng*] *herefter et ved understregning slettet* nord M. 21. hafa] *herefter overstreget* þ*at* e*r* ek hafa; *derefter mgl.* sverð M. 28. Væri] *Verset betegnes ved et* v *i marginen* M.

ok heila*n* havſ okoſtalavſa*n*. Sa e*r* dalryrar dauða dyrfitiar ſ*ka*l uitia h*er*ðe galldr *ok* helldo*m*z h*ann* ofau*m* m*anni*. Nu na*m* ſa uis*ur* baðar e*r* h*onu*m fylgðie*n* þ*ei*r riðo. Nv ſuipaz h*ann* u*m* Þ*or*biorn. Ia. ſ*egir* h*ann*. heima lig*g*ia nv ſmiðar emni*n* eða elligar hafa niðr fallit. f*a*r þv aptʀ *ok* leita. Fiðr þu aleiðin*n*i þa far þu ti*l* ſmiðio. En ek mv*n* riða fir*ir*. Nv ef ei fiðr þv aleiðin*n*i þa f*a*r þu ti*l* v*er*ks þins. Nu ſkiliaz þ*ei*r. fiðr h*us*karl eig*i* ſmiðar efni. Þ*or*b*ior*n riðr nv ti*l* Þ*or*gꜹz frenda ſin*n*s ti*l* ſmiðio. *ok* hitt*ir* h*ann* f*irir* dagmal dags. kveðiaz þ*ei*r *ok* ſp*ur*ðoz at tiðendo*m*. huarg*i* kun*n*i ꜹðru*m* þar tiðendi at ſegia. Nv e*r* f*ra* þ*v*i ſagt at þ*ei*r ſ*ynir* Þ*or*gavtz riſa up*p* allir *ok* f*ar*a at ſla aGullteig. *ok* rǒddo um þ*at* at nu mundi vel vita. *ok* nv m*un*di ſlegin*n* u*er*ða Gullteigr hin*n* ſama dag. ganga ti*l* teigſ *ok* lꜹgðo af ſer klæði ſin *ok* vapn. Geck Giſli v*m* tegin*n* nockvt s*va* ok ſa a e*r* þ*ei*r ætlvðo at ſla *ok* ne*m*r ſtaðar. *ok* k*vað* v*isu*. Her uilldo mik hꜹlldar ko*m* fres iſtað þesum falu fura vela fiolrǒks mar*i* ſǒkia. hit*t* ſeg*ir* vllr at allir oðgalldurſ mvnit ſkalldi hriðar hlack*a*r gloða h*er*ðe*n*dr t*r*vir v*er*ða. H*ann* ſeg*ir* drꜹm ſin*n* at h*onu*m þot*t*i ſe*m* þ*ei*r væri þar ſtadd*ir* aGullteig *ok* kiǒmi at þei*m* vargar marg*ir* *ok* æt*t*iz þ*ar* uið *ok* uar mikit v*m*. *ok* ek þottv*m*z uakna við þ*at* e*r* ek liop vnda*n* hei*m* ti*l* bǒiarins. toku þ*ei*r ti*l* v*er*ks ſinſ *ok* ſlogv v*m* ſtvnd. Nu hef*ir* B*arði* ſkipat liði ſinv iſetv ſe*m* foſt*r*i h*ans* kendi h*onu*m *ok* aðr e*r* ſagt. *ok* nv ſeg*ir* h*ann* þei*m* ꜹllum hv*er* f*irir* ætlun h*ans* e*r* iahvga. þa unðo þ*ei*r uið hoti betr *ok* ætlvðo at þa m*un*di f*ra*m

1. -ryrar] ryðrar *med underprikket* ð M. 6. Fiðr] F *udrykket i marginen.* 18. teginn] *d. v. s.* teigin*n*, M. 19. Her] *Stor initial, udrykket i marginen, og ud for denne et* v M. 23. H*ann*] *Udrykket i marginen.*

ko*m*a þ*at* e*r* f*ir*i*r* var ætlat *ok* letv s*er* lika þesa tilſkipun at kalla. *ok* kvoðuz þo ætla at litlar m*und*o atg*er*ðir u*er*ða. þa var ſkogr mikill iHuit-ar-ſiðo ſe*m* þa v*ar* viða h*er* al*an*de. En þ*ei*r ſatv f*ir*i*r* ofa*n* ſkogin*n* .vi. *ok* sa g*er*va tiðe*n*di aGvllteig. B*arði* v*ar* iſkoginv*m* *ok* ſn*er*to eina f*ra* þei*m* þar e*r* þ*ei*r ſlogv 6 r *ok* þ*ei*r vi ſama*n*. | Nv hyg*g*r B*arði* at h*v*e marg*ir* m*enn* v*æ*ri at ſlætt*i*nv*m*. Nv þickiz h*ann* eig*i* uita uiſt h*var*t kona e*r* hin*n* .ij. m*a*ðrin*n* er hvit*t* e*r* til ha*v*fvðsinſ at ſia. eða mv*n* þar v*er*a Giſli. Ganga nv ofa*n* unda*n* ſkoginv*m* hveʀ ept*ir* a*v*ðrv*m* *ok* þot*t*i þei*m* ſ*va* fyrſt Þ*or*ga*v*z ſ*onum*. ſem .i. m*a*ðr g*en*gi þ*ar*. *ok* tekr h*ann* til orða Þ*or*moðr e*r* ſiðarſt ſlo ateignv*m*. m*enn* f*ar*a þarna kvað h*ann*. En m*er* ſyniz ſeg*ir* Giſli at maðr ga*n*gi .i. en þ*ei*r g*en*gv h*ar*t *ok* run*n*v eig*i*. Eig*i* e*r* þ*at* kveðr Ketill bruſi. m*enn* erv þ*ar* *ok* eig*i* allfair *ok* namv ſtaðar nockvt *ok* ſa á. Ketill m*æ*lti. mv*n* eig*i* B*arði* þar v*er*a *ok* ei e*r* h*onu*m v lict *ok* kan*n* ek eigi man*n* at ken*n*a ef ei e*r* h*ann*. *ok* s*va* uar h*ann* buin*n* iſvm*ar* aþing*i*. Þ*ei*r brǫðr ſa á Ketill *ok* Þ*or*moðr. En Giſli ſlo *ok* tok til orða. Sva lati þ*er*. ſ*egir* h*ann* ſe*m* B*arði* mvni ko*m*a unda*n* hv*er*ri hriſlv iallt ſvm*ar* *ok* hef*ir* h*ann* en*n* eig*i* komit. Þ*ei*r B*arði* ha*v*fðo ſkipat ti*l* m*onnu*m aðr at .ij. ſkylldi an*n*az .i. hv*er*n þ*ei*ra. Þ*ei*r B*arði* *ok* Stein*n* ſkylldv an*n*az Ketil b*r*vsa. h*ann* v*ar* ramr at aſli. þ*ei*r Dagr *ok* Olafr ſkylldo ganga imot Giſla. þ*ei*r Stei*n*g*r*imr *ok* Þorðr ſkylldo ganga imot Þ*or*moðe. Nu ſnva þ*ei*r at þ*ei*m. nv

7. vi] *tilf. over linjen med nedvisningstegn* M. *Tallet gælder Barði og hans fæller.* 8. uita] *gent. men overstreget* M. 9. e*r(1)*] e *med udel.* r M. 10. v*er*a] v *ved rettelse af* a M. 26. ſkylldv] *ved rettelse af* ſkylldi M. 28. Þorðr] *ved interlinear-rettelse af et overstreget* þ*or*oddr M. 29. þ*ei*r] þ *ved rett. af* a M.

mælti Ketill. Eigi mvn uið livgaz at hann Barði er kominn. ok uilldo þrifa til uapna ſinna ok eingi þeira feck nað ſinvm uapnvm. Nv er þeir ſia hvar komit er þa uilia þeir hlꝍpa heim til tungarðſinſ Ketill ok Giſli. ok Barði eptir ok .iiij. hans fꝍrunꝍtar. En Þormoðr ſnyr niðr til arinnar ok þeir eptir honum Þorðr ok Steingrimr ok ellta hann a ana ok gryta hann fra lande. hann kemz yfir ana ok er hann vel fôrr. Nv koma þeir heim at garðinvm brôðr verðr Ketill ſkiotari. ok ſtiklar yfir inn. ok þa er Giſli leypr agarðinn þa fellr torfa yr garðinvm ok ſkriðnar hann. þa kemr at Barði. hann uarð þeira ſkiotaztr ok hꝍggr til hans með ſuerðinv Þorgꝍz nꝍt ok hôggr miok sva af and litið. Nv þegar ſnyr hann imot fꝍrvnꝍtvm ſinvm ok ſegir þeim at averki hefði orðit nockurʀ. þeir kvoðv litit til rað orðit mundo ok o ſnꝍfurmannlict. Hann let þo sva bvit þa mundo verða at vera. ok ſkulom nv aptr hverfa. hann verðr at raða ok er þat þo miok imoti vilia þeira. Ketill kippir honum Giſla inn af garðinvm ok kaſtar honum abak ſer. Ecki ſia þeir at honum yrði mikill þungi at honum. hann leypr heim til bôiarinſ. Þeir Þorgavtʀ voro iſmiðio ok Þorbiorn ok biðr ef huſkarl hans kômi með ſmiðar efni. Hann mælti Þorgavtr. þo er harkmikit. er eigi Barði kominn. Ketill kom inn iſmiðivna iþvi bili ok ſegir. þat fann Giſli ſon þinn at hann er kominn. kaſtaði honum davðom firir fôtr honum. Barði ſnyr nv imot fꝍrvnꝍtvm ſinvm ok kvatz þat ætla at kominn mundi maðr fyr mann. þeir kvoðv þa eigi iafnmenne vera. ok kvoðv litið

7. Steingrimr] -r *er forsynet med prik* M. 10. ſtiklar] r *skimtes kun svagt, og i marginen synes at stå en variant til dette ord.* 16. averki] averkt *som det synes* M.

at gǫ̈rt þot*t* .i. *ma*ðr v*æ*ri d*r*epin*n* *ok* *far*a s*va* langt ti*l*. Nv e*r* þ*ei*r hit*t*az all*ir* fǫruna*u*t*ar*. Þa m*æ*ltv þ*ei*r er efri v*or*o iſetvn*n*i at uiſt eig*i* hefði þ*ei*r farit ef s*va* ſkylldi abravt leyſaz at eig*i* ſkylldi meiri hefnd ept*ir* þilikan harm ſem þei*m* hafði ge*r* v*er*it. kvoðv eig*i* ia*m*menni þa Giſla *ok* Hall. *ok* lǫgðo nv am*æ*li ti*l* við B*arða*. kv*a*ðvz ætla ef þ*ei*r yrði við ſtaddir at meira mvndi at g*er*t. f*ar*a nv ti*l* heſta ſin*na* *ok* koðvz vilia hafa dǫg*ur*ð. B*arði* bað ecki hirða v*m* dǫgvrð. þ*ei*r koðvz ei vilia faſta. 6v *ok* þ*at* kvn*n*v*m* v*er* eig*i* ætla hve þ*er* m*un*di | vndan ef þv hefðir nockvt þ*at* g*er*t e*r* f*r*ami v*æ*ri at. B*arði* kvaz ecki hirða h*va*t þ*ei*r rǫ̈ddo. Nv mataz þ*ei*r. Nv talaz þ*ei*r uið hei*ma*. Þ*or*gǫtr *ok* Þ*or*biorn *ok* Ketill. Rǫ̈ðir Þ*or*gavtr at mikit e*r* at orðit *ok* m*er* e*r* nær hǫg*g*vit. e*n* þo ſyniz m*er* ſe*m* ei mvni min*na* við hlita *ok* uil ek at hv*ergi* ſe ept*ir* riðit. þ*ei*r ſ*egia* baðir at þ*at* ſkylldi alld*r*egi v*er*ða. þær heyrðo kon*ur* h*va*t m*æ*lt var *ok* ſendi Ketill þær vt aFroða-ſtaði *ok* Siðv-mvla at ſegia tiðindi*n* *ok* þa mæt*t*i hv*er*r ǫðru*m* ſegia þ*aðan* f*ra* s*va* at orð kiǫ̈miz iÞv*er*ar-hlið *ok* v*m* Norðr-ar-dal at ept*ir* þei*m* ſe riðit e*r* v*er*kit hafa vn*n*it *ok* fir*r*i ſik s*va* ſekðo*m* *ok* fiarlatv*m*. þ*ei*r fara *ok* taka heſta ſina *ok* riða ti*l* Hafa-fellz ti*l* Arna Þ*or*gǫz ſ*onar*. H*ann* at*t*i þar magv*m* at fagna v*ar* þ*a*r komin*n* Þ*or*ar-in*n* Þv*er*hliðingr faðir Aſt*r*iðar konv h*ans*. þ*aðan* riða þ*ei*r .v. ſaman. Þ*at* e*r* nv at ſegia f*ra* Þ*or*moði. h*ann* fe*r*r nv vp*p* fir*ir* ſvn*nan* ana. þ*a*r ti*l* er h*ann* kiom*r* iAſ þa va*r* ſabygt fir*ir* ſun*nan* ana. þar v*ar* man*n*fat*t* hei*ma* *ok* v*or*o m*enn* farn*ir* aVǫllv

10. koðvz] *tilf. med svag skrift i nedre margen* M. 15. at m. er] at mikit e*r* *gent.* M. 20. -ſtaði] *en tilsyneladende underprikning af* i *er vistnok uden betydning.* 28. Þ*at*] *Stor initial udrykket i marginen.*

e*n* hvſkarlar a u*er*ki. Eiðr ſat at tafli *ok* ſ*ynir* h*ans* .ıȷ. an*n*ar*r* þ*ei*ra h*et* Illhvgi e*n* an*n*ar*r* Eyſtein*n*. Þ*or*moðr ſegir þav tiðe*n*di ſem orðin v*oro*. Þa v*ar* brv a an*ni* up*p*i hia Biarna-forſi *ok* lei*n*gi ſiðan. Eiðr fyſti ecki f*ar*arin*n*ar. En ſ*ynir* h*ans* gripa ti*l* uapna ſin*na* *ok* ferðaz. f*ar*a þ*ei*r brǿðr til Þ*or*giſl aHa̛ggv*a*nda-ſta̛ðum. þa v*ar* *ok* hei*m* ko*m*inn Eyiolfr ſo*n* h*ans*. hafði þa *ok* vt komit v*m* ſvmarit. Þ*or*moðr f*er*r up*p* aHallkels-ſtaði. *ok* ke*m*r þ*ar* *ok* ſeg*ir* tiðe*n*din. Tindr v*ar* hei*ma* .ı. karla e*n* ko*m*n*ir* v[*oro*] m*enn* til ſmiðio. Su kona bio þ*ar* it næſta e*r* Þ*or*fin*na* het. ho*n* var ka̛llvt ſkalld kona. ho*n* bio aÞ*or*varðs-ſta̛ðo*m*. ho*n* ati ſer ſo*n*. e*r* h*et* Eyiolfr *ok* broðvr e*r* h*et* Tan*ni* e*r* kallaðr v*ar* hin*n* hand rami. *ok* ecki v*ar* h*ann* ſem m*enz*k*ir* m*enn* at afli. *ok* s*va* hv*a*rtveg*g*i þ*ei*ra *ok* Eyiolfr ſyſt*ur* ſ*on* h*ans*. *ok* v*oro* fvll hvg*ar* at aræði. þ*ei*r v*oro* ko*m*nir ti*l* ſmiðio ti*l* Tindz. En þ*v*i v*ar* eig*i* komit aGilſbacka at H*er*mvndr var ti*l* ſkipſ riðin*n*. *ok* h*us*karlar h*ans*. þ*ei*r Tindr v*er*ða .ıııȷ. Þ*or*moðr hin*n* .v. En þ*at* var ſið dagſ. Syn*ir* Eiðs ko*m*a til Þ*or*gils ha̛ggv*a*nda. þ*ei*r bregða við ſkiot*t* *ok* f*ar*a þ*a*ð*an* .vı. ſaman. þar v*ar* Eyiolfr ſo*n* h*ans* ifa̛r. *ok* .ıııȷ. m*enn* aðrir. Nv er f*ra* þi at ſegia hvat þ*ei*r B*arði* ſia tiðenda. H*ann* riðr fyrſt þ*ei*ra *ok* nock*ur*v harðaſt ſva at hlið var amillv*m* þ*ei*ra en þ*ei*r riðv helldr tomliga ept*ir*. *ok* koðo h*ann* fvrðo hræddan v*er*a. Nv ſia þ*ei*r man*na* fa̛r ept*ir* s*er* *ok* ſia flock eig*i* mycklog*i* min*na* e*n* þ*ei*r ha̛fðo ſialf*ir*. *ok* gla̛ddvz þ*ei*r fa̛rvnavt*ar* B*arða* *ok* hyg*g*ia got*t* til at þa m*un*di v*er*ða nockvt ſa̛gvlict ivm ferðina. þa mælti B*arði*. fa̛rv*m* vndan*n* en*n* of rið *ok* eig*i* at min*ni* von at þ*at* koſtgęfi ept*ir* fa̛rna. þ*a*

9. Þormoðr] *Stor initial, udrykket i marginen.*

k*vað* Eirikr uið-ſia v*isu*. Flyckiaz fræg*ir* reckar fvs e*r* he*ʀ* ti*l* ſne*r*ro. þioð tekr hart a heiði h*er*-kvn*n* d*ra*gaz ſvn*nan*. f*ar*a biðr hv*er*gi h*er*ia harð-rað fir*ir* Barði geira hregs f*ra* glyg*g*vi gvn*n*orvnga ſun*nan*. Eigi ſeg*ir* þv nv ſatt ſeg*ir* B*arði*. þ*at* m*æ*lta ek at hv*err* fari ſem ına þar til e*r* u*er* komu*m* ti*l* uigis þ*es* e*r* foſt*ri* min*n* m*æ*lti at v*er* ſkylldim neyta ineyrðra floanvm. En þ*vi* gat B*arði* eig*i* aleið ko*m*it *ok* koðvz þ*ei*r þa fullelltir e*r* þ*ei*r ko*m*v ti*l* ſyðra
7r uigis | ifloanv*m*. ſer B*arði* þ*at* at nv mvn s*va* verða at v*er*a *ok* ſne*r*i nv imoti þei*m*. kvez h*ann* mvnv eig*i* ſva miklo fuſari undan at riða helldr en þ*ei*r. *ok* ſ*ku*lo þ*ei*r þes ſamkvæðiz giallda þo ma nv eigi letia yðr at eigi ſ*ku*lom v*er* fyr*r* ren*n*a ikvelld en yðr þickir mal. *ok* er ſ*ku*lot þ*at* m*æ*la fyr*r* en ek· at biða eig*i* eða h*va*rigir ella. Nu þickr þei*m* allvænt v*m*. hros ſin letv þ*ei*r ineſit f*ra*m f*ra* ſer. *ok* ſet*t*v þar til Kollgriſ at gæta h*ann* var ecki ſtyrialldar m*að*r *ok* afðſkv ſkeiði v*ar* h*ann*. Nv k*vað* Eirikr v*isu*. Faſt hǫlldom v*er* folldo f*ra*m þoki he*r*r at ſne*r*rv latu*m* randa val reynda*n* ryðe*n*dr iben ſnyðia. ſ*ka*l ek þo at ſagt ſe ſun*n*an ſv*erð* el takiat h*er*ða rioðo*m* hart aheiði hialmrið yr ſtað biða. Aþeim deg*i* uar *ok* f*a*rit eptir He*r*mvndi aVǫllv *ok* var h*ann* heim afǫr. *ok* hitta ſendi m*enn* h*ann* aleið up*p* f*ra* Þings-neſi. H*ann* let *ok* f*yr* lið allan farangr ſin*n* *ok* biðr hv*er*n man*n* ti*l* farar m*eð* ſer er komaz mæt*t*i *ok* biðr ſer liðs *ok* riðr ept*ir* þeim. Nu hit*t*az þ*ei*r ſun*nan* m*enn*ini*r* *ok* B*arði*. Stiga þ*ei*r*. hafa þ*ei*r B*arði* fylct liði ſinv. v*m* þv*er*t neſit. Gangi nv ei*n*gi f*ra*m

---

1. v*isu*] *I marginen skimtes et* v. 8. En] *Stor initial, udrykket i marginen.* 14. yðr] *herefter et udraderet* þat M. 16. þickr] *sål.* M. 19. v*isu*] *Ved et* v *i marginen betegnes verset* M. 29. þ*ei*r] *herefter udel.* af baki *eller lign.* M.

vr þesum ſporum ſeg*ir* B*arði*. þ*vi* at mik g*r*vnar at fleiri m*anna* mvn van. Þ*at* ſtoðz a neſit þv*er*t *ok*fylking þ*eira* .xv. iij. m*anna* *ok* var einv megin at þei*m* ge*n*gt. *ok* meiri vo*n* at e*r* nait at reyna vapn ſegir B*arði*. *ok* v*æri* bet*ra* at hafa hit neyrðra uigit *ok* ei m*un*di þ*at* til amælis lagt þot*t* s*va* giorðim v*er*. en bet*ra* til ept*ir* mals. *ok* ecki ſ*ku*lom v*er* en*n* otta h*er* uið giallda. þ*ei*r ſtoðo m*eð* brugðnv*m* vapnv*m*. a aðra h*ǫn*d B*arða* ſtoð Þ*or*b*er*gr. *ok* a aðra hlið Gefnar-Oddr. þa brôðr B*arða* ut if*ra*. Nu raða þ*ei*r eig*i* s*va* ſkiot*t* a ſun*nan* m*enn* ſem þ*ei*r hvgðo. *ok* meira lið var f*irir* e*n* þ*ei*r vættv. þar var h*ǫ*fðingi Þ*or*g*au*tr. Þ*or*biorn *ok* Ketill. þa m*æ*lti Þ*or*g*au*tr. raðlig*ra* er at biða meira liðs. hafa þ*ei*r haſt rað mikit er þ*ei*r ko*m*v fair ih*er*at. Nv ganga þ*ei*r ei at. *ok* er þ*at* ſa norðan m*enn*. þa ætla þ*ei*r ſit*t* rað. Mælir Þ*or*b*er*gr. hvart er Brvſi iliðinv. h*ann* ſ*egir*. at h*ann* var þar. hvart kenn*ir* þv ſv*er*ð þetta er ek helld h*er*a. h*ann* k*va*z eigi uita þes van*ir*. eða hv*er*r e*r*tv. Ek heiti Þ*or*bergr en þetta ſverð ſelldi m*er* Lyg*i*-Torfi f*r*endi þin*n*. *ok* h*er* af ſ*ka*ltv m*a*rt h*ǫ*g*g* þola idag at þi er ek uillda eða hvi ſôki þ*er* nv eig*i* at e*r* hafit þraſamliga eptir ſot*t* idag at þ*vi* e*r* m*er* ſyniz riðit *ok* rvn*n*it. h*ann* ſ*egir*. vera kan*n* at þ*at* ſe þar vapn e*r* ek a. En aðr v*er* ſkilivmz idag þa muntv lit*t* os fryia þurfa. þa m*ælti* Þ*or*bergr. ef þv ert dreingr fullr. h*va*t ſ*ka*ltv þa biða meira ofreflis. þa tekr B*arði* til orða. hvat er tiðenda at ſegia vr h*er*aðinv. þav tiðendi e*r*v e*r* þ*er* mvnv goð þickia. vig Giſla broð*ur* minſ. h*ann* ſ*egir*.

---

2. a] *herefter et overstreget* ꝼ M. 8. brugð-] ð *rett. fra* n M. 10. Nu] *Stor initial, udrykket i marginen.* 25. er—a] *Ifg. s. 76 bærer Þorbergr det fra Þorbjörn tagne sværd, Barði det Ketil bruses fader Þorgautr tilhørende.*

ecki lꜹſtv*m* v*er* þ*at*. *ok* eig*i* þot*t*umz ek allg*r*vn-
ſamliga vn*n*it hafa. eða hvesve*r* þickiz þv Ketill
eða it feðgar einſkis eiga at hefna os. mik minnir
at þ*at* var f*irir* ſkꜹ*m*mo er þv ko*m*t hei*m* Ketill.
fǫrandi h*en*di feðr þinv*m* m*eð* bakbyrðe. nv ef þv
mant eig*i* þa mv*n* h*er* v*er*a vat*t*rin*n*. þetta ſama
ſv*er*ð. e*r* en*n* eig*i* helin*n* þornaðr a *ok* ſkekr at
h*onu*m ſv*er*ðit. þyckiz þv Ketill einſkis eiga at
7 v hefna. *ok* ſe h*er*na at eig*i* | er heilin*n* þornaðr a. *ok*
ſkekr þa en*n* at h*onu*m ſv*er*ðit. þetta fa þ*ei*r eig*i*
ſtaðiz *ok* hlavpa nv at þeim. Þ*or*biorn leypr at
B*arða* *ok* hꜹg*g*r ahalsin*n*. *ok* braſt við f*ur*ðo hatt.
ok ko*m* aſtei*n* þan*n* iſꜹrvinu e*r* þokaz hafði þa e*r*
h*ann* tok knifin*n* *ok* gaf ſyni Nials *ok* ſtein*n*in*n*
braſt iſv*n*dr *ok* dreyrði .ij. megi*n* ban*n*zinſ. en þ*at*
beit eig*i*. þa mælti Þ*or*biorn. trꜹll e*r* þik bita eig*i*
iarn. Nv lyſtr þei*m* ſama*n* *ok* ept*ir* hꜹɢ þetta
hit mickla. ſtyr*ir* h*ann* þeg*a*r imot Þ*or*oddi. *ok*
eigaz þ*ei*r við Ketill g*en*gr imot B*arða*. Þ*or*gꜹtr
ok Þ*or*b*er*gr. þ*a*r ſkort*ir* eig*i* hꜹg*g* ſtor *ok* aeɢivn.
Svn*nan* m*enn* hꜹfðo lið min*na* *ok* otravſtara. Nv e*r*
fyrſt at ſegia uiðſkipti þ*ei*ra B*arða* *ok* Ketils. Ket-
ill v*a*r m*anna* ſt*er*kaztr. *ok* ofr hvg*i*. Eigaz við
leingi. Ke*m*r þar at B*arði* ſlæm*ir* a ſiðv h*onu*m
ok fellr Ketill. *ok* nv leypr B*arði* at Þ*or*gavti *ok*
veit*ir* h*onu*m bana ſar. *ok* hnigv þ*ei*r þ*a*r baðir f*yr*
þ*v*i vapni e*r* þ*ei*r attv ſialf*ir*. Nv e*r* at ſegia f*ra*
Þ*or*b*ir*ni *ok* Þ*or*oddi. þ*ei*r gangaz at iꜹðrv*m* ſtað.
ok ſkort*ir* þar ei hꜹg*g* ſtor e*r* h*v*a*r*g*i* ſparði uið
an*na*n. *ok* v*or*o fleſt ǫrit ſtor. *ok* eit*t* hꜹg hꜹg*g*r
Þ*or*oddr til Þ*or*biarn*a*r. *ok* af fotin*n* iriſtar liðnv*m*.
ok ei b*er*ſk h*ann* at ſiðr. *ok* leg*g*r f*ra*m ſv*er*ðinv

7. helin*n*] *d. v. s.* heilin*n* M. 27. Nv] *Stor initial, udrykket i marginen.* 29. ſkort*ir*] ſkorſt*ir* *ved fejlskrift* M.

ikuið Þ*or*oddi. *ok* fellr h*ann* *ok* lig*g*ia uti iðrin. Þ*or*biorn s*er* nv f*re*ndr ſina. hirðir nv ei v*m* lif m*eð* ꜵrkum*l*um þesum. Nv ſnva þ*eir* f*ra*m ſ*ynir* Gvðb*ranz* imoti Þ*or*b*ir*ni. H*ann* mælti. Leitið yckr an*n*arſ fðris. Ecki hafði þ*at* vngm*enn*is v*er*it fyr*r* meiʀ at keppaz við os. leypr h*ann* ſiðan at B*arða* *ok* b*er*ſk við h*ann*. þa mælti B*arði*. þv þicki m*er* trꜵll e*r* þv b*er*ſk *sva* at af þ*er* e*r* fot*r*inn. e*r* þetta ſan*n*ara e*n* þ*at* e*r* þv mælllt*ir* við mik. [Þ]a ſ*egir* Þ*or*biorn. Eig*i* e*r* þ*at* trꜵllſkapr. at m*að*r þoli ſar *ok* ſe eig*i* *sva* blavtr at eig*i* v*er*iz h*ann* m*eð*an h*ann* ma. ma þ*at* uir*ð*a ti*l* d*r*eingſkapar. *ok* v*ær*i þ*at* *sva* at vir*ð*a e*n* trylla m*enn* eig*i* allz þv e*r*t goðr d*r*ei*n*gr kallaðr. *ok* þ*at* ſ*ku*lo þ*er* til eiga at ſegia aðr e*n* ek hniga ig*ra*s at ek nenta at viſv at neyta vapna. þar fell h*ann* fir*ir* B*arða* *ok* feck got*t* orð. Nv ſkort*ir* eig*i* ſokn. *ok* ſez þo m*eð* þi at ſvn*nan* m*enn* lata vnda*n*. *Ok* þ*at* er ſagt at m*að*r h*et* Þ*or*liotr kap*p*i mikill. h*ann* atti heim*a* a Veg*g*iv*m*. ſvm*ir* ſegia h*ann* f*ra* Sleg*g*iv-lðk. h*ann* barðiz við Eirik við-ſia. *ok* aðr þ*eir* berðiz. k*vað* Eir*ikr* v*isu*. Hleðit hꜵfv*m* rioðr af reiði rand*ir* þvðra b*ra*nda b*er*um ei vægð at vigi veg*g*bir*g*r ſama*n* leg*gia*. Miok hef ek heyrt at hiarta hvg þin-v*m* við b*r*vgðit. nv ſ*ku*lom folld*a*r fiot*ra* fyrleyn*ir* þ*at* reyna. Þ*eir* eigvz við lei*n*gi. *ok* þ*at* ſegia m*enn* at v*a*rliga ſe ravſtari m*enn*. hvar*r*tveg*g*i m*ann*a meſtr *ok* ſt*er*kaztr vapn fðr*ir* vel *ok* ofr hvg*ar*. Nv hꜵg*g*r Eirikr ti*l* Þ*or*lioz m*eð* ſv*er*ði *ok* breſtr iſv*n*dr ſv*er*ðit. H*ann* þrifr bloð refilin*n* *ok* hꜵg*g*r ti*l* ha*n*s. *ok* veit*ir* h*onu*m mikit ſar *ok* h*ann* fellr. Nv e*r* a

9. Þa] *Stor initial, udrykket i marginen.* 19. Þ*or*liotr] *Svarer til Ldn.s* Ljótr Þorbjarnarson á Veggjum, *som faldt* í Heiðarvígi. 22. Hleðit] *Stor initial, udrykket i marginen.*

hvilld nock*ur*. *ok* nv er ſen reið m*anna* .vi. þar v*ar* Þ*or*giſl hꜹggv*a*ndi *ok* Eyiolfr. ſo*n* h*ans* *ok* ſ*ynir* Eiðs. Sia nv vanretti ſin*n*a m*anna* [at] miok hef*ir* avegiz þ*ei*ra lvt *ok* vna nv illa við. Syn*ir* Gvðb*ra*nz verða var*ir* við at Eyiolfr e*r* þ*ar*. Biðia B*arða* veita s*er* at þ*ei*r nai h*ans* lifi *ok* hefna ſin. En þ*at* hafði v*er*it e*r* þ*ei*r v*or*o avſtr at h*ann* hafði hrvndit þei*m* yr loptriði nock*urv* *ok* iſavrpyt*t* ofa*n* *ok* hꜹfðo þ*ei*r farit neiſvliga. vilia nv hefna. *ok* hafa af þ*vi* g*er*t fꜹrna at vpphaf*i* m*eð* B*arða*. ef þ*ei*r næði h*onu*m. Nv ſ*egir* B*arði*. it e*r*vt vaſk*ir* m*enn* *ok* mikils v*er*ðir *ok* mikit tion ef it latiz. Nv ſ*ku*lom u*er* en*n* uid leita ad ydvarr uili gangi f*ra*m. En bidia uil ek ad þit gangit eigi vr fylkingv. þeir fa 8r eigi | ſtillt ſik. *ok* hlavpa imot h*onu*m imoin*n* abravt *ok* b*er*iaz. Eyiolfr v*ar* hin*n* meſti kap*p*i *ok* fra giðrða m*að*r ſem faðir h*ans*. fullgio*r* at afli reynt ſik miok if*ra*mgꜹngv. *ok* e*r* at gangr þ*ei*ra langr *ok* harðr. *ok* lykz m*eð* þ*vi* at h*va*rir tveg*g*iv e*r*v s*va* þ*rai*r *ok* kap*p*ſam*ir* *ok* mickl*ir* fir*ir* ſer at þ*vi* lig*g*ia þ*ei*r allir davðir at ſkilnaði. Syn*ir* Eiðs b*er*iaz *ok* faſt *ok* ganga vel f*ra*m *ok* herman*n*liga. Stein*n* *ok* Steing*r*imr þ*ar* imoti. *ok* nv b*er*iaz þ*ei*r allir. *ok* g*er*a mikit af s*er*. *ok* þar falla þ*ei*r ſ*ynir* Eiðs. *ok* u*ar* B*arði* nær ſtaddr e*r* þ*ei*r *ſit*t* lif. Þ*or*giſl hꜹggv*an*ði hlifiz ecki við. þick*ir* s*er* mikill ſkaði geʀ idavða ſ*onar* ſins. h*ann* v*ar* meſtr f*irir* s*er* *ok* betr vapnfðʀ e*n* aðrir m*enn*. Hꜹg*g*r atvær h*en*dr. *ok* þick*ir* eigi bet*ra* lif en hel. þ*ei*r e*r*v meſt ti*l* þ*es* nefnd*ir* at f*ra*marſt haf*i* v*er*it. Þ*or*giſl *ok* Eirikr *ok*

13—15. uer—eigi] *Den opr. skrift er ukendelig ved senere opfriskning (samme hånd, som har opfrisket bl. 8r nederst og skrevet bl. 9); ordene* kingv—eigi *er skrevne under den oprindelige kolumnes sidste linje.* 25. þeir] *herefter udel.* letu M.

Þoroddr. Þorgiſl hlifir ser ecki. ok eigi var ſa maðr iþvi heraði er ꜹllvm þotti meira bravtar gengi at en honum. Þorgiſl ræz honum imoti. broðir Þoroddz. ok eigvz við leingi. ok ei ſkortir harðfeingi hvarntveggia. ok eitt hꜹgg hꜹggr Þorgiſl til hans vr brvnvnvm ofan nefit. ok mælti. Nv feck þv gott mark ok þer hôfilict. ſlict ſkylldo þer fleiri hafa. þa mælti Þorgiſl. Eigi er markit gott en meiri von at þora ek at bera hreyſtiliga. ok litt þurfi þer enn at hôlaz. ok hꜹggr til hans sva at hann fellr ok eʀ ovigr. Nv verðr a hvilld nockvr. ok binda menn ſar ſin. Nv er ſen reið manna .ıııȷ-a. þar var Tindr ok Tanni Eyiolfr ok Þormoðr ok er þeir koma at. eggia þeir miok. voro ſialfir micklir ofr kapſ menn. tekz nv bardagi hit .ııı. ſinn. Tanni ræz imoti Barða. tekz þar vig afbvrða frôknlict. Tanni hꜹggr titt. ok er enn ſem fyrr at Barði er torſottr. ok lykr með þvi þeira mali at Tanni fellr firir Barða. Eyiolfr gengr imoti Oddi ok beriaz þeir. ok er þar hvarrtveggi hinn bezti dreingr. ok nv hꜹggr Eyiolfr til Oddz ok kemr akinnina. ok ihuaptinn ok verðr þat mikit ſar. Þa mælti Eyiolfr vera kann at eckivnni þicki verſna at kysa þik. hann ſegir. leingi hefir eigi gott verit. en þo mvn nu mikit um hafa ſpillz. ok þo kann vera at eigi ſegir þv þetta þinni vinkonv. ok hꜹggr til hans sva at hann feck mikit ſar. var her ſem fyrr at Barði var nær ſtaddr. ok veitir honum ſkaða. Þormoðr Þorgavz ſon var ok hravſtr maðr. ok geck vel fram. Eyiolfr fra Borg rez honum imot ok verðr miok ſarr. ok þott þeſir ſe meſt nefndir af norðlendingvm. þa gengv þo allir vel ok hravſtliga fram fyr þvi at þeir hꜹfðo einvala lið. ok er þeſir

9. *ok*] *derefter tilf., men slettet ved understregning* eio M.

v*or*o falln*ir*. þa let*t*i bardaganvm. Nv mælti Þ*or*-(bergr?) at þ*ei*r ſkylldi vnda*n* leita. *ok* v*or*o .vııȷ. m*enn* ſvn*n*an falln*ir*. en .ıȷ. norðan. Nv ſpyr*r* B*arði* Þ*or*odd ef h*ann* m*un*di f*ar*a mega m*eð* þeim. h*ann* lætr þes eig*i* von. *ok* biðr þa unda*n* riða. B*arði* ſer ſarit. Nv ſia þ*ei*r liðit e*r* ſvn*na*n fe*ʀ* ſem iſkog ſæi. ſpyr*r* B*arði*. ef þ*ei*r vili biða. þ*ei*r koðoz riða vilia. *ok* s*va* g*er*a þ*ei*r. Riða nv .xvı. ſaman. *ok* fleſt*ir* ſar*ir*. Nv e*r* at ſegia f*ra* Illhvga. h*ann* ke*m*r avet*t* fangin*n*. *ok* s*er* þar ny tiðe*n*di. *ok* þo mikil. þ*a* kv*að* Tindr v*isu*. er Illhvg*i* ſp*ur*ði hve m*a*rg*ir* þ*ei*r hefði veri(t). Hait hef*ir* aſk við aſka .xvııı. lag*a*r m*an*a veð boðgiorðar. vi*r*ða viðr halfa*n* tvg .ııȷ-a. en*n* at eg*g*ia ſen*n*v almſvellz boðar fellv. þa hyg*g* ek leyg ſtaf*i* lago la*v*ðhyrſ .ıx. davða. Eiðs e*r*v e*r*fi meiðar allb*ratt* ihyr falln*ir*. *ok* .ıȷ. at gny geira. Gvðb*ran*z ſyn*ir* hanndan ſliks bidu*m* u*er*
8 v ſidan ſverds nema hefd*ir* v*er*di. tr*a*vſt lid mitt ed meſta modz alldregi boter || alldregi bot*ir*. Nv kemr [Ti*n*dr?] þa*r* ſem Þ*or*oddr la *ok* ſer at h*ann* v*ar* liſſ *ok* h*a*gr h*ann* þeg*a*r af h*onu*m h*a*f|[uðit] *ok* er

1—2. Þorbergr] Þorarin*n* M, *men ingen af Bardes ledsagere bærer dette navn.* 12. veri(t)] veri M. hef*ir*] *gent.* M. 15. .ıx. davða] *Efter den foregående fremstilling er i virkeligheden 10 — eller når Gísli medregnes — 11 Borgfjordinger faldne.* 17—19. ſyn*ir*—boter] *Den opr. skrift er ukendelig ved senere opfriskning med samme hånd som nederst bl. 7 v; ordene* modz—boter *er skrevne under den opr. kolumnes sidste linje. Den følgende side, arkets sidste, er stærkt slidt og sværtet, skriften muligvis også ved afskrabning delvis udslettet. Læsningen af denne side, særlig dens sidste halvdel, skyldes for en stor del prof. F. Jónssons bistand. Teksten, således som den ved befugtning af pergamentet og benyttelse af den heldigste belysning har kunnet fremdrages, gengives her med angivelse af linjeudgang; tvivlsomme steder sættes i skarpe klammer, med tilföjelse af spörgsmålstegn efter ganske usikre ord.* 19. alldregi bot*ir*] *Disse ord findes også bl. 8 r nederst, hvor de rimeligvis vilkårlig er tilföjede af opfriskeren.*

Illhvg*i* veit þetta þa mælti h*ann* at h*ann* hef*ir* haft illt eyrendi. drep*it* þan*n* man*n* er | [einn] v*ar* [vænztr ǫgnvattr v*m* þetta] eina iu*aro* mali ef þ*ei*r hefði lavpit *fra* man*n*inv*m* en þ*ei*r mætti g[*rið*] | [gefa h*onu*m?]. biðr h*ann* hafa mikla vþavck fir*ir*. Nu riðr Illhvg*i* ept*ir* þei*m* við .c. m*anna* *ok* nv lyſtr a miork|va miklvm *ok* v*er*ða nv aptr at hv*er*fa. Lætr ſvðr fóra þ*ei*ra m*anna* lik e*r* falln*ir* v*oro*. m*a*rt v*a*r | ſart orðit lið þ*ei*ra. þ*ei*r v*oro* miok ſar*ir* Giſlung*ar* Arne *ok* Froðe. Þ*or*moðr *ok* Þ*or*arin*n*. Nv ætl|ar Illhvgi m*enn* ti*l* at gæta likan*n*a *ok* vita ef þ*ei*r yrði ſ*va* ueidd*ir* ef þ*ei*r g*er*ði ept*ir* moɴv*m* ſinvm | *ok* voro .lx. m*anna* ept*ir* *ok* giorðo tialld. *ok* ſato of hrið. B*arði* kemr ti*l* Nials. *ok* þ*að*an riðr h*ann* vt til Lô|kia-moz *ok* hafa ſama bvnat ſin*n*. þ*ei*r hittaz nv foſtr*ar*n*ir* *ok* ſeg*ir* h*ann* Þ*or*arni tiðendin ilio|ði *ok* ſva at þ*ei*r munv f*ar*a ept*ir* likv*m*. Þ*or*arin*n* ſ*egir*. at ei ſ*ku*lo þ*ei*r ſva ſ[a] veitt þa *ok* hriðir *ok* illvið|ri ſ*ku*lo þa fyʀ abrǫt keyra. þeim varða við lǫg ef þ*ei*r bva ei vm likin. *ok* f*er*r þetta | ſem Þ*or*arin*n* gat. at þeim leiðiz afiollu*m* vti *ok* f*ar*a h*ei*m. Nv f*er*r B*arði* iAſbiarnar-neſ. *ok* | er þ*ei*r riða vt ept*ir* h*er*aði ætla m*enn* at kon*ur* riði. Nv lifa .ıııȷ. vik*ur* ſvmarſ. ecki ko*ma* vpp | tiðendin f*irir* alþyðv. *ok* ſkeyt*to* þ*ei*r m*onnu*m ecki forvitni. Nv riðr h*ann* vt ti*l* ſattar fvndar e*r* | nefndr v*ar* aðr h*ann* for hei*m*an við þa hofðingiana at Klifv*m*. *ok* for m*eð* h*onu*m Gvðrvn ko|na h*ans* þ*vi* at hon ſ*ka*l hit*t*a fǫðvr ſin*n* *ok* vita h*v*at h*ann* vili ti*l* legg*i*a við B*arða*. ho*n* ke*m*r ah*ans* | fvnd *ok* rekr ey*ren*di ſit*t* *ok* tok h*ann* þ*vi* þvngt. þ*ei*r B*arði* riða m*eð* ſama bvnaði. *ok* viso m*enn* | ei tiðe*n*di ifǫr þ*ei*ra. þ*ei*r Hǫſkvlldr biðo lei*n*gi amot ſtefnvn*n*i *ok* þotti ǫrvænt at | B*arði* m*u*n*d*i ko*ma*. þ*ei*r v*oro* fiolm*enn*ir *ok* ætla [nv] a braut at riða

biðr Hǫſkvlldr at ſia ke*m*r | [Þ*or*ðr? ept*ir* þ*ei*m] ſeg*ir* kynliga við bregða ſeg*ir* kon*ur* þ*an*gat riða Hǫſkvlldr ſ*egir*. at eig*i* mvni | [þ*at* v*er*a] þa g*en*gr h*ann* vp *ok* ſer reið m*anna*. B*arði* *ok* m*enn* h*ans* ko*m*v. biðr Þ*or*ðr H*avskvlldr* g*en*gr imote þei*m* *ok* Eilifr ſe*n* | *ok* heilſa B*arða*. þ*ei*r taka hial. ſeg*ir* B*arði* mvndv v*m* mala f*er*li þeſſi ein*n* raða Havſkvlldr su*arar* | Ek mv*n* g*er*a *ok* þo ecki fe þ*er* a hendr En ek mv*n* ſôma þingm*ann* min*n*. En fyr þ*at* B*arði** þv hafð*er* | [hof? við?] mvnv*m* v*er* ti*l* leg*g*ia við þik ti*l* .ıȷ-a. vet*t*a hvalſ eða h*va*t ætlar þv þina m*eð* f*er*ð. B*arði* ſ*egir*. ſetv | ætlv*m* v*er* at hafa iAſbiarn-ar-neſi m*eð* voru*m* m*onnum* *ok* þei*m* e*r* við [faz?] B*arði* þack*a*r h*onu*m ſit*t* tillag | . . . . g*en*gr h*ann* hei*m* e*n* þ*ei*r B*arði* riða *ok* ſegia nv tiðe*n*din f*iri*r alþyðo. Nv ſtiga þ*ei*r | a[b]ak heſto*m* ſinvm. Þ*or*ðr f*ra* Breiða-vaði *ok* Þ*or*valldr riða ept*ir* þei*m* *ok* heilſa. B*arði* m*æ*lti | Þ*or*ðr ecki þickiz þv [lǫ*n* mi*n*] þyrfa e*r* þv k*va*ddir mik eig*i* ti*l* f*er*ðar m*eð* þ*er* h*ann* ſ*egir*. ecki [þ*ott*o*mz*] | ek allz ti*l* ſkylldr *ok* en*n* mattv os at micklv halldi ko*m*a. oxa uil ec gefa þ*er* *ok* [ſav]|ð gamla*n* Þ*or*valldr gefr .xıı. gelldinga *ok* ſkiliaz goðir uin*ir*. Nv ke*m*r B*arði* ſiðla til Við|idalſ *Biarnar *ok* heilſar h*ann* h*onu*m *ok* bavð e*igi* lǫð. ſiða*n* talar B*arði* við Goðrvnv konu ſina. | ho*n* k*v*ez alla vega ept*ir* hafa leitað *ok* ſeg*ir* B*iorn* vilia h*onu*m ecki gott g*er*a ſakar G*oð*-
9 r *runar*. Biorn ‖ s*egir* h*ann*. hvat uilltu leggia ti*l* i ſlat*ur*in uid oſſ. ef u*er* aukum nokkut hion uor. Biorn m*elti*. ekki munek ti*l* leggia þiad ek em einkiſſ umſkylldr. Nv [eiga] m*enn* hlut i uid Biorn *ok* fekz

7. mvndv] *2. pers. sg.* 9. B*arði*] *herefter mgl. sandsynligvis* er *eller* at. 10. ti*l*] *tilf. over linjen.* 14. *Linjens 3—4 første ord er ulæselige.* 24. Viðidalſ] *herefter mgl.* til. 28. s*egir*] *Her beg. 2den hånd.*

ekki gott af h*avnu*m. Bardi m*elti.* huorig*ir* munu þa uel hafa *ok* munu þ*ei*r giallda e*r* ofallit e*r* En þan*n* hlut ſ*ka*l giora e*r* þ*er* e*r* uvirduligaſtr. nefn*ir* B*ardi* s*er* þa uotta. *ok* ſeg*ir* ſkilit u*id* Gudrunu dott*ur* h*ans* *ok* fin*n* *þat ti*l* ſaka ſeg*ir* B*ardi* ad þu ert myklu m*eir*i nidingr en duganda manni ſami ad eiga þik ad mág *ok* muntu huarki na af m*er* mund ne heiman fylgio

[N]u heyra þ*ei*r gny mikin*n* ad m*enn* rida m*argir* ti*l* arinn*ar* u*ar* þ*ar* komin Þorgilſ Ara ſon nordan um land f*ra* brudhlaupi ſinu *ok* Snorri godi m*ed* h*ǫ*nu*m* *ok* ridu ſaman .lxxx. m*anna*. þa melti B*ardi*. t*ǫ*ku*m* ofan bunat uarn *ok* ridu*m* iflokkin*n* *ok* alldri meirr en æinn ſenn *ok* munu þ*ei*r ekki irada e*r* myrkt e*r* Ridr Bardi ad Snorra g*oda* *ok* hef*ir* grimu ahofdi s*er* *ok* hialar ui*d* h*ann* auadinu *ok* ſeg*ir* h*avnu*m tidendin Nu rida þ*ei*r af ainni. þa m*e*lti Snorri. Þorgilſ seg*ir* h*ann* h*er* uiliu*m* u*er* éia *ok* eiga duol *ok* hialaz uid adr u*er* ſkipu*m* oſſ agiſting*ar* þ*ei*r B*ardi* rida hia flokkinu*m* *ok* rada m*enn* ekki iþ*at* Þorgilſ etlar u*m* kveldit aBreidabolſtat ok e*r* þ*ei*r *nidr ſetz þa melti S*norri.* þ*at* e*r* m*er* ſagt Þ*or*gilſ seg*ir* h*ann* at eingi madr meli iam uel f*ir*i grid*um* ſem þu *ok* aunn*ur* logſkil. litilſ e*r* um þat u*er*t ſeg*ir* Þ*or*gilſ. Nei. ſ*egir* Snorri mikit mun ti*l* haſt. e*r* ein melt e*r* u*m.* Þ*orgils* ſeg*ir* eigi e*r* f*ra* haſt ad ek meli betr f*ir*i grid*um* en adr*ir* m*enn* *ok* ma þo logfullt v*er*a. S*norri* m*elti.* þ*at* uil ek ad [þu] lat*ir* mik heyra h*ann* s*egir.* hu*er* þ*ǫ*rf e*r* þeſſ eru h*er* nokkur*ir* miſſatt*ir.* h*ann* kuez alldregi þ*at* uita en alldregi e*r* þi miſradit *ok* g*er* ſem ek

5. fin*n*] *herefter udel.* ek M. 9. N[u] *Af initial og tilhørende overskrift ses svage spor.* 22. þeir] *herefter udel.* hafa (*eller* hofdu) M.

uil *ok* ſkeyt m*er* fo*r*uitni Þorgilf s*egir*. ad ſuo ſkal u*er*a h*ann* tok þa ti*l* malſ. þ*at* *er* upphaf g*r*ida mala uorra Ad gud ſe uid oſſ alla ſatt*ur* u*er* ſkulu*m* *ok* u*er*a m*enn* ſatt*ir* uor imillum *ok* ſa*m* uerir ad oldri *ok* ad ati aþingi *ok* aþiodſtefnu. ad kirkna ſokn *ok* ikonungſ huſi *ok* hu*er*uetna þar e*r* manna fun*n*d*ir* u*er*da. þa ſkulum u*er* ſuo ſatt*ir* ſem alldri hafi fianskapr uor imillu*m* u*er*it. u*er* ſkulum deila knif *ok* kiot ſtykki *ok* alla hluti uor imilli ſem frendr en eigi fiandr Ef ſakar gioraz hedan af amilli uo*r*. þer ſk*al* fe beta en eigi flein rioda. en ſa uorr e*r* 9 v geingr ag*er*uar ſetter edda uegr aueittar | trygd*ir*. þa ſkal h*ann* ſuo uida uargrekr *ok* rekin*n* ſem m*enn* uiþaz u*a*rga reka. kriſn*ir* m*enn* kirkior ſekia. hædn*ir* m*enn* hof blota. elldar uppbrenna iord grér. mógr mod*ur* kallar. ſkip ſkridr. ſkilldir blika. ſolſkin ſne leg*ir*. fidr ſkridr. fura uex. ualr flygr uorlangan dag ſtan*n*di honv*m* beinn byrr und*ir* bada uengi. himinn hue*r*fr. heimr e*r* bygdr. uindr uex ueit*ir* uatn ti*l* ſiouar. *ok* kallar korneſa. h*ann* ſk*al* firraz kirkior *ok* kriſna m*enn* Guds hús *ok* gyma heim hu*er*n nema heluiti Tekr huérr uórr trygd*ir* uid annan firi ſik *ok* ſinn erfingia alin*n* *ok* oborin*n* getin*n* *ok* ogetin*n* nef*n*dan *ok* onefndan. en hu*er*r ueit*ir* imot trygd*ir* *ok* éuintrygd*ir*. metar trygd*ir* *ok* megintrygd*ir*. þær e*r* ǽ ſkulu halldaz medan mold*ir* *ok* m*enn* lifa Nu eru u*er* ſatt*ir* *ok* ſammala huar ſem u*er* finnumz alan*n*de eda álegi. ſkipi eda áſkidi ihaui eda *heſtbaki. arar admidla *ok* aſſkotu þôſtu *ok* þiliu ef

---

7. alldri] *herefter tilf., men overstreget,* ſem all M. 9. *ok(2)*] *ved interlineartilf.* M. 10. gioraz hedan] h. g. *med ovenover stillede streger som omstillingsmærke* M. 12. edda] *d. v. s.* eda (eða). 20. korneſa] *d. v. s.* korni sá. 26. -trygd*ir*] g *tilf. over linjen* M. 29. heſt-] *sål., for* áheſt-, M.

þarfar gioraz. iafnſatr hu*er*r uid anna*n* ſem ſonr uid fꜹd*ur* eda fad*ir* uid ſon iſamfauru*m* aullu*m*. hꜹfu*m* nv lofa tak ad trygda malu*m* *ok* hꜹlldum uel trygd*ir* ad uilia kriſz *ok* ad uitni allra m*anna*. þeirra e*r* nu heyrdu tryg*g*da mál haui sa gvds hylli e*r* helld*ur* trygd*ir* en ſa gremi guds e*r* ryfr rett*a*r trygd*ir*. en hylli ſa e*r* helldr haufu*m* heilir ſezt en gud ſe uid alla ſatt*ur*.

Ok e*r* Þorgilſ hafdi lokit ad mela firi gridu*m* þa melti Snorri haf þꜹkk firi uinr ſtor uel e*r* melt *ok* þ*at* ſynt ſa e*r* abak gengr. e*r* ad uiſu gridnidingr *ok* ſe h*ann* uid ſtadr Nu ſeg*ir* Snorri tidindin. þꜹ ſem ordin uoru *ok* þ*at* ad þ*ei*r B*ardi* uoru þ*a*r komn*ir* iſlok þeirra Þorgils. þar uoru marg*ir* uin*ir* ſunnan m*anna*. *ok* náfrendr. Þo*r*gilſ hafdi *ok* átt fyrr Grimu Hallkels dott*ur* ſyſt*ur* Illhuga enſſuarta þa m*e*lti Þ*or*gilſ. vel hefdem u*er* matt miſſa þin. S*norri*. nu ad ſinni. h*ann* ſuar*a*r eigi e*r* þ*at* godi uinr erin eru nv ordin uan*n*dredi m*ed* m*onnu*m. þot h*er* nemi ſtadar. Þo*r*gilſ uill nu eigi ganga agrid þeſſi e*r* h*ann* heu*ir* ſialfr firi melt. *ok* ſkiliaz men*n* nv ridr S*norri* f*ra* m*ed* .xx. m*enn* *ok* B*ardi* m*ed* hꜹnu*m* *ok* h*an*s m*enn*. ti*l* Lekia-mótz *ok* tekr Þorarin vel uid þeim *ok*erv nu kat*ir* rada nu radum ſinv*m* ad |

* * *

hioltu*m* lauſt ek þik. f*ir*ir þui at m*er* þotti ecki 10 r
annat at þ*er* g*er*anða

Þa stenðr vpp ein*n* gamall m*a*ðr *ok* v*a*r þ*a*r

2. nv] *herefter* tr *overstreget* M. 8. ſatt*ur*] *herefter med rødt blæk* kapitul*um* M. *Den fg. initial er malet gul.* 11. *ok*] *herefter tilf., men slettet ved underprikning* e*r* M. 17. hefdem] d *rettet fra* þ M. 18. þ*at*] *herefter udraderet* ge*r*a M. 24. ad] *herefter 1 blad bortskåret* M. 25. hioltu*m*] *Her beg. 3dje hånd.* 27. Þa] *Stor sort initial; af overskrift ses nu intet spor.*

Eiðr Skeggia ſ*on* ok melti kunnu*m* w*er* mikla oþauk at m*enn* ſkattyrðiz h*er* hu*a*rt e*r* þ*at* ger*a* v*a*rir men*n* eðr aðr*ir*. ti*l* ei*n*kis ke*m*r þ*at* goðs en oft g*er*iz illt af þui. ſkillðu m*enn* þ*at* mæla her at ti*l* ſatta væri. ætlu uær at e*ig*i muni aðr*ir* meir*r* eiga eft*ir* ſinu*m* hlut at ſia eðr auðru*m* muni ſto*r*ugi meiri harma leitað en mer. ſyniz os þo þ*at* ʀáð at ſættaz. munu uær þui e*ig*i uarkyn*n*a oðru*m* þo at h*er* ſkat*t* yrðis. er þat ok uænſt ti*l* at illa gef*iz* ſem fyr*r* at velia m*onnu*m neiſolig orð. h*an*n feck goðan rom at ſinu mali. Er nu leitat hu*er*ir vænſt*ir* ſe vm ſætt*ir* at læita. Snorri e*r* ti*l* nefnðr at meſt leitaði v*m* ſætt*ir*. h*ann* var þa miog hnigin*n*. Þ*or*gils v*a*r ann*a*r m*að*r vinr Snorra. þ*eir* attu ſyſtr .ıȷ. *ok* ʀæððu s*ua* huar*ir*tueggiu at ſlegit m*un*ði igiorð *ok* iman*n*iofnut en m*enn* hofðu ſárt halldit f*r*enðum ſinu*m*. kun*n*u uær nu e*ig*i annat ſegia en ti*l* man*n*iafnaðar v*or*o m*enn* lagðir er falln*ir* v*or*o. *ok* v*a*r Snorri tekin*n* ti*l* g*er*ðar af h*en*ði B*arða*. *ok* Guðmunðr Eyiulfs ſ*on*. Þorgils Ara ſon. *ok* Illhugi af henði ſunna*n* m*ann*a Ræððu nu þ*et*ta ſin a milli huat uænligaz uæri ti*l* ſætta. Nu ſynðiz þ*at* at m*enn* ſk*al* leg*g*ia ti*l* man*n*iafnaðar. Syn*ir* Eiðs *ok* ſ*ynir* Guðbranðz. en Þoroððr H*er*munð*a*r ſon. *ok* Þ*or*bi*or*n þ*eir* v*or*o iafn*ir*. Borgfi*r*ð*ingum* þotti f*r*ekliga horfa uið Hall Guðm*un*ðar ſon *ok* hurfu f*ra* ok ʀufu ſætt*ir* en þ*eir* uiſſu ahuga B*arða*. En fra mala lokum e*r* at ſegia. at ſ*ynir* Þ*or*gautz Ketill *ok* Giſli v*or*o iafn*ir* við Hall Guðm*unðar* ſ*on*. e*n* allz fo*r*uz ıx m*enn* ſun*n*an. þa e*ru* ıııı no*r*ðan við

1. melti] melti *med et forangående overflødigt „ok“ interlineartilf.* M. 11. at] *rettet fra* af M. 12. læita] i *interlineartilf.* M. 14. ſyſtr .ıȷ.] *sml. s. 71.* 19. henði] *ved interlineartilf.* M. 21. Ræððu] *Initialen er udrykket i marginen.*

.v. Giſlu*n*ga. f*irir* þui at kyns mu*n*r v*a*r mikill. *ok* letu frenðr B*arða* ſer e*ig*i an*n*at lika e*n* þa v*a*r rætt við hu*a*rra tueggiu h*ua*t þa v*a*r uæ*n*ſt. Þa v*or*o .iiij. obætt*ir* ſunnan m*enn*. Þ*or*gils ok Eyiulfr so*n* h*an*s. Tanni hin*n* h*an*ðram*m*i *ok* Eyiulfr ſyſtr ſon h*a*ns. en B*arði* ſagði at h*ann* v*a*r eingi auðm*a*ðr ne þ*eir* bræðr eðr frenðr þ*ei*ra. *ok* eig*i* munu w*er* biðia oſſ fiar ti*l* bota. Snorri ſ*uarar*. eig*i* mu*n* h*er* þo hu*a*rki ko*m*a fe ne man*n*ſekt*ir*. B*arði* ſ*uarar*. at h*ann* uill e*ig*i þui neita at m*enn* færi uta*n* *ok* ætti þo wt kuæ*m*t. *ok* færi þui fleiri. *ok* er ſa ein er e*ig*i er fær. ſk*al* ſie f*irir* h*an*n giallða. en þo kan u*er*a at þ*er* þickiz | nockut saknæ*m*t uið h*an*n eiga. 10 v Gris felaghi var mv*n* ecki v*er*a ſakbitin*n*. Heſthofði er byr þar er nu heit*ir* at Stað iSkaga-f*irði*. h*an*n er frenði h*an*s. h*ann* tok m*eð* h*onu*m. þ*at* ko*mz* a leið at ſætt*ir* v*er*ða at þui. ok ko*m* þ*at* hellz ſaman m*eð* þeim at þ*ei*r færi vtan. *ok* þick*ir* þat hellz nock*ur* nafnbót v*er*a. allz B*arði* v*a*r e*ig*i bitr a febætr. Ventu þ*ei*r at hellðr munði ſiatna ufriðrin*n* ok þotti ſer þ*at* e*ig*i min*n*i ſæ*m*ð at þ*ei*r v*æ*ri utan. *ok* þotti uit*r*vm m*onnu*m þa likligaz til at ſiatna m*un*ði þ*ei*ra oſſi ſua mikill ſem uaʀ at ſe e*ig*i fyrſt ſamlenð*ir* .xiiij. men*n* ſkillðu utan f*a*ra þ*ei*r ſem v*er*it hofðu at heiðar uig*i* *ok* u*er*a uta*n* þria uetʀ *ok* eiga ẃtkuæ*m*t hit iij. ſum*a*r. en ecki ſkillði fe ti*l* f*a*rni*ngar* þ*eim* *ok* v*a*r ſætz a malin fir*ir* ðo*m*a. ok ſu v*a*r ui*r*ðing .a. at B*arði* þotti hallðit hafa fullan hlut *ok* þ*ei*r er h*onu*m ueittu is*ua* ouæ*n*t efni ſem ko*m*it v*a*r. vm hrið

Nv ſenðir B*arði* m*enn* hei*m* iherat. þ*ei*r hofðu ſellt l*an*ð ſitt af henði *ok* bu ef þeſſar yrði mala

3—6. Þa—hans] *Ved denne opgörelse forbliver to af de faldne Borgfjordinger, Þorgautr og Þorljótr á Veggjum, uomtalte. Sml. s. 95.* 31. Nv] *Af initial og tilh. overskrift ses svage spor.*

lykt*ir*. er aðr v*ar* e*ig*i ʀaðit þat. Sa maðr het Þ*or*oððr ok kallaðr kergarðr. ecki ui*n*ſæll. h*ann* ſkillði hafa .iij. uetʀ. h*ann* v*ar* f*r*enði þ*ei*ra Guðm*un*ðar ſona auðigr at fie. var nu raðit at kalla kaup þ*ei*ra Nu ke*m*r ſkip af hafi iBlondu-oſ er atti Hallðor foſtbroð*ir* B*arða*. nu ko*m*a m*enn* hei*m* af þing*i* ok eʀ Hallðor ſpyʀ at B*arði* ſk*al* utan lætʀ h*ann* b*er*a f*ar*min*n* af ſkipinu. ok flytz vpp i Hopit f*irir* hus B*arða*. u*er*ðr þ*ar* fag*na*funðr. f*r*enði ſeg*ir* Hallðor. þu hef*ir* uel ihonðu*m* uið mik. ueitt m*er* of*f*t mikit ſtygz ok ecki uið er ek for eigi. Nu heit ek þ*er* nock*ur*u til lagi. ſk*al*t þu nu þ*at* heyra. Skip þ*et*ta uil ek gefa þ*er* m*eð* ʀa *ok* ʀeiði. B*arði* þack*ar* h*onum*. þick*ir* h*ann* ſto*r*man*n*ligha go*r*t hafa. byr*r* h*ann* nu þ*et*ta ſkip *ok* e*r* m*eð* h*onu*m halfr þ*r*iði togr m*anna*. u*er*ða hellðr ſiðbun*ir* lata i haf *ok* e*r*u xi. ðægr vti uerðr a þa leið at þ*ei*r briota ſkip*it* nordr uið Siglu-nes *ok* tyna þ*ei*r miklu. men*n* hallðaz. Guðm*un*dr ga*m*li v*ar* ʀiðin*n* ẃt a Galm*ar*s-ſt*r*onð *ok* ſpyr*r* tiðenðin *ok* huat*ar* heim. *ok* um kuellðit m*æ*lti Eyiulfʀ ſon h*ans*. u*er*a ma nu at B*arði* ſe f*irir* hanðan er heðan of ſer. ſogðu m*arg*ir at þ*at* v*ar* eig*i* ulikligt. hu*er*ſu munðir þu hatta ſeg*ir* h*ann* Eyiul*fr*. ef h*ann* v*æ*ri aftr reka orðin*n*. h*ann* s*uarar*. h*ua*t ſynyz þ*er* ʀáð h*ann* m*æ*lti. bioða þei*m* ollu*m* hei*m* ti*l* uiſt*ar*. þat v*æ*ri þinſligt. Guðm*un*ðr ſu*arar*. mikit eʀ þ*er* ihug *ok* e*ig*i ueit ek at þ*at* ſe oraðligt.
11 r h*ann* ſu*arar* Eyiulfr. mæl m*anna* heilaztʀ. | Ek kan*n* ſegia þ*er* at þ*ei*r B*arði* e*r*u aftr ʀeka uorðn*ir* *ok* brotið i ſpon uið Siglu-neſ en tynt meſtu*m* hlut

5. Nu] *Initialen er udrykket i marginen.* 18. nordr] *Interlineartilföjelse med fin skrift og andet blæk.* 19. Guðm. gamli] *Synes efter det fg. at måtte være sönnen Eyiulfr.* 21. ſe] *ved interlineartilf.* M. 23. eig*i* ulikligt] *Den ene nægtelse bör vistnok fjærnes.* 30. Siglu-] *sål. rettet ved tilf. over linjen med fin skrift (særlig hånd?), opr.* langa M.

tiari*ns*. mu*n* þer at þeſſu uerða uiRði*ng* ok tekr f*ir*ir mun*n* h*onu*m. Guðm*un*ði þick*ir* eigi en*n* betr *ok* lætr h*ann* Raða.

[E]yiulfr g*er*ir f*er*ð ſina *ok* hef*ir* halfan þriðia tog heſta i mot þei*m* ok hitt*ir* þa a ſt*r*onðin*n*i. Eyiulfr kueðr þa uel *ok* biðr þa f*ar*a hei*m* m*eð* ſer at Raði foður ſins. þ*ei*r g*er*a s*ua* ſkipa þ*ar* an*n*an beck v*m* uetrin*n* *ok* e*r* G*u*ðmunðr Reifr uið þa ok ueit*ir* þei*m* ſto*r*mannligha ok uel. Þ*et*ta ſpyrſt uida EinaR Iarnſkeggia ſ*on* byðr þei*m* þar *ok* oft at u*er*a m*eð* ſer ok e*r*u þ*ei*r nu katir. eR nu ti*l* þeſſ at taka er Þoraren*n* reð at m*enn* u*or*o þ*ei*r m*eð* B*arða*. er mikils *u*er*ðir *ok* mikils attu koſti. lata nu g*er*a eft*ir* fe ſinu ueſtr *ok* ætla en*n* uta*n* vm ſumarit

[Þ]*at* u*ar* vm uetrin*n* at m*að*r ſp*ur*ði Eirik ſkallð at atburðu*m* *ok* hu*er*ſu mikit man*n*fall yrði. h*ann* kuað viſu. Laghu lyðar frægh*ir*. laugðis ſkeiðs a heiði. linð ſp*ra*kiru*m* ranða. rauð .xı. ðauðir. hitt u*ar* aðr en auðar. ognar gims i rim*m*u. ioku*m* ſokn við ſæki. ſar þiſlaR feck Giſli. En*n* u*er*ðr þes ðæ*m*i at nu v*ar* ſp*ur*t h*ue* m*ar*g*ir* fallner v*or*o af huaru*m*. h*ann* k*uað* v*isu*. þrir hafa allz af oru. itr ſtallz liði fallit. uær ruðu*m* ſuerð iſaru*m*. ſigr borðs uiðir norðan. en fyr þollar fellu. fiolnis ſeiðs aheiði. giorðiz g*r*imt m*eð* fyrðu*m*. gun*n*el .ıx. ſun*n*an þa uerðr v*m* Rætt at miog hefði a uegiz. þ*ei*ra lið ſun*n*an m*anna*. þa k*uað* h*ann* v*isu*. Styr*r* let ſn*ar*r ok Snorri ſuerð þi*n*g hait uerða. þ*ar* er gny-u*er*ðir g*er*ðu. Giſlunga hl*ut* þungan. en*n* u*ar*ð e*ig*i en min*n*a eitt ſkarð þ*at* e*r* hio Barði. fell geyſla lið Giſla gun*n*orunga ſun*n*an. Nu t*ok*o þ*ei*r fe ſitt

4. Ey.] *Af den opr. initial og overskrift ses nu intet spor.* 6. *ok* biðr] *gent.* M. 13. mikils] *herefter udel.* uoro M. 15. Þ*at*] *Initialen er senere tilsat; af overskrift ses muligvis svage spor.* 17, 22, 27. Laghu, þrir, Styrr] *Ved et ud for i marginen stående* v *er viserne angivne* M.

felag*a*r B*arða* *ok* biug*g*uz ti*l* utan ferð*a*r m*eð* goðan fiarhlut. B*arði* ſenð*ir* orð *ok* þ*eir* bræðr at þ*eir* vilia hafa lanð ſitt *ok* ſelia þickiaz þurfa lauſa fe. h*ann* uil e*ig*i lata lauſt l*an*ðit uill at kaupit ſe ſem ætlat v*a*r. uerða nu an*n*at h*ua*rt at miſſa fiari*ns* e*ð*r ðrepa h*ann*. nu ſeg*ir* Eyiulf*r* at h*ann* mu*n* fa þ*eim* iafn mikil fe ſem l*an*ð er u*er*t. en h*ann* eiga uið h*ann*. kuez ſk*ul*u an*n*at hu*a*rt a þ*ui* ſu*m*ʀi hafa ðrep*it* h*ann* e*ð*r ʀek*it* af l*an*ðinu *ok* kaſtat ſin*n*i eig*n* aa. B*arði* kaup*ir* ſkip e*r* vppi ſtoð i Huſa-uik. f*or*o þa utan. *ok* leiðði Eyiulf*r* þa ui*r*ðulegha
11 v ibraut | *ok* fe*r*ſt nu uel. *ok* ke*m*r af hafi norðr i Þ*ra*nðheimi. i kaupangi. lætr nu upp ſetia ſkip ſitt *ok* bua v*m* uel. Olafr k*onun*gr hin*n* helgi reð þa fir*ir* Noregi v*a*r h*ann* i kaupbiæn*u*m. B*arði* gengr f*i*r*ir* k*onung* *ok* hans f*or*onaut*a*r. k*u*odðu k*onung* vel ſem ſæmði. *ok* e*r* a þa leið h*er*ra. ſ*egir* Barði. at w*er* uilðu*m* u*er*a uetr geſt*ir* þin*ir*. k*onun*gr ſu*arar*. a þa leið. w*er* hofu*m* f*r*ett. ti*l* þi*n*. B*arði*. ſ*egir* h*an*n at þu e*r*t ættſto*r*r m*a*ðr *ok* mikill f*irir* þ*er*. *ok* þer e*r*ut uaſklig*ir* m*enn*. *ok* hitt inockur ſto*r*ræði. *ok* rekit h*a*rma yðu*a*rra. *ok* u*er*it þo lei*n*gi fir*ir*. *ok* þo haf*i* þ*er* nockut fo*r*neſkiu *ok* þeſſ kon*a*r at*r*vnat ſem os er oſkaptiðr. *ok* f*irir* þa ſok at w*er* hof*u*m þat s*ua* miog fra os ſkilit. *ok* þa viliu*m* uær e*ig*i taka m*eð* yðr. en þo ſk*ul*um w*er* u*er*a uiner ydr*ir*. B*arði*. ſ*egir* h*an*n. *ok* mu*n* nokk*u*t mikilligt f*irir* yðr lig*g*ia. en þ*at* kan*n* oft v*er*ða e*r* m*enn* hitta i ſlika luti. *ok* ue*r*ðr ſua mik*it* ʀið at ef nockut v*er*ðr uið blanðit fo*r*neſkiu at m*enn* t*r*va a þ*at* of-miog. þa m*æ*lti B*arði*. ei e*r* ſa m*a*ðr ſeg*ir* h*an*n er ek uilða hellðr min*n* vi*n* en yðr. ok kun*n*u w*er* þauk þin*n*a u*m*mæla. B*arði* hef*ir* þar bæiar ſetu

25. *ok*] *ved, vistnok senere, interlineartilf.* M.

v*m* uetrin*n* *ok* vi*r*ðiz ollu*m* uel. en v*m* uar*i*t byr
h*an*n ſkip ſitt ti*l* Danm*er*kr *ok* er þ*ar* uetr an*n*an i
goðu if*ir*læti. ok nu er ecki getið tiðenða. eft*ir* þe*t*ta
byr h*ann* ſkip ſitt ti*l* Iſlanðz. ok ko*m*u f*ir*i*r* no*r*ðan
lanð ẃt. *ok* voru miog s*ua* felauſir. Guðm*un*ðr v*a*r
þa anðaðr. *ok* ko*m* Eyiulfr þa imót þei*m* *ok* bauð ti*l*
ſin. *ok* ſiðan fo*r* hu*er*r ti*l* ſin*n*a hei*m*kyn*n*a e*r* all*ir*
v*or*o ſykn*ir*. Eyiulf*r* gefr þei*m* bræðru*m* vpp foðr-
leifð ſina *ok* lyſti en*n* ſto*r*men*n*zku ſina ſem fyʀ ok
ueitti þei*m* eingi m*a*ð*r* iaf*n*mik*it* lið ſem h*ann*.
B*arði* fer ti*l* mags ſi*ns*. Guðb*ra*nðz. h*ann* v*a*r bæði
auðigr *ok* kynsto*r*ʀ *ok* kallaðr nockut ſefaftʀ en
bræðr B*arða* fo*r*u ti*l* Borg*a*r in*n*ar ſyðri ti*l* Eyiulfs
mags ſins. Þa v*a*r foſtra þ*ei*ra ðauð. Nu keypti
Eyiulf*r* allt l*an*ð vnð*ir* þa bræðr *ok* leyſer B*arða*
f*ra* m*eð* lauſa fe. Setia nu bu ſaman a foður leifð
ſin*n*e. *ok* urðu elli ðaud*ir*. nyt*ir* m*enn* *ok* ei iaf*n*-
mikl*ir* ſem ætti*n* þ*ei*ra. *ok* bað*ir* k*ua*ngaðiʀ *ok* m*enn*
f*ra* þei*m* ko*m*n*ir*. B*arði* riðr ti*l* þi*n*gs eft*ir* er h*ann*
hafði .i. uetr v*er*it h*er* a l*an*ði. þa bað h*ann* ſeʀ
konu. ſu h*et* Auðr. ð*ottir* Snorra goða. *ok* er hu*n*
foſtnuð h*onu*m *ok* ſkillði bruðlaup v*er*a v*m* hauſtið
i Sælings-ðal at S*norra* goða fauður h*enn*ar *e*i*g*i
er akueðit hue mik*it* fe h*enn*i ſkilði heima*n* fylgia.
e*n* liklegt at v*er*a | munði goðr ſomi. ho*n* v*a*r ſko*r*- 12 r
ungr *ok* un*n*i Snorri h*enn*i mikit. moð*ir* h*enn*ar v*a*r
Þ*u*rið Illhughaðott*ir* hi*n*s ʀauða. B*arði* riðr ti*l*
Uatz-ðals v*m* þi*n*git ti*l* magha ſin*n*a *ok* vn*ir* uel
uið ſina f*er*ð ok hef*ir* goda vi*r*ðing af m*onnu*m *ok*
for eft*ir* þi ſe*m* vitr*ir* m*enn* hofðu fir*ir* ſeð at ſætt
m*an*n*a* hellz ſem a v*a*r kueðit *ok* er ecki getið

6. þa*(2)*] *rettet fra* ꝧa M. 8. Eyiulf*r*] Eeylf*r* M. 22. bruð-laup] a *ved senere interlineartilf.* M. 28. Uatz-ðals] *fejlagtig for* Víðidals? M.

*þeir*ra viðſkipta ſiðan. nu byr S*norri* ueizluna v*m* haustið ſem ætlat (v*a*)r *ok* ke*m*R þa fiolm*enne* mikit. *ok* fe*r*R ho*n* f*ra*m ſko*r*uliga ſem van v*a*r. *ok* er B*arði* þ*a*r v*m* uet*r*in *ok* bæði þau. e*n* v*m* u*a*rit f*ar*a þau i braut m*eð* allt ſitt. *ok* ſkiliaz þ*eir* goð*ir* vin*ir* B*arði* *ok* Sno*r*R*i*. *ok* fe*r*R h*ann* nu norðr i Vatz-ðal. *ok* e*r* þ*a*r m*eð* G*u*ðb*ra*n*ð*i magi ſin*um*. *ok* at v*a*ri byr h*ann* fe*r*ð ſina kaup*ir* ſkip *ok* fe*r*R vtan *ok* kona h*an*s m*eð* h*onum*. *ok* e*r* ſagt at h*onu*m greiðiz uel f*er*ðin *ok* ke*m*r af hafi norðr við Halǫgal*an*ð. *ok* er þ*a*r v*m* uet*r*in i Þiottu m*eð* Sueini Hareks ſyni. *ok* v*a*r uel ui*r*ðr. *ok* þottuz m*enn* ſia a h*onu*m ſto*r*m*enn*zku *ok* vi*r*ði h*ann* þau biæði mikils

Sva b*a*r til ein*n* mo*r*gi*n* eR þau v*or*o uti i ſkem*mu* biæði. at B*arði* uilði ſofa en ho*n* vilði uekia h*ann*. *ok* tekr eitt hæginði litið *ok* kaſt*a*r i anðlit h*onu*m. s*ua* se*m* m*eð* glenzi. h*an*n kaſtaði braut *ok* fe*r*r ſua nockoru*m* ſin*n*um. *ok* eitt ſin*n* kaſt*a*r h*ann* ti*l* h*enn*ar *ok* lætR fylgia honði*na*. ho*n* reiðiz við *ok* hef*ir* fei*n*git .I. ſtei*n* *ok* kaſt*a*r ti*l* h*an*s. *ok* v*m* ð*aginn* eft*ir* ðryckiu. ſte*n*ðr B*arði* **ok* nefn*ir* ſer uatta. *ok* ſeg*ir* ſkilit við Aði. *ok* ſ*egir*. at h*ann* vil e*ig*i af h*enn*i ofR*ik*i taka. ne oðr*um* m*onnu*m. ecki tiar orðu*m* við at ko*m*a ſua e*r* þe*t*ta faſt ſett. e*r* nu fiaRlut*u*m ſkift þ*eir*ra imilli. *ok* h*ann* ræðz þ*a*ðan i braut v*m* v*a*rit *ok* lætr e*ig*i af fe*r*ð ſin*n*i fyR e*n* h*ann* ko*m* iG*a*rða-R*ik*i ok gek*k* þ*a*r a mala *ok* v*a*r þ*a*r m*eð* Uæri*n*giu*m* *ok* þotti ollu*m* Norðm*onnu*m mikils v*m* h*ann* ue*r*t. *ok* hofðu h*ann* i kiærleik*u*m m*eð* ſer. Auallt e*r* k*onun*gs R*ik*i ſk*al* ue*r*ia er h*ann* i leiðangri *ok* fær gott orð af hreyſti

6—7. Vatz-ðal] *fejlagtig for* Viðidal? M. 14. Sva] *Initialen er senere tilsat, åben plads for overskift.* 21. B*arði*] *herefter udel.* upp M. 22. Aði] *d. v. s.* Auði. 25. faſt] *gent.* M. fiaR-] i *står interlineart* M.

ſinni. ok hefir vm sig mikla ſueit manna. þar er Barði iij uetR i mikilli ſæmð fra konungi ok ollum UæRingium. ok eitt ſinn er þeir voro a galeiðum við her ok uorðu enn konungs Riki. þa kom at þeim herr. gera nu barðaga mikinn ok fellr miog lið konungs er við ofrefli var at briotaz ok gerðu aðr morg ſtor uerk. ok þar fell Barði við goðan orðſtir. ok hafði ðreingiliga neytt ſinna vapna til ðauða. Aðr vaR gift oðrum rikum manne. ſyni Þoris hunðz er Sigurðr het ok eru þaðan komnir Biarkeyngar hinir agiæztu menn. ok lykr þar þeſſi ſogu.

9. Aðr] *d. v. s.* Auðr.

Archaismi et loqvendi modi rariores

ũr þessare Viga-Styrs Saugu, *hier og þar ur sǫ̈gunne allt til þess Gestur er komenn i Miklagard. (* betegner citater, som ikke forekommer i J. O.s „Inntak“.)*

oꝼ vig þeſſe ræddu menn misjafnt. *et sæpius.*

þiǒrar ɔ: *naut sem gelldt eru gǒmul.*

gǫtvadur *pro heygdur.*

*ǒæll *pro ǒalande. sc. Einar.*

h*onu*m var þũngs aꝼ von ɔ: *hafde þũnga von.*

Geſtr ſitr nu hugſi um ſitt mãl ɔ: *hugsandi, hugsiukur, edur i þaunkum.*

Styr hafdi skvadan*n* heſt ɔ: *jãrnadann.*

var þvi ei samſumars utanfarit. *idem i Kormakss. og Vatnsdœlas.*

*at drepa a dreiꝼ *pro ad þegia yfer.*

*hvat or Geſti er ordit. *item alibi* nũ vita menn ǒgloggt hvat or Geſti er ordit fyrſt i brãd *or. hodie af. brad* ɔ: *ad so stǒddu. brãdlega.*

en ſva var tilꝼarit, ad eckian biǒ at fiardarbotni ɔ: *hagade til.*

at rǒa ã ſæ at togꝼiſki.

sialꝼbiarga. *þegar skipenu hvolfde under þeim Þorsteine.*

---

7. gǫtvadur] gǫtvaðr T. 8. Einar] *ved senere tilf.* B, T, de qvo supra *tillægger endv.* T. 10. hugsandi] *tilf. som 1ste led i forklaringen* B, T. 12. skvadan*n*] skvaðan*n* T. 14. og] et B, T. 18. ad so st. br.] br. ad so st. B. T. 19. en] en*n* B. T.

liꝼde h*ann* þvi likara ſem han*n* væri illdyri en*n* han*n* væri maðr *(ɔ: Fialla-Teitur) þvi hann lă ă fiðllum ŭte.*

hŭn var ſyſtrunga Geſts *ɔ: dotter modursystur hanns.*

*kudr *pro* kun*n*r *et* kidr *pro* kin*n*r. badar kidur i blőde *i v. Gests.*

enn Þordis vard eige aꝛr þriꝼráda *(þegar er vered ad tala um hvad hŭn gaf Geste til utanferdar.)*

ok mun mier þetta ꝼ*yrir* eingu ſtanda ălengdar *ɔ: i framtidenne (sagde Gestur um sared, sem Þorsteinn veitte hðnum.)*

en*n* þ*at* er sidr væringia *ok* noꝛdmanna *et sæpius eru nordmen distingverader fra væringium.*

mőtgaungu men*n* *sæpe pro őviner.*

eigi verðr þat allt at regni er rauckr. *i visu Styrs* adag. *ɔ: þegar hőtad er stőru verdur opt lited ŭr.*

eigi mă oꝼeigum bella *ɔ: i hel koma, edur særa so* adag. *hrïfe.*

ok mvndar til hðfuds ă h*onum*. *(sem almennelega er nŭ sagt* at mijnda til*) þă Þorst. lagde saxenu til Gests i Miklagarde.*

ogeigvænlegt săr. *ɔ: hættulited.*

Geſtr ꝼeller bæn at væringium. *ɔ: bidur innelega.*

ok giordu þ*at* þ*ei*r men*n* er tædu male Þoꝛſteins at vilia Geſts, er viſſu ættarꝼerd Þoꝛſteins. *tædu ɔ: studdu edur hlyntu ad.*

Snorri ſende ord N. N. at þ*ei*r ſkulu hittaſt þan*n* dag er vj. vikur eru til vetrar. *et mox:* en*n* Snoꝛri ſend*ir* at tvimanude sumars. *enn þad var ă laugardag. Ergo kom þă veturinn ă laugardag. og tvimanadr er penultimus mensis sumarsens.*

þa var þoka yꝼer heradenu, *ok* vindr aꝼ haꝼi og ŭr vid *ɔ: yria.*

---

24. male] mále B, T. 30. -dag*(1)*] -dege B, T.

og ſä tidende ɔ: *hvad vid leid, hvernenn þar hagade edur stod til.*

þ*ei*r lata taka nidur heſta ſina og ægia. *so kalla enn sumer menn, idem Vatnsd. s.*

ok kona ſu er embættir ꝼe ɔ: *vinnur þad er þarf vid fie sc. miőlkar.*

Snorri m*ællti* vid son ſin*n* Þord kauſa. ser kðttrenn müſena ɔ: *kðttr.*

ok taka atꝼang. *hodie afanga.*

**ok* ꝼragu *pro fregnudu.*

byriast Heidarviga Saga.

*Hallr Gudm. ſ. var nu ꝼulltidi at alldri *et sæpius.*

*men*n* büa mal ä hendur vegundum oꝼ vig Þorſteins ɔ: *um ut supra.*

og oru eigi þ*ei*r aldauda *oru pro voru et postea alicubi. et* *er *pro þer* ɔ: *vos.*

at tægia Kleppjarne ɔ: *ad vera i rädum og fylge med.*

*at h*onu*m kvaz þar þickia miklu meiri máldeili ä ɔ: *varda um.*

fe til ꝼarningar *[þad var skipaferd.*

at hveruger ſkyllde hendur vid ðdrum begia ɔ: *ad tregdast vid, imiliast, edur taka eige bőn hans.*

og heꝼr þu haꝼt vel og drengeliga ür þeſſum mälum ɔ: *räded vel ür. et mox* *vel haꝼt af þeſſu mále. *Conf. Laxd. Sogu C. 8. et 26.*

og ſettu Giſlungar nockut uꝼa vid h*onu*m. *sc. Þorgils* ɔ: *voru amasamer.*

at eiga einhvern einſkis at kunna ɔ: *illt ad launa, edur vid ad þyckia.*

---

1. tidende] tidindi B, T. 7—8. kðttren*n* müſena] kðttrin*n* müſina B, T. 9. atꝼang] atꝼäng B. 10. ꝼragu] ꝼrágu B, T. 13. mal] mål T. 14. um] *udel.* T. 17. Kleppjarne] Kleppjárne B, T. 23. drengeliga] drengiliga B, T.

*at komaſt vid vedre ɔ: *ad verda opinbert. Conf. Laxd. S. C. 49.*

mer ſpyrſt ſva fra Giſla, at h*ann* er bradſkeyttr t*il* mals at taka ɔ: *fliötur til svars. hvatordur.*

þer eiged um miken vanda at mæla *sagde Þorarinn vid B.*

marger eru iaꝼnan[*ir*] at ꝼrændſeme, *et alibi* iaꝼnkomner at ꝼrændſemi ɔ: *standa jafnframt ad.*

at eiga oꝼ mikil vandrædi at vera *pro at eiga i vanda.*

at vera liꝼi minnr ɔ: *at vera daudr.*

han*n* var eingi oꝛda madur ɔ: *hann var eige ordmargur edur målsniallur.*

hans er ec*k*i vid koſtr ɔ: *absens est.*

elle ſtôd Harek ɔ: *hann var komenn allt i elle. edur ellenn var hônum ad meine.*

ſkardan*n* hlut ad bera f*y*r*ir* ôdꝛum ɔ: *ad hafa skertann hlut ur bitum. Conf. Laxds. Cap. 42.*

at veita eingi urſlit ɔ: *urskurd.*

*vel borin*n* ɔ: *af gődum œttum.*

ꝼrigiarn *fortè så sem giarn er å ad fria mônnum hugar.*

oꝼlati *så miked lœtur yfer sier.*

oꝼ kapp ɔ: *ofurkapps madur.*

sva er vidvaxed ɔ: *so hagar til, so er håttur å måle.*

mig beidde naudſyn til ɔ: *rak naudsyn til.*

alls þű rekr þitt erendi *alls* ɔ: *af þvï, þar ed þű rekur þitt etc. sic Laxd. s. C. 9.*

þű heꝼr berliga a mig kveded ɔ: *skorad å mig tíl svars.*

þverkomin*n* vid mäled ɔ: *eige hinn nœste edur rettaste svaramadur.*

oſkynſamr *hoc loco pro illknittinn.*

---

5. miken] miken*n* B, mikin*n* T. 7. iaꝼnan] *opr.* iaꝼnnanir? *sml. s. 55.* 9. eiga i vanda] sysla *ved rett.* T. 21. oꝼlati] oꝼläti T. 27. kveded] kvedit B, T. 29. måled] målid B, malid T.

at kynnaſt vid einhvern ɔ: *ad beckiast til vid einhvern.*

eigi munum ver þar aun*n*ur ꝼe tilleggia. *fe in plur.*

þat þyker mer at glīku ɔ: *vidlikt, eins vera háttur á.*

at vera a vandar veiꝼi ɔ: *ovist hvar nidur kemur.*

adag. segia ſkal þurſi ef han*n* situr nockvidr vid elld ɔ: *ad segia einum illgiǒrnum manne i þeim stad, sem hann þorer ei ad ráda á mann, edur skeyta skape sinu.*

at ſva ſtorer menn ſem nū eigu hlut ad *(Eidur mællte)* ɔ: *mikler menn.*

adag. uylir(?) ꝼiarri en ver ſialldan. *er sagt uppá þá sem sækia þegar þeir ætte at veria. [enn hvert þad fyrsta ord á at merkia hvilir, eda nysir sc. geingur hniōsande og fer fyrir utann (sem mier likara synest) veit eg eige.*

nu m*æ*llte Eidr. eige hyrdum ver at ſkattyrdaſt vid þig *(vulgo hodie skūtyrdast)* ɔ: *munnhǒggvast.*

þ*at* er nū i þreytt at ſo ſyneſt vitrum m*onnu*m ſem ockr ɔ: *þad er reint til þrautar.*

mælltu þar mundmālum ɔ: *sǒmdu mille sin um mund konunnar.*

þ*at* haꝼde Þorde orded til ꝼarreks, at heſt*ar* hans bader vo*ru* i brottu. *farrek* ɔ: *farartálme. edur hindran.*

at ſlā kaupi vid ein*n* ɔ: *kaupslaga. conf. Laxds. Cap. 12. et Hallfr. s. C. 7.*

er mer ſagt at vapnin eru sigr audig ɔ: *lucku gefenn.*

hun var medallagi vitr ɔ: *litt vitur.*

---

5. a] á B, T. 8. ráda á mann] *først skr.* hefna sin T. 9. sinu] þō hǒnum mislike *tilf.* T. 10. ſtorer] ſtorir B, stǒrir T. 12. en] en*n* B, T. 16. *Yderligere tilf. i* T: edur so sem med forvitne nasande: eins og i Háva m. v. 7. eyrum hlydi, enn augum skodi, so nysist frodra hver fyrir, *og ved understregning og marg. tilf. er* hvilir *rettet til* vylir a vole. 17. Eidr] Eidur B, T. 23. orded] ordet B, ordit T. hans] han*n*s B, T. 28. hun] hūn B, T.

ödmalugr *adjectivum.*

hvat ſkal ꜰretkarli þinum ſo got vopn ɔ: *sá sem er ordenn so burdalaus og uppgefen af elle, ad hann rembest so vid allt hvad hann giðrer, ad hann etc.*

þarſtu er komin*n* aꜰ ꜰotum ꜰram*m* *þar sem þu ert.*

ok telr þat mangi munu giðrt hafa ɔ: *mann eingi, nemo.*

at klækiaſt a vid ein*n* ɔ: *giðra einum til skada og skapraunar.*

var vel vid h*onu*m tekid at eins ɔ: *tantum non.*

hvad han*n* atte um ad vera ɔ: *hvad hðnum var á hðndum.*

at ꜰirraſt ꜰund ꜰrænda ſin*na* ɔ: *ad fordast og giðra sig fiarlægann.*

*var mikill merkesmadr ɔ: *atqvædamadur. sc. Hoskulldr.*

---

4. hvad] sem B, T. 8. a] á B, T. 11. atte] atti B. um] um*m* T. 15. madr] maðr B, T. sc. Hoskulldr] *senere tilf.* A, B, T.

Nockrar liklegar Til gatur

um Mennena, Timann og Stadenn, sem Heidarvigenn snerta.

I. Hverier menn vered hafe i Heidarvigunum [1]) af halfu Barda, [2]) af halfu Borgfirdinga.

JO. gætter på, at Vatnsdøler og Viddøler har støttet Barde på grund af slægtskabsforhold. Endvidere ses det af Eyrbyggja saga, at Snorre gode har haft med disse begivenheder at göre („hann kemr ok við Heiðarvíga sǫgu“), og JO. opregner de forskellige grunde, som måtte bevæge ham til at hjælpe Barde; anser det dog for tvivlsomt, om Snorre selv har været til stede. Styrs slægt kan ligeledes antages at have sluttet sig til Barde, og alle ovennævnte har været nær knyttede til Laksdølerne.

På Borgfjordingernes side har stået Gislungerne, som har været mange, og sandsynligvis har Kleppjarn, Hårek og Torstein — om ikke flere — været brødre; selv om den i sagaen nævnte Gisle har hørt til denne slægt, har han næppe deltaget i kampen, men været bortrejst. Gislungerne er sandsynligvis bleven hjulpne af Illuge svarte og slægtninge og venner fra Borgarfjord.

II. Um Heidarviga timann.

JO. sammenstiller forskellige angivelser, ifølge hvilke tiden for Heiðarvíg bliver: efter Heiðarvíga saga 1018, efter Eyrbyggja saga 1014, efter Grettes

saga 1016; er mest tilböjelig til at henføre begivenheden til årene 1016—18, snarest (om man tör bortse fra Torfæi beregning af kronologien i Grettes saga) til 1018. Efter Laksdøla saga udregner han Halls alder, da han dræbtes, til 33 år og Bardes alder 1018 til 30 år.

III. Stadurinn hvar Heidarvigenn hafe staded.

Navnet og omstændighederne viser, at skuepladsen har været Arnarvatnshede, ikke alene den sydlige, men også midt på denne og næsten over den hele. Derefter fortsættes Munnmæle eru, ad Þorarin spake hafe ätt so ad ad fara: Barde hafde til vissu LX. manns. x. af þeim liet Þorarin fara ofan i Hvitärsidu *(kann vera allt til Gislunga, sem þetta fragment getur um ad teigenn slöu vid Hvitaa),* släst þar uppä þä, og epter litla tilraun, og ofurefle, sem likast være þeim munde mæta, skylldu þeir flya. xx. menn tilsette hann hiä Skeliahälse, edur þar einhverstadar upp med fliöt-enu bak vid Kalmannstu*n*gu. Þängad elltu Borgfirdingar hina x. slö þä enn aptur i bardaga, og epter stutta og harda hrijd flüdu þeir ä nytt, enn Borgfirdingar raku flottann, og ætludu ei mundu fleire. Þar sem endast Hellesfitiar, er hiä Norlinga fliöte, þä rided er fyrst uppä Þorvallds häls, ein diüp og laung lag, þvers um, til vinstre handar, þä nordur epter er fared, rett vid vegenn, sem heiter enn þä fyrersatur, og ä þad nafn ad vera sidan Heidarvigenn[1], þar tilsette hann xxx. manns, sem var hid besta lids fölked. Þä þeir höfdu nü med þessum ertingum teigda Borgfird-

[1] *Til disse lokaliteter er i virkeligheden knyttet det i Ísl. Þjóðsögur II, 300—4 fortalte Hellismanna-sagn; sml. Kr. Kålund, Bidrag til en hist.-topogr. Beskrivelse af Island, I, 339 ff., 352.*

inga allt upp þångad, og þeir voru ordner möder, yferfiellu þesser xxx þå, so þar slö i alvarlegann bardaga, og med þessare atferd skyllde Þorarin og Barde hafa orded driügare.

Enn hvad sem i þessu er satt, þå sier enn nü merke til å Arnarvatnsheide, ad så Bardage hefur mikell og mannskiædur vered og orustan færst og ridlast vida um heidena. þvi fyrer nordan Þorvalldshåls, skamt fyrer vestan fliöted, þar sem hverarner eru, segia kunnuger menn ad sieu haugar, og synst hefur mier, ad so kynne ad vera. Ecke fullre halfre þingmannaleid þar fyrer nordan, skamt fyrer sunnan Arnarvatnshæder, rett vid vegenn til hægre handar, þå nordur epter er fared, heiter Morddisarhæd og Morddisarvatn, sem sagt er þå hafe nafn fenged. og þad meira er, ad nordan til å heidenne, þå ofan hallar i Vydedal, lited meir enn halfa þingmannaleid ür bygd, þar å eyrunum vid Vydedals å heita Haugar, og tvær Haugakvisler, sem þar hiå renna. Haugarner eru marger og þietter saman. Þetta allt er nü meint ad sieu meniar Heidar viganna. þö er þetta hid seinasta nockud otrülegt, þvi þå skylldu Borgfirdingar hafa att at ellta hina nærre um tvær þingmannaleider, enn heidenn öll mille bygda er kollud half þridia þingmannaleid. Þar med eru þeir haugar so storer sem litler hölar, ad þeir geta valla manngiörder vered. þad syner og landslæged þar i kring, þvi ad hingad og þangad i flånum þar hiå er skoted upp hrügalde af blautre mosavaxenne jordu so sem nokkurskonar hrügum edur smådyngium. þar ad auk hefde þad vered oskynsamlegt af Borgfirdingum, ad fara so langt nordur nærre þeim sveitum sem oviner þeirra kynnu at få (hefdu getad feinged so audvelldlega og fliotlega B *og ved rett.* T) lids afla frå, er þvi likara þeir hafe adur å so longum vege vered buner ad beriast til þrautar. Þar fyrer ætla eg ad af ollu

þessu sie audsært (audräded B), ad þeir keppe ä möte rokum og likendum, sem hallda þa hauga vera manngiörda i heidarvigunum. Enn þad getur miked vel vered, og þvi er eg ei fiærre, ad i þeim kunne ad vera grafner nockrer af þeim norlingum, sem däed munu hafa af sarum, ä leidenne nordur epter. til þess er og atilla ein, sem eg hyrde ei hier (*udel.* A) ad boksetia.

Oprindelig har JO. i A. *skrevet* Hier mä vel tilsetia litla sögu, sem ad þessu lytur *hvorefter den lille „saga“ (eller „atilla“) har fulgt, men denne er omhyggelig udslettet; den er dog i* T *bevaret på en indhæftet seddel og lyder således* Þegar eg var i Vydedal fyrir 5. ärum 1725. sagde mier einn gamall madur, ad nafne Jon Jonsson, sem þä biö og hafde leinge büed i Backakote þar framm til heidarinnar, og opt för ä haustum til silungaveida framm ä heidena, ad eitt haust hefde hann leiged i illu vedre um nött i Öxnärskala vid Öxnärvatn, sem er i landnordur undan haugunum, og nockud nær bygdenne, votur og kalldur og þar til siükur, so sier hefde ei orded svefnsamt. Nü er þar hallded alltid nockud reimt, sem vidar ä heidum, so þar villast menn opt. Um sider rann ä hann svefnmök, edur var so sem mille svefns og vöku. Þä syndest hönum koma til sin madur ellelegur, grär af hærum, og medalmadur ä vöxt, þennan þottest hann spyria ad nafne, hinn svarade eg heite Þräinn Þormödson, ad mig minner hann segde, helldur enn Þrandur, eda eitthvad nafn þvilikt. Jön aumkadest yfer hann og spyr aptur. hefur þü lenge vered hier ä heidenne madur. Hinn svarade: eg hefe vered hier sidan heidarvigenn. Jön sagde. sanna eg þad, nogu lenge virdest mier þad. epter þad hvarf vofan, en Jön vaknade og þottest siä so sem epter manne. Kallenn var annars ad eingum lygum ne oradvendne kendur. enn hvad þessare vitruni sialfre sier vidvikur, mä hver

leggia þann trunad á sem vill, enn þetta synest þö vera nögu gott til ad fylgia hinum odrum munnmælunum, ef þad mä styrkia þau i nockru[1].

Derefter fortsættes alle håndskrifterne Enn su Relationen ad Barde hafe büest um i Borgarvirke, og kastad þar üt mörs idrenu. stendur ä aungvum fotum og mun smidud ür Grettessögu. edur odru þviliku[2].

Slutteligt gengiver JO. hovedindholdet af sagnet om „Hellismenn" og fremhæver, at efter nogles mening er det dette, som er knyttet til „fyrirsátur" med tilhørende lokaliteter, henviser ligeledes til Landnámabók's omtale af Surtshellir og erklærer som endeligt resultat alle disse sagn for sammenblandede og forvirrede.

---

[1] *I sin afhandling om islandske gravhöje (Antq. Ann. II, 177—78) henviser JO. til dette sagn.* [2] *Dette sagn berettes i Ísl. Þjóðsögur II, 87—88.*

Versene i Heiðarvíga saga

redigerede af prof. dr. F. Jónsson.

Leiknir *(s. 13).*

Hvert hafið, Gerðr, of gǫrva,
gangfǫgr liðar hanga
(ljúg vætr at mér) leygjar
línbundin, fǫr þína?
þvít í vetr, en vitra
vangs, sákat þik ganga,
hirðidís, frá húsi,
húns, skrautligar búna.

L. 2. fǫgr, *sål. Eyrb.* 6. sákat, *ligeledes.* 8. -ligar *ligel.*

Hvert hafið of gǫrva fǫr þína, gangfǫgr, línbundin liðar hanga leygjar Gerðr, — ljúg vætr at mér —, þvít sákat þik ganga í vetr, en vitra húns vangs hirðidís, skrautligar búna frá húsi.

Gestr Þórhallason *(s. 31).*

Vasat of sár, en sáran
sák Víga-Styr hníga,
bǫndum þǫrf at binda,
beit hjalma stoð þveita,
þás af brúnar beinum
báglunds goða mági
unda sœg í augu
allrauðan sák falla.

L. 3. þǫrf, *rett. fra* þarf. 5. af *rett. i udg. 1847.*

Vasat þǫrf at binda bǫndum of sár; þveita beit hjalma stoð, — en sák Víga-Styr hníga sáran —, þás sák allrauðan unda sœg falla af brúnar beinum í augu mági báglunds goða.

Samme *(s. 33 n.).*

Gestr hefr Geitis hristi
galdrs, miðjungi skjaldar
dunði djúpra benja
dǫgg, rǫskligast hǫggvit.

L. 1. hristi *rett. fra* rastar.

Gestr hefr hǫggvit rǫskligast hristi Geitis galdrs; dǫgg djúpra benja dunði skjaldar miðjungi.

Þuriðr *(s. 74, l. 11—15).*

Brátt munu Barða frýja
beiðendr þrimu seiða,
Ullr munt ættar spillir
undlinns taliðr þinnar,
nema lýbrautar látir
láðs valdandi falda
(lýðr nemi ljóð sem kvǿðum)
lauðhyrs boða rauðu.

L. 1. munu, *rett. sål. i udg. 1847.* 7. ljóð *rett. fra* orð, *se udg. 1847.*

Brátt munu beiðendr þrimu seiða frýja Barða — Ullr undlinns, munt taliðr spillir ættar þinnar —, nema látir, valdandi láðs lýbrautar, lauðhyrs boða falda rauðu; lýðr nemi ljóð sem kvǿðum.

Eiríkr viðsjá *(s. 81, l. 19—23).*

(Blóðs) hǫfum hlynr of heiði
hyrborðs farit norðan
(vér hyggjum nag nœra)
nitján saman ritar;
þó getum hins at, hríðar
hlunntams, mynim sunnan,
ǿrr (hyggr skald til skœru)
skæs, nǫkkuru færi.

L. 2. hyr *rett. fra* hræ, *K. G. Udv.* 6. hlunn *for* lyn *Svb. Eg.*

Hǫfum farit norðan, rítar hyrborðs hlynr, of heiði nítján saman; vér hyggjum nœra blóðs nag; þó getum hins, ǫ́rr hlunntams hríðar skæs, at mynim nǫkkuru færi sunnan; skald hyggr til skœru.

Þorbjǫrn *(s. 83, l. 2—5).*

Eigi mun, sús eigum,
auð-Vǫ́r at mik dauðan
(Fold vill mens í moldu
minn aldr) blǫ́u falda;
ann, en ekki vinna
auðs má brík at slíku,
— þat 's óskapligt — eplis
ǫlselja mér Heljar.

L. 6. auðs *rett. fra* ellds *(J. Þ.).* 8. selja, *rett. fra* selian, *jfr. noten i udg. 1847.*

Eigi mun auð-Vǫ́r, sús eigum, falda blǫ́u at mik dauðan; mens Fold vill minn aldr í moldu; ǫlselja ann mér Heljar eplis — þat 's óskapligt —, en auðs brík má ekki vinna at slíku.

Samme *(s. 83, l. 8—11).*

Óþakkir kann ekkju
Áta mars, þótt gráti,
fákrennandi fannar
fagrstrykvins, mik kykvan,
þvít áms lituð ilja
ofnauð 's es skal dauðan
hlýra hǫfgum skúrum
heiðingja mik leiða.

L. 3. rennandi *rett. fra* -anda *(udg. 1829).* 5. lituð ilja *rett. fra* litar imv. 6. es *tilf.*

Fákrennandi fagrstrykvins Áta mars fannar kann ekkju óþakkir, þótt gráti mik kykvan, þvít ofnauð 's lituð ilja áms heiðingja, es skal leiða mik dauðan hǫfgum hlýra skúrum.

Samme (*s. 83, l. 25—28*).

1 Þat varð mér at enn mæri
(minn vandak brag) grandi
hjalm-Fenris brast holma
hvítvǫndr í tvau ritar,
5 þars á mætu móti,
mótruðr jǫru snótar,
heimþingaðar hanga
hnitu reyr saman dreyra.

L. 1. at *tilf.* enn mæri, *rett. fra* hin mæra. 2. grandi *rett. fra* randa. 6. -ruðr *rett. fra* -ræðr. snótar *rett. fra* snota. 7. þingaðar *rett. fra* þinga bar *(Svb. Eg.)*.

Þat varð mér, at enn mæri hvítvǫndr rítar brast í tvau grandi hjalm-Fenris holma — vandak brag minn —, þars dreyra reyr hnitu saman á mætu móti hanga heimþingaðar, jǫru snótar mótruðr.

Samme (*s. 83, l. 28—84, l. 3*).

1 Væri betr at bærak
benvǫnd í gný randa,
hleypir kjóls, ok heilan
haus ókostalausan,
5 sás, dalreyðar, dauða,
dýrreitar, skal veita,
hirði-Baldr, ok heldim
hann, ófǿum manni.

L. 3. hleypir *rett. fra* hleypi. 5. reyðar *rett. fra* ryrar *(J. Þ.)*. 6. reitar . . . veita *rett. fra* fitiar . . . uitia *(J. Þ.)*, 7. hirði-Baldr *rett. fra* herðe galldr *(J. Þ.)*. heldim *rett. fra* helldomz.

Væri betr, hleypir kjóls, at bærak ókostalausan benvǫnd í gný randa ok heilan haus, sás skal veita ófǿum manni dauða, dalreyðar dýrreitar hirði-Baldr, ok heldim hann.

Gísli Þorgautsson *(s. 84, l. 19—23).*

1 Hér vildu mik (Hildar
hress vas) í stað þessum
fǫlu (fúra vélir
fjǫlrœkr) marar sœkja;
5 hitt segir Ullr, at allir,
oddgaldrs, mynit skaldi
hríðar Hlakkar glóða
herðendr trúir verða.

L. 1—3 *er stærkt forvanskede og her forsøgsvis rettede.* (Hildar *f.* havlldar. 2. hress vas *f.* kom fres. 3. vélir *f.* vela). 4. marar *f.* mar *(J. Þ.).*

Hér vildu fǫlu marar sœkja mik í þessum stað; fjǫlrœkr Hildar fúra vélir vas hress; hitt segir oddgaldrs Ullr, at allir Hlakkar glóða hríðar herðendr mynit verða trúir skaldi.

Eiríkr viðsjá *(s. 89, l. 1—5).*

1 Flykkjask frægir rekkar,
fúss es herr til snerru,
þjóð tekr hart á heiði
herkunn dragask sunnan;
5 fara biðr hvergi herja
harðráðr fyrir Barði
geira veggs frá glyggvi
gunn-nórunga sunnan.

L. 6. ráðr *rett. fra* rað *(J. Þ.).* 7. veggs *rett. fra* hregs.

Frægir rekkar flykkjask; herr es fúss til snerru; herkunn þjóð sunnan tekr dragask hart á heiði; harðráðr Barði biðr herja fara hvergi fyrir frá geira veggs glyggvi gunn-nórunga sunnan.

Samme *(s. 89, l. 19—23).*

1 Fast hǫldum vér foldu,
framm þoki herr at snerru,
lǫtum randa vǫl reyndan
ryðjendr í ben snyðja;

skalk, þótt sagt sé sunnan
sverðél taki at herða
(rjóðum) hart, á heiði
(hjalmskíð) ýr stað bíða.

L. 3. vǫl *f.* val *(K. G.).* 8. -skíð *rett. fra* -rið *(J. Þ.).*

Vér hǫldum fast foldu; herr þoki framm at snerru; lǫtum ryðjendr reyndan randa vǫl snyðja í ben; skalk bíða ýr stað á heiði, þótt sagt sé, at hart sverðél sunnan taki herða; rjóðum hjalmskíð.

Samme *(s. 92, l. 22–26).*

Hlotit hǫfum, rjóðr, af reiði
randir, þuðra branda,
(beruma vægð at vígi)
veggbergs, saman leggja;
mjǫk hefk heyrt at hjarta
hug þínum við brugðit,
(nú skulum) foldar fjǫtra
fúrleynir (þat reyna).

L. 1. Hlotit *rett. fra* Hleðit. 3. -a *f.* ei *(J. Þ.).* 4. bergs *rett. fra* birgr. 8. fúr *rett. fra* fyr.

Hǫfum hlotit leggja saman randir af reiði, rjóðr veggbergs þuðra branda; beruma vægð at vígi; hefk heyrt hug þínum mjǫk við brugðit at hjarta, foldar fjǫtra fúrleynir; nú skulum reyna þat.

Tindr *(s. 95, l. 12–15).*

Háit hefr askr við aska
átján lagar mána
við bǫðgerðar virða
viðr halfan tøg þriðja,
en at eggja sennu
almsvells boðar fellu
(þar hykk lógstafi lǫ́gu
lauðhyrs) níu (dauða).

L. 1. askr *rett. fra* ask. 3. við *rett. fra* veð *(J. Þ.).* 7. lóg- *rett. fra* leyg.

Bǫðgerðar askr hefr háit viðr halfan þriðja tøg virða víg við átján lagar mána aska; en níu almsvells boðar fellu at eggja sennu; þar hykk lauðhyrs lógstafi lǫgu dauða.

Samme *(s. 95, l. 16—19).*

Eiðs eru erfimeiðar
allbrátt í styr fallnir
ok tveir at gný geira
Goðbrands synir handan;
slíks bíðum vér síðan
sverðs nema hefnðir verði,
traust lið minnisk mistar,
móts aldrigi bótir.

L. 2. styr *rett. fra* hyr. 7. lið—mistar *rett. fra* mitt ed mesta.

Eiðs erfimeiðar eru allbrátt fallnir í styr, ok tveir Goðbrands synir handan at geira gný; síðan bíðum vér aldrigi bótir slíks sverðsmóts, nema hefnðir verði; traust lið minnisk mistar.

Eiríkr viðsjá *(s. 104, l. 17—20).*

Lǫgu lundar frægir
lǫgðis seiðs á heiði,
lind sprakk í rym randa
rauð, ellifu dauðir;
hitt vas áðr, es auðar,
ógnar gims, í rimmu,
jókum sókn við sœki
sárþíslar, fekk Gísli.

L. 1. lundar *rett. fra* lyðar *(J. Þ.).* 2. seiðs *rett. fra* skeiðs *(K. G.).* 3. rym, *skr.* rum. 5. es *rett. fra* en *(J. Þ.).*

Ellifu frægir lǫgðis seiðs lundar lǫgu dauðir á heiði; rauð lind sprakk í randa rym; hitt vas áðr, es Gísli fekk auðar í rimmu; jókum sókn sárþíslar við sœki ógnar gims.

Samme (*s. 104, l. 22–25*).

Þrír hafa alls af óru
ormstalls liði fallit
(vér ruðum svell í sǫrum
sigborðs) viðir norðan,
en fúrþollar fellu
Fjǫlnis seiðs á heiði
(gerðisk grimt með fyrðum
gunnél) níu sunnan.

L. 2. orm ***rett. fra*** **itr. 3. svell** ***rett. fra*** **sverð. 4. sig-** ***f.*** **sigr-. 5. fúr-** ***f.*** **fyr.**

Alls hafa þrír ormstalls viðir norðan fallit af óru liði; vér ruðum sigborðs svell í sǫrum; en níu Fjǫlnis seiðs fúrþollar sunnan fellu á heiði; grimt gunnél gerðisk með fyrðum.

Samme (*s. 104, l. 27–31*).

Styrr lét snart ok Snorri
sverðþing háit verða,
þars geirviðir gerðu
Gíslungum hlut þungan;
enn varð eigi in minna
ættskarð, þats hjó Barði,
(fell geysla lið) Gísla
(gunn-nórunga sunnan).

L. 1. snart (*f.* snarr) ***cod. Worm.*** **3. geirviðir: gnyuerðir** ***hds.*****, geirniðir** ***Worm.*** **4. Gíslungum:** ***sål. Worm.*** **(*f.* -unga). 6. ætt-:** ***ligeledes*** **(*f.* eitt).**

Styrr lét ok Snorri snart sverðþing verða háit, þars geirviðir gerðu Gíslungum þungan hlut; enn varð eigi in minna ættskarð Gísla, þats Barði hjó; lið gunnnórunga sunnan fell geysla.

Navnefortegnelse.

* betegner, at det pågældende navn skyldes en hukommelsesfejl hos Jón Ólafsson. Ved de til stednavnene i parentes tilföjede bogstaver er disses beliggenhed angivet; her betegner A = Árness syssel, Bgf = Borgarfjarðar s., Bst = Barðastandar s., D = Dala s., Ef = Eyjafjarðar s., Hnp = Hnappadals s., Hv = Húnavatns s., Isf = Ísafjarðar s., M = Mýra s., NM = Norðr Múla s., NÞ = Norðr Þingeyjar s., SM = Suðr Múla s., Skg = Skagafjarðar s., Snf = Snæfellsness s., SÞ = Suðr Þingeyjar s. Angående de topografiske forhold henvises i øvrigt til udgiverens „Bidrag til en historisk-topografisk Beskrivelse af Island“ I—II, Kbh. 1877—82.

Tillæg.

1. Henvisninger fra citatlisten („Archaismi“) til tekstcitaterne.

S. 109.

5 oꝼ vig 14 23
6 þiörar 14 20
7 gꝺtvadur 4 7
9 h*onu*m var 18 18-19
10 Geſtr ſitr 24 6
12 Styr hafdi 24 17-18
13 var þvi 37 15-16
16-17 nú vita 37 14-16
19 en ſva var 37 24—38 1
21 at róa 38 2
22 sialꝼbiarga 38 9

S. 110.

1-2 liꝼde h*ann* 34 3-4
4 hún var 29 20-21
5 badar kidur (kidr) 30 17-18
7 enn Þordis 36 7-8
9 *ok* mun 39 21-22
12 en*n* þ*at* 40 8-9
14 mótgaungu men*n* 7 14
15 eigi verðr 21 15-16
17 eigi má 40 16-17
19 *ok* mvndar 40 13-14
22 ogeigvænlegt sár 40 15-16
23 Geſtr ꝼeller 40 22
24-25 *ok* giordu 41 1-3
27-29 Snorri ſende 42 20—43 5
32-33 þa var þoka 44 16-17

S. 111.

1 og ſá 44 20
3 þ*eir* lata 44 18
5 *ok* kona ſu 44 22
7-8 Snorri m*ællti* 46 9-11
9 *ok* taka 47 4
15 og oru eigi 48 17
17 at tægia K. 48 19
20 fe til ꝼ. 36 7
21 at hveruger 51 2-3
23 og heꝼr þu 53 13-14
26 og ſettu G. 54 9
28 at eiga 54 10-11

S. 112.

3-4 mer ſpyrſt 57 5-6
5 þer eiged 55 5-6
7-8 marger eru 55 7, 56 2-3
9 at eiga 56 5-6
10 at vera 56 7
11 han*n* var 55 12-13
13 hans er ec*k*i 56 12-13
14 elle ſtód H. 56 13
16 ſkardan*n* hlut 56 10-11
18 at veita 56 9
20 ꝼrigiarn 57 6
21 oꝼlati 56 18-19
22 oꝼ kapp 57 7
23 sva er vidv. 57 24

24 mig beidde 57 26
25 alls þú rekr 58 8-9
27 þú hefr 58 9
29 þverkominn v. m. 58 10
31 ofkynsamr 58 15

S. 113.

1 at kynnast v. e. 58 16
3 eigi munum 58 21-22
4 þat þyker 58 19-20
5 at vera 58 21
6 segia skal 58 23-24
10 at sva storer 58 25-26
12 uylir (ɔ: nysir) 58 26-27
17-18 nu mællte 59 2-3
19-20 þat er nú 60 2-3
21 mælltu þar 59 12
23-24 þat hafde Þ. 60 9-11
25 at slá k. 60 24
27 er mer sagt 61 4-5
28 hun var 60 18-19

S. 114.

1 ódmalugr 60 18
2 hvat skal 62 5
5 þarstu er 62 6
6 *ok* telr þat 62 10-11
8 at klækiast a 62 11
10 var vel vid 61 20-21
11 hvad hann atte 61 18-19
13 at firrast 62 16

2. Varianter til JO.s tekstcitater.

(S. 7, 14 motgongumenn] motgaungu men*n* B, T). — (S. 18, 18 þungs] þúngs B). — S. 21, 15 eigi] eige B, T. verdr] verdur T. (16 lopti] lopte B, T). — S. 24, 6 nu] nú B, T. mal] mál B, mál T. 17 enn] en*n* B, T. — (S. 25, 7 þier] þer B, þier T. lambed] lambid B. graa] grá B). — (S. 29, 20 hun] hún B. systrunga] systrúnga B). — S. 30, 17 rióda] rioda T. — S. 34, 3 likara] líkara T. hann] han*n* B, T. væri] være T. 4 maðr] maðr B, madur T. — S. 36, (6-7 leggr Þorsteinn *ok* Kleppjárn *således fremhævet* B). 7 (hónum] h*onum* B). fe] fie T. 7-8 Þordis] Þordis T. 8 eige] eigi B. -ráda] -ráda B. — S. 37, 13 nu] nú B. 14 men*n*] menn B. hvat] hvad T. or] or B. er] er B. 15 fyrst] fyrst B. brád] brád T. 15-16 u. f.] utanfarit T. 24 Svo] Sva B. t. f.] tilfarit B. — S. 38 1 (ad] at B. eckian] eckian*n* T. bio] bió B, T. at] ad T. -botne] -botni B). Einn] Ein*n* T. 2 er] er B, T. roin*n*] róin*n* B. á] á B, T. — S, 39, 22 mier] mer B, mier T. fyrer] fyrir B. eingu] aungvo T. á-] a- B, T. — S. 40, 8 enn] en*n* B, T. þat] þad T. sidr] sidur T. vær.] vær. B, T. ok] *ok* B, og T. 14 höfuds] hofuds T. a] á B. 15 þ*at*] þat B. o-] ó- B. -legt] -ligt B. 16 sar] sár T. 17 o-] ó- B. — S. 41, 1 giordu] giordu T. þ*at*] þat B.

þ*eir*] þ*ei*ꝛ B. m*enn*] men*n* B. er] eꝛ B. tæðu] tædu B. mále] male B, T. Þoꝛ-] Þor- T. 2 -ꝼeꝛd] -ꝼerd T. — S. 43, 3 ero] eru T. 4 Snorri] Snoꝛri B. ſendeꝛ] ſendir B, ſender T. — S. 44, 17 heꝛadenu] heꝛadinu B, heradenu T. vindꝛ] vindur T. og] *ok* B. ür] ur T. *I denne linje har* T: f *for* ꝼ. 18 þ*eir*] þeir B, T. nu] nü B, T. 20 ſá] ſä B, sä T. tidende] tidinde B, tĭdende T. 22 ſu] ſü B, T. er] eꝛ B, T. ꝼe] ꝼie T. — S. 46, 9 Snorri] Snoꝛri B. 10 kȯtturin*n*] kȯttrin*n* B. müſena] müſina B. (11 üngum] ungum T). — S. 48, 17 oru] oꝛu B. þeir] þ*eir* B. — S. 51, 2 hveruger] hveꝛuger B. 3 ȯdꝛum] ȯdrum T. begia] beigia B, T. — S. 53, 14 þü] þu T. dꝛengiliga] dreingiliga T. mälum] málum B. — S. 54, 9 üꝼa] uꝼa B. 10 þ*ei*ꝛ] þeir B. — S. 55, 5 miken*n*] mikin*n* B, 6 ad] at B. 7 marger] margeꝛ B. at] ad B, T. *I denne linje har* T: f *for* ꝼ. (12 Härekr] Harekr B). 13 -madꝛ] -madr T. — S. 56, 2 ad] at B, T. 3 ꝼrænd-] ꝼꝛænd- B. 5 at] ad B. ver] vier T. 6 -ræde] -ꝛæde B. at] ad B, T. (7 brodeꝛ] bꝛödir B, broder T. minn] min*n* B. er] eꝛ B. 9 ur-] ür- B. 10 (berum] beꝛum B). skardan*n*] ſkardan*n* B, T. (12 Hareks] Háreks B). — 57, 5 hann] han*n* B, T. 6 ꝼrigiarn] ꝼrĭgiarn B. 24 Svo] Sva B. — S. 58, 8 þü] þu T. rekr] rekur T. 8-9 erende] erendi B. 9 heꝼr] heꝼur B, T. berliga] beꝛliga B. ä] a B, T. 10 þver] þveꝛ- B. mälit] málit B. 15 -ſamer] -ſamir B. (16 hann] han*n* B). 19 þyker] þykir B. mier] meꝛ B. 20 glĭku] glijku T. (þad] þat B. sylfur] sylꝼur B, T). 21 a] ä B. vieꝛ] veꝛ B. 22 ꝼe] ꝼie T. 23 ſitur] ſitr B, T. 24 nock*v*idr] nock*v*iðꝛ B. 25 ſtörir] ſtöꝛir B. 27 ver] veꝛ B. — S. 59, 2 (nü] nu B, T. Eidur] Eidr B.) eige] eigi B. hyrdum] hyꝛdum B. ver] veꝛ B. 3 -yrdaſt] -yꝛdaſt B. 12 (þeir] þ*eir* T). -mälum] -malum B, T. — S. 60, 2 nu] nü B, T. i þr.] iþr. B. at] ad T. m*onnu*m] mȯn*n*um B. 9 þad] þ*at* B, T. Þorde] Þoꝛdi B. 10 orded] ordit B. ꝼar reks] ꝼarreks B, T. badir] baðir B, bader T. 11 voro] voꝛo B, voru T. bꝛottu] brottu T. 18 hün] hun T. odmalug] ödmälug B. -lage] -lagi B. 19 vitur] vitr B, T. — S. 61, 4 mier] mieꝛ B. 20 hȯnum] h*onu*m T. — S. 62, 5 ꝼret-] ꝼꝛet- B. 6 ꝼotum] ꝼötum B. 10 giort] giȯꝛt B. 11 ä] a T.

Trykfejl.

S. 21_{35} bunu *læs* bŭnu. 63_{19}, $64_{1, 18}$ ꝼ *læs:* f. 65_{10} *læs:* fos*tri*. 100_{5} sa *læs:* ſa. 107_{33} *læs: overskrift*. 113_{12} uylir, *rettere* nyſir, *sml. s. XXX, anm. I citatlisten står* s. 110_{7} enn *for* en*n*, 111_{24} af *f.* aꝼ, 112_{8} fra *f.* ꝼra, 112_{13} iaꝼn- *f.* jaꝼn-, 114_{5} ꝼram*m* *f.* ꝼıam*m* (ꝼram*m* T), 114_{15} merkesmadr *f.* merkes madr; s. 113_{17} *tilf. som note* nu] nŭ T. *Hvor i nedre noterække under teksten de fra citatlisten anførte former nogle gange ved mangel på frakturbogstaver eller kursivering afviger fra listen, har denne den nöjagtigere gengivelse.*

